

Metalde yeni sendika büyük bir **umuttur!**

MİB
Metal
İşçileri
Birliği

Düzenin çözümsüzlüğü ve yeni mücadele dönemi

Seçim sonuçları düzen cephesinde genel olarak büyük heyecan yaratmıştı. AKP şefinde cisimleşmiş despotizmin, açık ara farkla birincilik elde etmesine rağmen yediği ağır şamar, AKP karanlığından bunalanlarda haliyle bir ferahlamaya yol açmıştı. Batılı emperyalistler ile Türk burjuvazisi de gönüllerinden geçene yakın bir sonuç almanın memnuniyetini sergilediler.

“Restorasyon” hayali ve hükümet çıkması

Nitekim daha sonuçların netleştiği anlardan itibaren bir “restorasyon” telaşı sardı ortalığı. “Restorasyon” veya “normalleşme”den kastedilen, AKP’nin 13 yıllık tepinmesi sonucu tüm çivileri yerinden çıkmış düzeni, iç ve dış politikasıyla, burjuva hukuksal kurumlarıyla hallaç pamuğuna çevrilmiş sermaye devletini onarmak ve düzen-içi de olsa aşırı düzeyde kutuplaştırılmış toplumu yatıştırmak anlamına geliyor. TÜSİAD bunu “demokratik standartlar ve kamu yönetiminin” tesisi, “kalkınma” adımlarının atılması, “sürdürülebilir büyüme, rekabet ve yatırım ortamı”nın sağlanması başlıkları altında toplayıp partilere deklare etmiş bulunuyor.

Fakat heyecanla karşılanan seçim sonuçları, “restorasyon” hükümeti konusunda tam bir çıkmaz yaratmış görünüyor. Seçimler sonrasında ikinci haftayı geride bırakıyoruz ve ufukta henüz bir hükümet seçeneği görünmüyor. TÜSİAD’ı MÜSİAD’ıyla sermaye cephesi canhıraş bir şekilde bu belirsizliği gidermeye çalışıyorlar. Görüşme trafiklerinden yansıyan iyimser açıklamalar dışında bir mesafe alınmış değil. Meclise girmiş 4 partinin de “Türkiye’yi hükümete bırakmayız” söyleminde buluşmalarına karşın, birbirleriyle buluşmaları oldukça zor görünüyor. Dinci-gerici parti ile şefinin özellikle 2013 Haziran sonrasında düzen payına zıvanadan çıkan bloklaştırma/ tarafaştırma siyaseti hepsinin ayağına dolanmış durumda.

AKP gerçekliği ve düzenin seçeneksizliği

Dolayısıyla koalisyon seçenekleri kadar erken seçim de, hatta bu ikincisi daha güçlü bir olasılık olarak öne çıkıyor. CHP’nin %60 bloku olarak tanımladığı ve dillendirdiği CHP-MHP-HDP koalisyonu imkansız görüldüğünden, gidişatı AKP’nin hesapları belirleyecektir. Yerli ve uluslararası burjuvazinin umudu AKP’nin gerçek şefinin “anayasal sınırlara çekilmesiyle” ehlileştirilmiş bir AKP olsa da kısa vadede gerçekleşmesi mümkün değil. Zira AKP şefinin partisi üzerindeki hegemonyası aynı zamanda 13 yıllık kirli çıkar ve suç ortaklığına dayanıyor ve hesap hepsini kapsıyor. Yolsuzlukta, rüşvette, kanlı icraatlarda, Suriye ve bölge halklarına karşı işlenen suçlarda, dinci-gerici çetelerin beslenip büyütülmesinde AKP’nin halihazırdaki omurgasını oluşturan kadroların dahil,

AKP şefinin en büyük güvencesini oluşturuyor.

Şayet AKP’nin ehlileştirilmesi hızla mümkün olsaydı, şimdi bir hükümet belirsizliğinden söz edemiyor olacaktık. “Çözüm süreci” konusundaki tutumundan kaynaklı MHP dışındaki iki partiden biriyle sorunsuz koalisyon kurulabilir ve büyük umutlarla dillendirilen “restorasyon” dönemi başlayabilirdi.

Oysa mevcut AKP ile yalnızca iki seçenek kalıyor; ya “çözüm süreci” oyalamacasından vazgeçilmesi karşılığında diğer iki “kırmızı çizgisi” (Erdoğan’ın anayasal sınırlara çekilmesi ve 17-25 Aralık dosyalarının açılması) pembeleştirilerek MHP ile koalisyon kurulacak. Ya da AKP şefinin deyişiyle “tekrar seçim”e gidilecek. MHP ile koalisyon, bir başka deyimle “çözüm süreci” aldatmacasından vazgeçmek rasyonel görünmese de AKP’nin göze almayacağı bir adım değil. Kaldı ki bu konuda görevli zat daha ilk günlerde “artık çözüm sürecinin filmi çekersiniz” diyerek, bunun da bir seçenek olduğunu göstermişti. Sonuçta ortada, 13 yıllık suçların hesabını vermekten kurtulmak, dahası özellikle 2007’den sonra keyfince hırpaladığı düzen güçlerinin hışmından korunmak için, demek oluyor ki iktidarda kalmak uğruna her şeyi göze alabilecek kanlı, yolsuz, kirli bir şebeke var. AKP son seçimlere kadar “çözüm süreci”nin hep sefasını sürdürdü. Son seçimlere doğru ceremesini çekeceğini gördüğü zaman neler yapabileceğini, önce Erdoğan’ın “Kürt sorunu yoktur” diye başlayan salvalarıyla, ardından Öcalan’a uygulanan tecritle, “masayı devirmekle”, HDP’ye yönelik provokatif saldırılarla, nihayet Diyarbakır mitingindeki bombayla gösterdi.

Erken seçim ise AKP için daha sorunsuz ve kolay yol sayılır. Hükümet-koalisyon kuramamanın, aynı anlama gelmek üzere “Türkiye’yi hükümete bırakmanın” sorumluluğunu diğer partilere yıkmayı başardıktan sonra, bir kez daha 2002 öncesi kriz anılarını hortlatmak kalıyor. Ki daha ilk günden bu yana yapılan da bu, elbette “ülkenin menfaatlerini her şeyin üzerinde tutmak” yalanları eşliğinde...

“Yüksek oranlı burjuva demokrasisinin” çözümsüzlüğü

Görüldüğü üzere seçimler düzenin siyasi krizini derinleştirmekten başka bir sonuç yaratmadı. Burjuva demokrasisinin yüksek oranlı tecellisi bile düzenin derdine çare olamadı. Düzenin sarsılan dengelerini

yeniden tesis etmek, emperyalist kapitalist dünya sisteminin ihtiyaçları doğrultusunda yola devam etmek öyle kolay görünmüyor. Her ne kadar ABD’nin “milli görüş”ü ehlileştirme yardımıyla da olsa sermaye düzeninin kendi öz ürünü olan, iktidar dizginlerini gerçek anlamda ele alana kadar da hizmette kusur etmeyen, yerli burjuvaziden olduğu kadar emperyalist efendilerden de takdirler toplayan, başkalarına “model” olarak sunulan dinci-gericilik odağının yarattığı açmazdan çıkılması şimdilik bir hayal sadece.

Sermaye düzeni, zaten çoktandır alarm zilleri çalan, 13 yılın yağmalamalarıyla, borç stoklarıyla iyiden iyiye kriz biriktirmiş ekonomik sorunlarıyla da bu koşullarda boğuşmak zorunda. Burjuvazi en çok da bunun kaygısını duyuyor. Onun için demokrasinin rayına oturması, özgürlükler alanının genişlemesi gibi lakırdıların bir geçerliliği olsaydı 13 yıl boyunca AKP despotluğu karşısında sus pus olmazdı. Bugün medyada heyecan geçilmeyen burjuva çevreler, tüm toplumun sürekli eylem halinde olduğu son iki yılda bile, tehdit ancak kendi kapılarını çaldığında ve sadece kendilerini koruyan “gerçekleri” haberleştirmekle yetindiler.

İşçi ve emekçileri bekleyen zorlu mücadele dönemi

Düzen cephesinde cereyan eden keşmekeşin tasası işçi ve emekçilere düşüyor. Bırakalım “Türkiye’nin hükümete bırakılmaması”, “seçim atmosferinden çıkılması”, “demokrasinin (burjuva devlet düzeninin) tesisi” kaygısını burjuvaziyle birlikte CHP, HDP gibi partiler duysun. Zira onlar için bu düzenden başka bir seçenek, başka bir dünya zaten yok. İşçi sınıfı ve emekçiler içinse tepeden tırnağa sömürüye, baskıya, zora dayalı bu düzenin her sarsıntısı ve çıkması kendi kurtuluşları için yürünecek yola tutulan bir ışıktır.

Şimdiye kadar düzen içi kamplaşmalarda bölünüp parçalanmak sınıf ve emekçilere ağır çalışma koşulları, yoğun sömürü, taşeron köleliğinin yaygınlaşması, katliam gibi iş cinayetleri, devlet terörü ve faşist baskıdan başka bir şey getirmede. Bundan sonra da başka türlü mümkün değil.

İşçi sınıfı ve emekçiler her halükarda zorlu mücadele dönemine hazırlanmak zorundalar. Zira düzen cephesindeki her tepinmenin, her çöküşün faturası mutlaka işçi sınıfına, emekçi kitlelere, gençliğe yüklenmek istenecektir, şimdiye kadar olduğu üzere. Bunun başarı oranını ise işçi ve emekçilerin örgütlü mücadeleye hazırlığı belirleyecektir. O yüzden solugumuzu tutup düzen cephesinde kimin kiminle iş bitireceğine bakmak yerine, Haziran Direnişi’nden, Greif’ten, son metal fırtınasından aldığımız güçle örgütlenmeye yoğunlaşmalı, haklarımız ve geleceğimiz için her alanda fiili-meşru militan mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Sınır çetecilere açık, emekçi halka kapalı!

Suriye halklarının yaşadığı yıkımda önemli sorumluluğu bulunan Türk sermaye devleti ne kadar "insani" olduğunu bir kez daha gösterdi. Til Ebyad'dan (Gre Spi) can havliyle Türkiye'ye sığınmak üzere kaçan yüzlerce Suriyeli'yi, sınırda Türk askeri mermiler ve TOMA'larla karşıladı. Böylelikle Türkiye'nin "insaniliği ve de misafirperverliğinin" ne demek olduğu açıkça görüldü. Hatırlanırsa Suriye'de yarattıkları yıkımın sonucunda zorunlu göç eden ve Türkiye'deki sayıları 2 milyonun üzerinde olan Suriyeliler Türk devletince propagandaya konu edilerek politik malzeme haline gelmişti. Türkiye ne kadar "misafirperver" bir ülke olduğunu uluslararası kamuoyuna göstermişti! Ancak gerçekte ise Türkiye'ye göç etmek zorunda kalan Suriyeliler yoksullukla, açlıkla, fuhuşla karşı karşıya kalmışlardı.

YPG ile birlikte Özgür Suriye Ordusu'nun kimi bileşenlerinin Til Ebyad'ı IŞİD'in elinden kurtarma operasyonunda IŞİD'den kaçma fırsatı bulan ve sınırdan "misafirperver" Türkiye'ye geçmek isteyen Suriyeliler bu sefer farklı bir gerçekle karşılaştılar. Aç-susuz sınırda bekletilen ve susuzluktan çocuklarının ölmek üzere olduğunu söyleyen Suriyelilere Türkiye tarafından "insanilik ve misafirperverlik" gösterilmedi. İçme suyunu dahi çok gören devlet, suyu ancak saldırmak için kullandığını gösterdi.

Ancak sahibinin sesi burjuva medya sınırda Suriyelileri geriletmek için TOMA'dan sıkılan bu suyun sözde Suriyelileri serinletmek için verildiğini işledi. Esasında TOMA'lı saldırısına bir kılıf olan bu bahane aynı zamanda insanlıkla dalga geçmek, sığınmak isteyen Suriyelilerin onurlarıyla oynamak demektir. Sen içme suyu verme bir de TOMA ile ıslat ki serinlesinler! İşkenceyi iyilik gibi sunmak ancak Türk sermaye devletine yakışan bir hareket olabilir!

Öte yandan bu meselenin en önemli yanı, sığınmak isteyen Suriyelilere kapının açılmamasıyla bu halkın, IŞİD'in YPG'nin saldırıları karşısında canlı kalkan olarak kullanmasına terk edildiği gerçeğidir. Zira elde silahla

IŞİD çetecilerinin bu halkı zorla geriye götürdükleri gözlenmiştir. Zaten Türk tarafındaki askerler de zırhlı araçlardan megafonlarla sınırdaki Suriyelilere Arapça geri dönmeleri yönünde anons yapmışlardır. IŞİD'in bu bölgeden temizlenmesini engellemek için Türk devleti elinden geleni yapmıştır. Ne var ki YPG güçlerinin ilerleyişi ve IŞİD'in bu saldırıyı püskürtme ihtimali kalmayınca Türk devleti sınırı açmıştır. Ve muhtemeldir ki sınırdan sadece sivil halk geçmemiştir.

Yaşananlar Türk sermaye devletinin ikiyüzlü tutumunu bir kez daha göstermiştir. Suriye'ye yönelik kirli politikalarını yaşama geçirmek ve Kürt halkının imhası için IŞİD türü gerici çeteleri her yönlü destekleyen Türkiye sınırlarını bu çeteciler için serbest bırakmıştır. Çeteci, katillere serbest olan bu sınır emekçi halka kapatılmıştır. Daha önce de Kobanê ve Şengal'den kaçanlara açmadığı gibi.

Türkiye'nin bu çetecilere sadece sınırlarını açmak değil, silah yardımı yaptığı da somut belgeleriyle ortaya çıkmıştır. Ancak algı yönetmeyi pek iyi bilen AKP iktidarı bu durumu "insani yardım" kılıfıyla maskelemek istemişti. Gönderdikleri silahları "Türkmenlere insani yardım" diye savunmuşlardı. "insani yardım taşıdığı" açıklanan MİT TIR'larındaki mühimmat görüntüsü ortaya çıktığı halde bu yalana sarılmaya devam ettiler. Ayrıca basına yansıyan son fotoğraflarda da bir cihatçı çetecinin kullandığı silahta MKE damgası görüldü.

Bir yanda Suriye'de yaşayan emekçi halkı öldürmek için askeri mühimmat gönder, öte yandan da zorunlu göçte zorlanan bu halkı misafirperverce karşıladığını iddia et! Bu kirli propagandaya ve yalana belki kendi tabanında hala inananlar olabilir. Ama her gelişme, son Til Ebyad örneğinde olduğu gibi, Türkiye'nin bu kirli savaşdaki rolünü ortaya koymaktadır.

Ezilen halkların katledilmesine her türlü desteği veren Türk sermaye devleti bu katliamların ve suçlarının hesabını er ya da geç verecektir.

Til Ebyad düştü!

Batı Kürdistan'da IŞİD çetelerinin işgal ve katliamlarına karşı kararlı bir savaş yürüten YPG güçleri, Rojava'nın toprak bütünlüğü açısından kritik bir öneme sahip olan Til Ebyad'da (Girê Spî) hakimiyeti sağladı.

YPG/YPJ güçleri öncülüğünde gerçekleştirilen operasyonlarla 15 Haziran gecesi Til Ebyad'a giren YPG/YPJ, Burkan el Fırat ve Liwa el Tahrir güçleri IŞİD çetelerini Til Ebyad'dan tamamen attı.

Yeniden kazanılmasının ardından kentteki tüm yüksek binalarla sınır kapısına YPG ve Burkan El Fırat bayrakları dikilirken YPG komutanlarından Husên Koçer de Til Ebyad'ın özgürleştirildiğini doğruladı. YPG güçleri Til Ebyad'da arama tarama faaliyetleri başlattı.

IŞİD çetelerinin Til Ebyad'ın merkezinden temizlenmesinin ardından çemberde kalan ve IŞİD çetelerinin bulunduğu 50 köye yönelik operasyonlar hız kazandı.

PYD Eşbaşkanı Salih Muslim, Girê Spî'de IŞİD hakimiyetine son verilmesinin birçok anlamda önemli boyutları olduğunu ifade ederek "DAİŞ'in beslediği en önemli can damarlarından birisi kesilmiştir" dedi.

Muslim, gerçekleştirilen operasyonun en önemli boyutlarından birisinin de 2 yıldan uzun süredir ambargo altında tutulan Kobanê Kantonu'nun, Cizîr Kantonu ile birleşmesi olduğunu söyledi.

Stratejik bir öneme sahip

Cizîrê ve Kobanê'yi birbirine bağlayan Til Ebyad, Batı Kürdistan'da IŞİD çetelerinin işgal planları açısından kilit bir öneme sahipti. Urfa'nın Akçakale ilçesinin karşısında bulunan Til Ebyad, Avrupa'dan ve diğer ülkelerden IŞİD'e katılmak isteyenlerin Türkiye'den geçiş noktasıydı.

Diğer yandan Rojava'nın Cizîrê ile Kobanê kantonları arasında bulunan Til Ebyad'ın alınmasıyla iki kanton birleşmiş oldu. Böylelikle Kobanê üzerindeki abluka da kaldırılmış oldu.

Türkiye damgalı işbirliği

İŞİD çeteleri ile Türk sermaye devleti arasındaki kirlili işbirliği Til Ebyad'ın düşmesinin ardından bir kez daha günyüzüne çıktı.

Til Ebyad'ın düşmesinin ardından sırtları sıvazlanarak gözaltına alınan ve 50'sinin Türkiye sınırına geçtiği söylenen çetecilerden hayatlarını kaybedenlerin üzerinden Türkiye damgalı pasaportlar çıktı.

Med Nüçe temsilcisi Amed Dicle, sosyal medya hesabında Til Ebyad'ı işgal altında tutan çete elemanlarının üzerinden çıkan kimlik ve pasaportların fotoğraflarını paylaştı.

Dicle'nin paylaştığı fotoğraflar arasında bir Rus pasaportu ile Türkçe düzenlenmiş "Yabancı Tanıtma Belgesi" ile İstanbul'dan giriş yapıldığı görülen bir Libya pasaportu bulunuyor.

YPG güçlerinin çatışmalar sırasında öldürdüğü bir çete emirinin üzerinden çıkan belgede Türkiye'den istenen silahların kendilerine verilmesi için İŞİD'in atadığı Rakka Valisi'nden mühürlü resmi belge istendiği yazıldığı ortaya çıktı.

MKE damgalı mühimmatlar

MİT TIR'larıyla Suriye'deki cihatçı çetelere gönderilen silahların yakalanmasının ardından önce TIR'larda ilaç ve insani yardım malzemesi olduğunu iddia eden gerici iktidarın bu yalanı görüntülerle ortaya çıkmıştı.

Ancak MİT eliyle çetelere silah ve mühimmat gönderildiği, arama yapıldığı sırada kaydedilen görüntülerle açıkça ortaya çıkmasına rağmen yüzüzlüğü sürdüren AKP şefleri bu sefer de "Silahlar Bayırbucak Türkmenleri'ne gidiyordu" yalanına başvurular.

Herkesin silahların cihatçı çetelere gönderildiğini bilmesine rağmen Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu bu yalanla kendilerini aklamaya çalıştı.

Yansıyan son fotoğraflar ise Erdoğan ve Davutoğlu'nun bu yalanını bir kez daha ortaya serdi. Görüntülerde, Makina Kimya Endüstrisi (MKE) damgalı mühimmat sandıklarının Bayırbucak Türkmenleri'nin değil cihatçı çetelerin elinde olduğu görülüyor.

Yandaş basında Til Ebyad üzüntüsü

AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın İŞİD çetelerinin Kobanê'ye yönelik işgal girişimi ve saldırılarının başladığı günlerde sarf ettiği "Kobanê düştü düşecek" heyecanını sayfalarına taşıyan yandaş medya Til Ebyad'ın YPG güçleri tarafından kazanılmasının ardından kararlar bağladı.

Gerici-yandaş basının önde gelen isimlerinden *Yeni Şafak*, "Bu savaş çok büyüyecek" manşetiyle çıkararak İŞİD çetelerinin Til Ebyad'dan çıkarılmasından büyük üzüntü duydu. Gazete, Til Ebyad'da YPG hakimiyetinin Suriye'deki iç savaşı büyüttüğünü iddia etti.

Gazetenin, Til Ebyad Türkmen Komutanı sıfatıyla Ömer Dede'nin "Deraa'dan Şam'a tüm ordular asker gönderelim diyor. Aşiretler ayakta. Şehri bırakmayız. Hükümet ilan ederlerse Suriye savaşı buraya kayacak" açıklamalarını gerici heveslerine dayanak yaptığı görüldü.

Sabah gazetesi ise, Til Ebyad'ın düşmesinin ardından komplo teorileri üretmeye çalıştı. ABD liderliğindeki emperyalist koalisyonun Til Ebyad'da çetelere karşı operasyona havadan destek vermesiyle ilgili yorumlarda bulunan gazete "ABD liderliğindeki koalisyon gücünün gizli amacı, Suriye sınırındaki operasyonlarla Arap ve Türkmenleri göçte zorlayıp Kürtlere YPG idaresinde tampon bölge kurmak" diyerek Til Ebyad'ın kontrolünün YPG güçlerine geçmesini gölgelemeye çalıştı.

Gazete ayrıca, "Türkmen ve Arapları Tel Abyad'dan göç ettiren PKK-PYD ve koalisyon güçleri Türkiye'nin elini zayıflatmak için stratejik bir hamle yapıyor" ifadelerine yer verdi.

Gazetecilere 'valiye soru' gözaltısı

Urfa Akçakale'de sınır noktasında Vali İzzettin Küçük'ün 16 Haziran günü basınla yaptığı görüşmeyi takip eden *Cumhuriyet* gazetesinden Pınar Ögünç, *Evrensel* gazetesinden Hasan Akbaş ve Alman yayın kuruluşu *Die Welt*'ten Deniz Yücel polis tarafından gözaltına alınarak karakola götürüldü.

Gazetecilerden Yücel ve Akbaş'ın valiye sordukları sorular nedeniyle, Ögünç'ün ise gözaltına itiraz etmesi nedeniyle gözaltına alındığı ifade edildi.

Gazeteciler bir süre sonra serbest bırakıldı.

Akçakale sınırından gözlem raporu

İnsan Hakları Derneği (İHD) Genel Merkezi, Urfa'nın Akçakale ilçesine komşu olan Til Ebyad'da (Gre Spî) İŞİD çetelerinin saldırılarıyla sınır bölgesine başlayan mülteci akınına ilişkin gözlem raporunu basın ve kamuoyuyla paylaştı.

Raporda, sınırda büyük bir güvenlik sorunu ve mağduriyetin yaşandığını belirterek çözüm için şu öneriler sıralandı:

* Türkiye'ye geçtiği iddia edilen 50 civarında İŞİD mensubunun akıbetinin araştırılarak soruşturulması,

* En kısa sürede Akçakale sınır kapısından insani yardımların aktarılması için gerekli kolaylığın sağlanması,

* Geri dönüş için taleplerin karşılanmasında herhangi bir zorluğun çıkarılmamasıyla birlikte gerekli iletişimin sağlanması.

İHD heyetinin Akçakale Kaymakamı ile görüşme talebinin kabul edilmediğinin belirtildiği raporda 3 Haziran'dan 16 Haziran'a dek sınırdan geçişlere ilişkin;

AFAD'ın 23.250 resmi giriş tespiti yaptığı, kayıtsız girişlerle sayının 27 bin civarında olduğu ifade edildi.

3-13 Haziran arasındaki mülteci geçişlerinde engel çıkarılmadığı, 13 Haziran'dan itibaren sınır geçişlerine izin verilmediği belirtildi. 15 Haziran'da kademeli geçişe izin verildiği söylenerek 15-16 Haziran'da 8 bin civarında sığınmacının içeri alındığı belirtildi.

Til Ebyad'ın tamamen PYD ile burkan el Fırat güçlerinin eline düşmesi ardından geri dönüşlerin başladığı ve bu insanlarla yapılan görüşmelerde sığınma nedeni olarak İŞİD'in tehdit ve şiddetinin öne çıktığı vurgulandı.

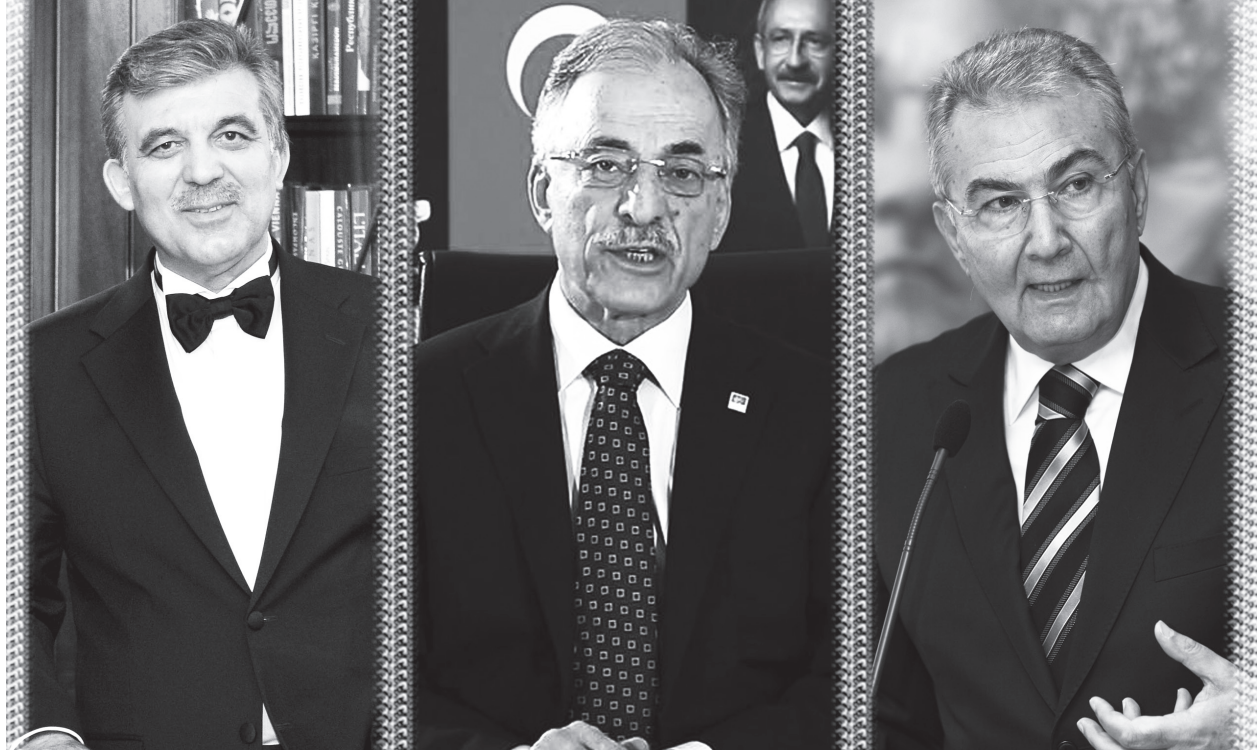
Eski mürettebat yeniden sahnede!

7 Haziran seçimleri ile kendisine yük gelen ağırlıkları törpülemeye, birikmiş sorunlardan kurtulmaya çalışan sermaye devleti şimdi bir başka "krizle" uğraşiyor. Aslında muhtemel seçim sonuçları açısından hesaba katılmış olan bu durum, en zararsız bir şekilde aşılmaya çalışılıyor. Düzenin bekası için düzen partilerinin tümü "ortak bir akıl" etrafında bir araya gelmeye çalışıyor. Ortak aklın ise uluslararası ve işbirlikçi sermayenin sınıfsal çıkarları olduğu yeterince açık. Sallanan düzeni yeniden rayına oturtmak için sistem savunucuları kullanmayı en çok sevdikleri sihirli sözcüklere yeniden ihtiyaç duyuyorlar. Neredeyse 80 milyonu bulan nüfusuyla bu coğrafyada yaşayan herkesin aynı gemide olduğu yalanına işçi ve emekçileri inandırmaya çalışıyorlar.

2002 yılında sömürü düzeninin selametini AKP ile güvenceye alan sermaye sınıfı, şimdi başta Erdoğan olmak üzere AKP tarafından yaratılan yeni bir soruna çözüm bulma arayışında. Bu nedenle kurulu düzenin tüm aktörleri yapıcı bir şekilde bu siyasi krizden çıkma derdinde. Erdoğan bile büyük bir "sükûnetle" herkesi devlet ciddiyeti ile davranmaya çağırıyor. İşçi ve emekçilere sosyal yıkım ve iş cinayetleri, Kürt halkına ret ve inkârı layık görenler gemi karaya oturmadan bir çözüm bulma arayışına girmiş bulunuyor.

Bu istikrarsızlık ve siyasi belirsizlik ortamında ise düzenin akil insanları birden ortaya çıkıyor. TÜSİAD'ından başlayarak tüm sermaye kuruluşlarından yedek kulübesinde bekleyen siyasetçilerine kadar hepsi sallanan geminin mürettebatı olarak işe koyuluyorlar. Tam da böyle bir durumda sermayeye hizmetlerini çok önceden tamamlamış olanlar, aldıkları görev emri gereği tekrar sahaya çıkmaya başlıyorlar.

İşçi ve emekçiler bu sayede bir kez daha her devrin siyasetçilerinin yüzünü politik arenada görme şanssızlığını yaşamak zorunda kalıyorlar. Ömrü yetmediğinden Demirel'in büyük eksikliğini duyan düzenin imdadına Abdullah Gül, Deniz Baykal gibi akil insanlar heyeti yetişmeye çalışıyor. Murat Karayalçın'ın bile dahil olduğu bu düzen korosu geminin rotasından sapmaması için çalışıyor. Hafif bir sallantıda sermayeyi telaşa düşüren düzen gemisinin eski ve yeni mürettebatı, bu geminin işçi ve emekçiler, Kürt halkı ve Alevi emekçiler için ne anlama geldiğini

fazlasıyla gösteriyor.

Burjuva siyasetinin tüm kirlenmişliğini üzerlerinde taşıyan bu isimlerden medet uman düzen gerçeği, durumu en iyi özetleyen bir gösterge olmakta. Ortaya çıkan video kasetinin gizlice piyasaya sürülmesini ahlaksızlık olarak göstererek kendi yaptığı ahlaksızlığın üzerini örten Baykal'ın sergilediği performans düzen için takdire şayan. Zamanında imdadına yetiştiği ve bu kasetteki rolünü bildiği Erdoğan ile yaptığı görüşme düzenin bir aynası niteliğindedir. Her ikisinin de seçim sonrası koalisyon arayışı için yaptıkları açıklamada sarf ettikleri ortak sözcükler 'devlet ciddiyeti' üzerinedir. Bu düzen için devlet ciddiyeti bizzat yaşandığı gibi kirli ve dahası kanlıdır.

Diğer taraftan hakkında danışmanın ağzından kitap yazdırılan Abdullah Gül siyaset için tekrar ısındırılırken, düzenin akil hocası olduğunu yaptığı çözüm önerileriyle de göstermiştir. Gül, hem zamanında oturduğu Cumhurbaşkanlığı makamına kendisini yakıştırmayanlar için, hem de AKP'de kendisini isteyen ve istemeyenler için bir kurtarıcıyı

oyunmaktadır. Her ne kadar AKP'nin geleceğinde söz sahibi olmak istese de asıl derdi düzen gemisinin istikametinden sapmamasıdır. Murat Karayalçın bile doksanlı yıllarda hükümet ortağı olarak eline bulaşan kanla yaşananlara dahil olabilmektedir.

Tüm bunlar göstermektedir ki devlet ciddiyeti adı altında bir araya gelen düzen siyasetçilerinin tümünün hesabı ve çıkarı ortaktır. Sallantıda olduğu söylenen düzen gemisinin eski ve yeni mürettebatının tek bir çıkarı vardır. Kapitalist-emperyalist sistemin çıkarlarına zarar gelmeden, sömürünün serbest olduğu sularda geminin fırtınaya yakalanmadan yol almasıdır. Bu geminin dümenine oturabilmek ve haksız kazançtan elde edilecek birikimden daha çok faydalanmak için kıyasıya bir rekabet halinde olsalar da durum bundan ibarettir. Bu dalaşmanın hırsıyla ortaya çıkan ahlaki kirlenme düzen siyasetinin gerçek yüzüdür. Bugün işçi ve emekçilerin karşısına çıkanlar işte böyle bir kirli yüzün arkasından konuşmakta ve istikrar istemektedirler.

MEB "çözümü" imamlarda arıyor

Eğitimde her geçen gün gericiliği etkin kılmak için uğraşan gerici güçler attıkları adımlarla gericiği her gün daha da ileri taşıyorlar. Konunun uzmanı olan eğitimciler, bilimsel analiz ve yöntemler üzerinde dururken gerici güçler kendi yarattıkları çürümüş eğitim sisteminin bir sonucu olarak ortaya çıkan devamsızlık sorununu bu sefer de imamlarla "çözmeye" çalışıyorlar.

Milli Eğitim Bakanlığı Temel Eğitim Genel Müdürlüğü, okullarda yaşanan devamsızlık sorununa "çözümü" imamlarda arıyor. Yaşanan devamsızlık sorununu çözmek için öğretmenlerle sorunun

tartışılması yerine çözümü imamlara havale eden gerici anlayış Ağrı, Batman, Bingöl, Bitlis, Van, Hakkari, Muş, Siirt, Urfa, Şırnak ve Diyarbakır'da 220 imamı toplantıya çağırdı.

İmamların öğrencilerin yaşadığı devamsızlık sorununu nasıl "çözeceği" belli olmazken, bu uygulamanın sadece Kürdistan'daki bu 11 kentte gerçekleştirilmesi de ayrı bir soru işareti yaratıyor.

Bu adım karşısında tepki gösteren eğitimciler de "Madem öyle, bundan böyle bakanın görevini de Diyanet İşleri Başkanı yürütsün" diyorlar.

Lale devrinden fetret devrine doğru...

Fetih sahneleriyle saklanmaya çalışılsa da yaşanan fetret dönemidir. Lale devri artık vadesini doldurmuştur. O çok öykündükleri Osmanlı gibi bir son yaşamaları yakındır.

Dinci-gerici AKP iktidarının seçimlerde güç kaybetmesinin ardından yandaşlar da birbirine düştü. AKP'nin kaleşörleri içinden eleştiriler yükselmeye başlarken, ortaya çıkan tablo gericiğin ittifakının çıkara dayalı olduğunu, bu çıkarların korunmasının tehlikeye girdiği ilk anda kirli ittifakın taraflarının kendi gemisini kurtarma telaşına düştüğünü gösterdi. Hatırlanırsa Melih Altınok'un Show TV'den kovulmasının ardından *Sabah Gazetesi* yazarı Sevilay Yükselir de aynı akıbete uğramıştı.

Ancak bir süre önce gerileme devrine girmiş olan AKP'nin çöküşe doğru sürüklendiği bu ve benzeri sonuçları yaşamaları gayet doğal. Kaldı ki şimdiki dek içinden birçok firar yaşayan AKP'nin kurucusunu bile kaybettiği düşünülürse gelecek süreç daha iyi anlaşılabilir. Bir proje olduğu genel kabul gören bir anlayış olan AKP'de yer alan isimlerin nasıl birbirine monte edildiği, hangi bağlarla tutturulduğu da yeterince açık. Eski hocalarına kendilerinin ne kadar hürmet duydukları, "Milli Görüş" gömleğini nasıl kolayca üzerlerinden attıkları, yine paralel bir evrende birlikte yaşadıklarıyla vaktiyle nasıl çıkar birliktelikleri olduğu ortadayken, bundan sonra yaşanacaklar hiç de şaşırtıcı olmamalıdır.

Anıların aktarımı adı altında danışmanı tarafından bir kitaba konu edilen Abdullah Gül'ün bundan sonra izleyeceği yol AKP içinde ve dışında da en çok tartışılan konudur. Bu vesileyle düzen siyasetçileri için sadakatın

çıkara endeksli olduğunu hatırlatmakta fayda var. AKP bir proje olarak tümüyle raftan kaldırılmadığı sürece, içinden yapılan değişimlerle düzen siyaseti için önemli maşa olarak elde tutulacaktır. Bunu da elbette gidişat ve sistemin neye, ne kadar ihtiyaç duyduğu gösterecektir.

Kısa bir zamanda Türkiye'de tek başına iktidarı elinde tutabilecek önemli bir güce kavuşturulan, sistem için önemli değişimlere imza attırılan AKP, çok daha kısa bir zamanda çöpe atılabilecektir. Tüm bunlardan ötürü dün olduğu gibi bugün de AKP'de ortaya çıkan ve çıkacak olan çatlaklar hiç de şaşırtıcı değildir. Çünkü harcı kapitalist-emperyalist sistem tarafından karılmıştır. Çatlaklar bir kez oluştu mu ya düşen ve sallanan tuğlalar yine aynı harçla birbirine tutturulacaklardır ya da ayrı yönlerde savrulmalarına izin verileceklerdir. Keza AKP'nin her bir tuğlasını birbirine tutturdukları değerler bütünü tamamen çıkar ilişkisidir. Bunu işçi ve emekçilere yeri geldiğinde edilen küfürler ve aralarında "bakara-makara" olan inançları fazlasıyla göstermektedir.

Fetih sahneleriyle saklanmaya çalışılsa da yaşanan fetret dönemidir. Lale devri artık vadesini doldurmuştur. O çok öykündükleri Osmanlı gibi bir son yaşamaları yakındır. Senaryosu çok olasılıklı bir son gözetilerek hazırlanmıştır. Senaristinin ise hangi emperyalist merkez olduğu herkesin malumudur.

Sermayenin beklentisi 'sürdürülebilir' sömürü

Düzen siyasetinde 'istikrar' ve yeni dönemde sermayenin taleplerini karşılayacak bir koalisyon hükümeti beklentisini 7 Haziran'ın hemen ardından dile getiren sermayenin koçbaşı TÜSİAD'ın yanısıra MÜSİAD, TOBB ve TESK iki gündür Ankara'da meclise giren partilerin başkanları ile yaptığı görüşmelerini tamamladı.

17 Haziran günü HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ ile Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği (TÜSİAD) heyetinin yaptığı görüşmenin ardından TÜSİAD Başkanı Cansen Başaran-Symes iki gün boyunca yaptıkları görüşmelere dair açıklamalarda bulundu.

Başaran Symes, iki gün boyunca AKP, CHP, MHP ve HDP ile yaptıkları görüşmelerin verimli geçtiğini ifade ederek görüşmelere dair 'mutluluğunu' dile getirdi.

Ahmet Davutoğlu ile yapılan görüşme için 'Buzlar eridi mi?' sorusu sorulan Başaran, "Gayet olumlu bir görüşmemiz oldu. Bunu sizler buzlar eridi, olarak yorumlayabilirsiniz. Ben buz muydu, onu bilmiyorum ama son derece olumlu bir görüşmemizin olduğunu burada size bildirmek isterim" diye yanıt verdi.

'Sürdürülebilir büyüme' vurgusu

TÜSİAD Başkanı, önümüzdeki dönemde düzen siyasetinden beklentilerine dair vurgular yaptı.

Başaran yaptıkları görüşmelere dair şu ifadeleri kullandı:

"Bütün görüşmelerimizi özetlersek biz iş dünyasının çok güçlü bir örgütü olarak, iş dünyasını temsil eden TÜSİAD olarak, iş dünyasının beklentilerini üç ana başlık altında tüm siyasi parti liderlerimizle bütün açıklığıyla paylaştık. Bunlar tüm Türkiye'nin önümüzdeki dönemde kurulacak, Türkiye'nin önünü açacak hükümetten beklediği; demokratikleşme, bunun içinde hukuk ve özgürlükler son derece önemli, kalkınma konusundaki bütün temel başlıklar, Türkiye'nin yatırım ortamı ve sürdürülebilir büyüme için gerekli tüm ana başlıkları çok kapsamlı olarak kendileriyle paylaştık."

Olası bir erken seçim sonucunda oluşabilecek siyasal belirsizlik ortamı konusunda sermaye cephesinin endişelerini de açığa vuran TÜSİAD Başkanı, "Türkiye'nin gündeminden erken seçim tartışmalarının hızla uzaklaşarak bütün enerjimizin kurulacak, uygun bir pozisyonadaki hükümete kenetlenmesi gerektiğini bir kere daha biz de altını çizdik. Bu iradeyi görmüş olarak İstanbul'a dönmekten son derece mutluyuz" ifadelerini kullandı.

Sermayenin Demir(eli)

'90'lı yıllarda başbakanlık ve cumhurbaşkanlığı yaptığı dönemlerde 360 kişinin gözetiminde kaybedildiği Demirel'in de tıpkı Kenan Evren gibi sorumlu olduğu katliamların, işçi ve emekçilere yönelik sömürü politikalarının ve diğer suçlarının hesabını vermeden cesedi toprağa gömüldü.

AKP'den Demirel'e vefa

Demirel'in ölümünün ardından AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ve Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun Demirel için taziye mesajı yayınlaması da sermaye iktidarının has adamlarından olan Demirel'e gösterilen vefanın arka planına işaret etti.

Erdoğan'ın taziye mesajında, "Süleyman Demirel, üstlendiği görevler, gerçekleştirdiği hizmetler ve siyasetteki rolü ile aziz milletimiz tarafından gelecekte de yad edilecektir" ifadelerine yer verilirken Davutoğlu'nun mesajında da "Kendine özgü üslubu ve uzun siyasi yaşamında ülkemize verdiği hizmetlerle hep hatırlanacak bir siyaset adamıydı" ifadeleri yer aldı.

Demirel'in ölümünün ardından akla ilk gelen ise, AKP şeflerinin vefalarını sunduğu bu zatın sermaye devletinin kan ve katliamlarla dolu tarihindeki kirli icraatları oldu.

Denizler'in idamı

6 Mayıs 1972'de Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamları da Demirel zamanında hayata geçirilmişti.

İdam oylamasının yapıldığı gün meclis konuşması yapmayan Süleyman Demirel, partisinin grubunun en önüne oturarak şevkle ve heyecanla parti grubunu yönetmiş, idam kararlarının onaylanmasını sağlamıştı. Demirel yıllar sonra TBMM Darbeleri Araştırma

Komisyonu'na verdiği ifadesinde şöyle diyordu: "İdam kararları Yargıtay, Meclis ve Cumhurbaşkanı'ndan geçmiştir. Kararı milli irade vermiştir. O milli irade de bütün milleti temsil ediyor.

Bugünlerde her fırsatta meşruiyetin kaynağı olarak gösterilen milli irade buraya gelince niye sayılmıyor. Ben o milli iradede 276'da sadece 1'im."

Sermaye devletinin 'duayeni'

'Duayen'; bir işte uzun yıllarını vererek uzmanlaşmış kişiye denir. Süleyman Demirel de sermaye iktidarının ayakta kalması için uzun yıllarını vermiş ve de 'uzman' olarak görülen biri olarak öldü.

Sermaye sınıfının varlık koşulu işçi ve emekçileri sömürmesine dayanmaktadır. Doğal olarak sermaye politikası da işçi ve emekçiyi sömürmek, baskı ve zor üzerine kurulu düzeni ayakta tutmak üzerinden şekillenir. Demek oluyor ki baskı, zor ve sömürü politikalarının 'duayeni' öldü.

Demirel'in üç darbe görüp 7 kez hükümet kurması

ve cumhurbaşkanı olması, sermaye politikasının düz bir hatta ilerlemeyip, sınıf savaşımının durumuna ve savaşım sürecinde sermayenin ihtiyacı doğrultusunda Demirel gibi düzen siyasetçilerinin darbe yapılarak kızağa çekilebildiğini de gösterdi.

Demirel de çeşitli defalar düzen güçleri arasındaki savaşın sonucu olarak yaşanan darbelere direnmeyerek, askeri müdahalelere karşı "şapkasını alıp giderek" sermaye iktidarına toz kondurmadı.

Demirel, düzen siyasetinin diğer 'duayenleri' gibi faili meçhul cinayetler ve kanlı katliamların da siyasal sorumluluğunu taşıyarak öldü.

12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi öncesinde ülkücü faşistlerin işlediği cinayetler karşısında "Bana sağcılar adam öldürüyor, dedirtemezsiniz" sözleriyle katliamları savunan Demirel "Cizre'de kaybolan koyundan bile haberim vardır" derken kayıp annelerine, "oğlum cebimde mi ben nereden bileyim" diyebilecek kadar da fütursuzdu.

Sonuç olarak Demirel, sermaye için bir duayen ama işçi ve emekçiler için sömürücü bir katil olarak hafızalardan silinmeyecek.

Sermayenin 'Koç'başları yerini korudu

İstanbul Sanayi Odası'nın 500 Büyük Sanayi Kuruluşu 2014 araştırmasına göre, Türkiye'nin en büyük kapitalist şirketleri sıralamasında Koç Holding'e bağlı şirketler yine ilk sıraları bırakmadı.

2014 yılında da en büyük şirket Türkiye Petrol Rafinerileri AŞ (Tüpraş) olurken metal işçilerinin Türk wwMetal çetesi ve MESS'in kölelik dayatmalarına karşı grevler gerçekleştirdiği Ford Otosan ve Oyak Renault da ilk 5 sıradaki yerlerini korumaya devam etti.

Önceki yılın birincisi Tüpraş ve önceki yılın ikincisi Ford Otosan yerlerini korurken, üçüncülüğe önceki yılın dördüncüsü Oyak Renault yükseldi.

Cumhurbaşkanı Erdoğan örtülüğü yağmaladı

"Devletin parasıyla geziyorum. Bu benim en doğal hakkım" diyen AKP'nin daimi şefi Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, AKP'ye oy istediği ve seçim mitingleri gerçekleştirdiği Mayıs ayında örtülü ödeneği 2 kat daha fazla sömürdü.

Nisan ayında 51.5 milyon TL olan örtülü ödenek harcaması, Erdoğan'ın seçim mitingleri yaptığı Mayıs ayında 109.1 milyon TL'ye ulaştı.

Bütçedeki örtülü ödenek harcamalarının, TBMM'deki son Torba Kanun görüşmeleri sırasında yapılan tek maddelik yasa değişikliğiyle "gizli hizmet" adı altında Erdoğan'ın da kullanımına açılmasıyla "örtülü" harcamalarda büyük artış yaşandı.

Açıklanan bütçe gerçekleştirmelerine göre geçtiğimiz Mayıs ayında 109 milyon 121 bin TL örtülü ödenek harcaması yapıldı. Bu tutar, nisan ayındaki 51.5 milyon TL'lik harcamanın iki katından fazla.

Erdoğan 2 Mayıs tarihinde Diyarbakır'da katıldığı toplu açılış töreninde "Devletin parasıyla geziyorum. Bu benim en doğal hakkım" demişti.

Mayıs ayıyla birlikte bu yılın ilk beş ayındaki örtülü ödenek harcamaları toplamda 628 milyon 874 bin TL'ye ulaştı.

Son genel seçimler solda tasfiyeciliği güçlendirdi

H. Yağmur

7 Haziran genel seçimi öncesinde reformist ve devrimcilik iddiası taşıyan solun ortak buluşma noktası Kürt hareketinin ideolojik-politik ve örgütsel olarak damgasını vurduğu HDP oldu. Kürt hareketinin başını çektiği parlamentarizm platformu içinde yer alan tüm siyasi yapılar 7 Haziran seçim sonuçlarını övgü dolu değerlendirmelere konu ettiler. Bir cephe oluşturmaktan bahsettiler. "Barajları yıktık, saraylarımızı da yıkacağız" türünden "devrimci" söylemleri de elden bırakmadılar. Seçim sonrası iddialı/radikal söylemler öne çıktı. Zira HDP'nin barajı aşması zafer sarhoşluğuna yol açtı. Oysa seçimlerin solda sosyal-demokrat programı aşmayan kaba reformist programın egemen kılınmasından öte bir anlam taşımadığı aşikardır.

Devrimci demokrasiden liberal demokratizme kayış süreci son yirmi yılda kesintisiz olarak devam etti. Bunun doğal sonucu olarak devrimci konumunu korumayarak, reformist partilere dönüşen tüm siyasi partiler parlamenter hayallere kapıldı. Parlamentoya girme hayalini gerçeğe dönüştürmek için de reformistler seçim bloklarında yer aldılar. 3 Kasım 2002 genel seçimlerinden bugüne reformist seçim platformuna devrimci yapılar da eklemelendiler. Bu eklemelene sürecinin en dikkat çeken yapıları ise uzun süre geleneksel boykotçu yaklaşımını ısrarla sürdüren DHF ve Partizan oldu.

Seçimde yakalanan başarı üzerinden umut tazeleyen HDP'de reformist yaklaşımı egemen kılma kararlılığının temsilcisi olan Kürt hareketi elde ettiği seçim başarısıyla solda tasfiyeci rolünü daha da pekiştirdi. HDP'nin seçim platformu, sınıf işbirliğine dayalı, düzenin demokratikleştirilmesini hedefleyen, tüm sorunların kaynağı olan kapitalizme karşı mücadeleyi içermeyen, düzene karşı devrimci bir iddia taşımayan bir seçim platformudur. Böylesi bir platformun elde ettiği seçim başarısı ve parlamentoya soktuğu milletvekilli sayısından dolayı heyecana kapılan kırk yıllık devrimci yapıların durumu hazindir. Zira bu sürükleniş en azından bu yapılar için devrimcilik ısrarındaki zayıflamanın, tükenmenin ve oportünist savrulmanın göstergesidir.

Genel seçimde temel amaç burjuva sınıf egemenliğini pekiştirmek, sermayeyi dolayısıyla kapitalizmi iktisadi ve siyasi olarak korumayı temel görev sayan parlamentoyu yenilemekti. Düzen partilerinin ve düzeni aşamayan Kürt hareketinin merkezinde olduğu reformist solun parlamentoyu sorunların çözüm yeri olarak sunması anlaşılırdır. Bu yapıyla reformist solun sosyal demokrat bir parti olan HDP ile sancısız bütünleşmesi tasfiyeci cereyanın ulaştığı başarının göstergesidir. Bu tasfiyeci cereyan bugün de devrimci konumda ısrar ettiklerini söyleyen devrimci yapıların bir kısmını da içine alma başarısını göstermiştir.

HDP'nin seçim platformunun aldığı oyla doğru orantılı olarak oportünist savrulmanın zeminini daha da güçlendirmiştir. Sermaye egemenliğine dokunmayan, düzenin demokratikleştirilmesi, reforme edilmesine dayalı politik yaklaşım yeni dönemde

kapitalizmin zeminini daha da güçlendirmeye adaydır. Bu yönelimi aşamayan her anlayış liberal demokratizmin politik platformuna doğru evrilecektir.

Kürt hareketi Kürt sorununun çözümü de dahil tüm sorunların çözümüne yönelik olarak devrim fikrini kategorik olarak reddediyor. Kürt hareketinin Türkiye parlamenter sistemi ve bir bütün olarak burjuva sınıf iktidarını hedef alan bir politik yaklaşıma sahip olmadığını açıkça ortaya koyuyor. Bu nedenle Kürt hareketi devrimci, yıkıcı barutunu tüketmiştir. Bu nedenle Misak-ı Milli sınırlarını da üniter devlet yapısını da meşru gören bir siyasal yaklaşımı öne çıkarmaktadır. Kürt hareketi aynı zamanda ulusların kendi kaderini tayin hakkı ve Kürt halkının eşitlik ve gönüllü birliğine dayalı ulusal sorunun devrimci çözümüne ilişkin temel ilkesel devrimci yaklaşımı terk etmiştir. Kürt hareketi "demokratik cumhuriyet" programında karar kılmıştır. Bu nedenle Kürt hareketi ve onunla ittifak yapan güçler açısından parlamentoya girmek taktik değil, stratejik bir yaklaşımın ifadesidir.

"Demokratik cumhuriyet" programı bir reform programıdır. Sosyal demokrat politik anlayışın ifadesidir. Hala sosyalizm ve devrim söylemlerini dillendiren reformist sol hareketlerin HDP'ye verdikleri destek düzene karşı devrim anlayışının terk edilmesi anlamına gelmektedir.

HDP saflarında seçim çalışması yürüten ve barajın aşılması ile birlikte, HDP'ye desteği daha da cesur bir şekilde ifade eden "devrimcilik" iddiasını sürdüren yapılar Kürt sorunu ve Kürt hareketine verdikleri desteği gerçek enternasyonalizm olarak kodlayarak, oportünizmlerini gizlemeye, kuyrukçu yaklaşımlarını teorize etmeye çalışıyorlar. Bu nedenle devrimcilik iddiası taşıyan yapıların içinde buldukları durum vahimdir. Zira devrimcilik iddiası taşıyan yapılar objektif olarak HDP'nin reformist seçim programına destek verir hale gelmişlerdir. Bu politik planda açık bir iflasın göstergesidir. Bu tutum dolu dizgin liberal demokratizmin politik platformuna yönelimin ifadesidir.

HDP'nin parti programı ve seçim bildirgesi devrimcilik iddiasından sert kopuşun ifadesidir. Başta Kürt sorunu olmak üzere tüm toplumsal sorunların çözümü olarak yaşanabilir kapitalizm savunusu HDP programının öz-özetidir. Sınıf mücadelesine yabancıdır. Ulusal sorunun reformcu çözümüne odaklanmıştır. Bu yapıyla Kürt hareketi 1999 yılından bu yana sürdürdüğü tutumunda bir değişiklik yapmaksızın tutarlı bir yaklaşım sergilemektedir.

Asıl tutarsızlık hala devrimcilik iddiası taşıyıp da, Kürt hareketinin ideolojik-politik ve örgütsel olarak damgasını vurduğu HDP'de yer alan devrimci yapı ve çevrelerin tutumudur.

HDP'nin seçim başarısının sarhoşluğu içindeki devrimci yapılar, ulusal mücadeleyi sınıf mücadelesinin, Kürt halkını proletaryanın, ulusal sorunu sınıf sorununun, ulusal ilkeleri sınıfsal ilkelerin, ulusal mücadelenin aracı partiyi, aynı anlama gelmek üzere PKK'yi devrimci parti ve örgütün yerine ikame etmişlerdir. HDP seçim platformuna omuz veren ve elde edilen seçim başarısının sarhoşluğuna kapılan devrimci yapı ve çevrelerin daha önce büyük önem verdikleri ilke ve değerleri vardı. Düzene karşı devrim anlayışına sıkı sıkı sarılırlardı. Seçimlere ve parlamentoya yönelik emekçilerin umudunu büyütecek tutum ve davranışlardan özenle kaçınırlardı. Reformizmin dümenine su taşımak bir yana, reformizmi mahkum eden devrimci kaygılarla hareket eden bir yaklaşımla öne çıkarlardı. Bugün HDP'de karar kılmış olan seçimlerde HDP'yi destekleyen Partizan ve Demokratik Haklar Federasyonu keskin bir söylemle seçimlerde boykot tutumunu ısrarla savunuyorlardı. Son genel seçimde ve sonrasında ortaya saçılan gerçekler boykot tutumunun yerini parlamentarizmin aldığıın göstergesi olarak kayıtlara geçti.

Komünistler seçimlere bağımsız adaylarla katıldılar. Seçim süreci boyunca sermaye düzeni ve onun ahırı olan parlamentonun sorunları çözme yeteneği olmadığını göstermek için çaba gösterdiler. Emekçi kitlelerin politizasyonunun yükseldiği seçim döneminden devrimci amaçlar doğrultusunda yararlandılar. İşçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyini ilerletmek için seçim sürecinde etkin bir politik faaliyet örgütlediler. Seçimler ve parlamentonun işlevi konusunda burjuva ve reformist hayaller yayan düzen partileri ve reformist HDP'nin politik tutumunu cepheden eleştiriye konu ettiler. Oy kaygısı ile hareket etmeden, düzen içi reformist ve oportünist hesaplar içine girmeden, işçi ve emekçi kitlelere devrim ve sosyalizm hedefini gösterdiler. Yani, düzeni aşan, sorunların çözümünü devrimde arayan bir program ve bunun ifadesi seçim politikasında ısrar ettiler. Seçim sürecini özelden metal fırtınasını, genelde devrimci sınıf mücadelesini büyütmenin aracı olarak değerlendirdiler.

Ermenek'te işçi katillerine büyük öfke

Karaman'ın Ermenek ilçesinde bulunan Has Şekerler Madencilik'e ait ocakta, 28 Ekim 2014 tarihinde sermayenin aşırı kâr hırsı ve devletin buna göz yumması sonucu ölen 18 işçinin katillerinin yargılanmasına 15 Haziran günü başlandı. Ermenek Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen davaya gelen madenci yakınları, maden ocağının patronu Saffet Uyar'ın da aralarında bulunduğu 3 tutuklu sanık mahkeme salonuna getirildiğinde tepki gösterdi.

Aileler, "Katiller utanmadan karşımıza çıkıyorsunuz" diyerek sanıkların üzerine yürüdü. "Bizi yaktınız biz de sizi yakacağız," "Çocuklarımızı bizden aldınız şimdi çıkartın o kömürü" diyen ailelere karşı koruma altına alınan katiller tepki üzerine 15 dakika kadar salonun dışına çıkarıldı.

Madenci aileleri öfke ve acılarını göstermeye devam ederken mahkeme heyeti başkanı, "Bu yargılamayı böyle yapamayız" diyerek aileleri tehdit etti.

Madenci yakınlarının avukatları 166 sayfalık iddianamenin bilindiğini belirterek okunmasının zaman kaybı olacağını söyledi ancak mahkeme heyeti bu talebi kabul etmedi. Aileler iddianame okunurken gözyaşları dökerek feryat etti.

Davada sanıkların gülüşmesi üzerine bir arbede daha yaşandı. Yaşlı bir madenci yakını kadın Ahmet Dağdeviren'in kafasına bastonla vurarak tepki gösterdi. Haklı öfkeyi fırsat bilen mahkeme heyeti, yaşlı kadının bastonuna el koydu ve kadını salona almadı. Heyet, aileler hakkında soruşturma başlatılması talimatı verdi.

İddianamenin tamamının okunması ailelerin tepkisini çekti. Sanık avukatları, duruşma açık olmasına rağmen gazetecilerin çıkarılmasını istedi.

İşçi katillerine koruma

Duruşmanın ikinci gününde (16 Haziran) mahkeme başkanı, işçi katillerini korumaya aldı. Dava kapsamında yargılanan patron ve patron vekillerine

yönelik tepkilere "toleranslı davrandıklarını, bugün aynı şeyin olmayacağını" söyleyen mahkeme başkanı "Hoşunuza gitmeyecek şeyler de söylenebilir. Kesinlikle taşkınlık istemiyorum. Taşkınlık yapanları dışarı çıkartacağız" tehdidinde bulundu.

Katliamda ölen Osman Çoksöyler'in eşi Şadiye Çoksöyler, savunmalara geçilmeden önce kucağındaki, olay olduğunda dört aylık olan Kübra Adile'yi sanıklara göstererek, "Bakın katiller. Bu çocuğu babasız bıraktınız ya yazıklar olsun size. Çocuğum babasını istiyor" diyerek tepki gösterdi. Daha sonra Çoksöyler, kızıyla duruşma salonundan çıktı.

Duruşma, tutuklu sanıkların ifadelerinin alınmasıyla devam etti. Cenne Linyit Kömür şirketinin patronu Abdullah Özbey, maden sahasını 1999 yılında Saffet Uyar'a devrettiğini söyledi. Özbey, önceden yaşanan hiçbir şeyi bilmediğini iddia etti.

Katliamın öncesinde yaşanan su baskınlarını görevlendirdiği kişilerin kendisine haber vermediğini iddia eden Özbey suçu çalışanlarına yıkmaya çalıştı.

Has Şekerler patronu Saffet Uyar da tıpkı Özbey gibi suçu mühendislere ve şeflere atarak kendisini aklamaya çalıştı. Daha önce "ekonomik durumu yetmediği için" sondaj makinası alamadığını söyleyen

Uyar, mahkemede "uygun makina aradıklarını" söyledi.

Rödovansçı olan Şerafettin Zeybek çakıştırılmış haritalara ilişkin patronların ifadelerini yalanlayarak haritaların Cenne ve Migem'de olduğunu belirtti.

Teknik Nezaretçi Ali Kurt ise defterlerde oynama yaptığını kabul etse de bunu katliamdan önce yaptığını iddia ederek kendisini kurtarmaya çalıştı.

"Bir avuç kadar değeri yok muydu?"

Duruşmanın 3. günü (17 Haziran) celsesinde katledilen madencilerin yakınları söz aldı.

Katliamda iki yakını kaybeden Ayşe Gökçe sondaj makinasının alınmayarak yakınlarının ölüme gönderilmesine tepki göstererek "Sondaj makinasını alıp bana borç yazsaydınız" dedi. Gökçe konuşmasının devamında ölüme gönderilen madencilere 3 ay maaş verilmemesini teşhir etti.

Katliamda çocuklarını yitiren Ayşe Gürses ise "Çocuklarımı yemek yemeleri için maddenden çıkarsalardı çocuklarım ölmezdi" diyerek tepkisini dile getirdi.

Oğlunu yitiren Havva Yaman ise "Oğlumun tehlikeli bölgede çalıştığı biliniyordu. Bir avuç kömür kadar değeri yok muydu?" diyerek çocuğunun bilerek ölüme gönderildiğini ifade etti.

Çocuğu katledilen Nazmiye Özbaşı da madencilerin maaş alamadıklarını söyleyerek "Vermedikleri maaş paralarıyla sondaj makinası alsalarmış hepsi yaşardı" dedi.

Mümine Eren kardeşinin yemek yerken can verdiğini, Ayşe İlhan eşinin ev kredisini ödeyebilmek için çalıştığı maddede can verdiğini belirterek tepki gösterdiler.

Madenci yakınlarından Mustafa Gürses oğlunun olacağını önceden sezdiğini ve başka bir madende iş bulmak için uğraştığını belirterek "Oğlumun sezdiği felaketi mühendisler nasıl ön görememiş" diyerek oğlunun ölüme gönderilmesine tepki gösterdi.

Ardından sözü madenci ailelerinin avukatları alarak "Tutuklama koşulları değişmeden iki sanığın duruşmalardan önce tahliye edilmesi hatalı" dediler. Avukatlar "Sanıklar taksir değil olası kast derecesinde ölümlerden sorumludur" diyerek diğer sanıkların da tutuklu olarak yargılanmasını talep etti.

Avukatlar ÇHD Genel Merkezi adına davaya müdahil olma talebinde bulundu. Ayrıca talimatla ifadeleri alınan sanıkların bir sonraki celsede hazır edilmesini istedi. ÇHD'nin müdahillik talebi reddedildi. Sanık avukatlarının savunmalarının ardından savcı mütalaada bulundu.

Avukatların talepleri doğrultusunda mahkeme heyeti tutuksuz yargılanan Yavuz Özsoy'un tutuklanmasına ve diğer sanıkların tutukluluk hallerinin devamına karar verdi.

Ayrıca talimatla ifadeleri alınan diğer sanıkların da SEGBİS yöntemiyle çapraz sorguya alınması talebini kabul eden mahkeme heyeti duruşmayı 7 Temmuz'a erteledi.

Soma Katliamı davası yine ertelendi

Soma Kömür İşletmeleri A.Ş.'ye ait Eynaz Maden Ocağı'nda yaşanan ve 301 işçinin hayatını kaybettiği katliamla ilgili davanın 2. duruşmasına 15-16 Haziran günlerinde devam edildi. Mahkeme heyeti, yargılanan katillerin avukat bulması için duruşmayı 18 Ağustos'a erteledi.

Soma Katliamı davasının 2. duruşması 15 Haziran günü Manisa'da Akhisar Ceza Mahkemesi'nde başladı. Mahkeme heyeti, Somalı ailelerin avukatlarının talebi üzerine, menfaat çatışması nedeniyle sanıkların bazılarının aynı avukatla temsil edilemeyeceğini belirtti ve sanıkların kendilerine avukat bulmaları için duruşmayı 16 Haziran'a erteledi. 16 Haziran günü yapılan ikinci celsede ise,

avukatları istifa eden sanıklar kendilerine avukat bulabilmek için mahkemeden süre talep ettiler. Mahkeme heyeti de sanıkların avukat bulması için süre verilmesine, tutukluluğun devamına ve duruşmanın 18 Ağustos 2015 tarihine ertelenmesine karar verdi.

Duruşmada ailelerin tepkisi altında salona getirilen sanıklardan Can Gürkan, savcı mütalaasına karşı yaptığı konuşmada "Ben neden tutukluymun anlamış değilim" dedi. Gürkan'ın avukatı da müvekkilinin neden tutuklu olduğunu anlamadığını, "bir hukukçu olarak vicdanının el vermediğini" söyledi. Avukatın Can Gürkan için tahliye talep etmesiyle salondan tepkiler yükseldi.

Duruşmanın ertelenmesinin ardından salondan çıkan Av. Selçuk Kozağaçlı, basına açıklama yaptı. Somalı ailelerin avukatı olarak davaya katılan Kozağaçlı "Hiçbir erteleme bizi yoramaz. Bu davanın peşini bırakmayacağız" dedi.

Çan işçileri: İşçi sınıfı uyanıyor!

Tuzla Birlik Organize Sanayi'de bulunan Çan Ortak fabrikasında sendikalaşma çalışması yürüttükleri için işten atılan Petrol-İş üyesi işçilerle konuştuk.

Ağır ve kötü çalışma koşullarının yanı sıra düşük ücret uygulamasının hüküm sürdüğü Çan Ortak fabrikasında Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor.

Fabrika önünde direnişlerini sürdüren Çan Ortak işçileriyle fabrikadaki çalışma koşulları, örgütlenme süreçleri ve direnişin öğrettikleri üzerine konuştuk...

- Ne kadar süredir Çan'da çalışıyorsunuz? Fabrikada ne üretiyorsunuz?

Selahattin: 17 aydır çalışıyorum. Kimyasal saldırılara karşı korunaklı elbise üretiyoruz. TSK'nın (Türk Silahlı Kuvvetleri), Sivil Savunma ve NATO'nun da işlerini yapıyor. Hava Kuvvetleri, Kara Kuvvetleri hemen hemen her tarafa iş yapıyor.

“Sendika üyesi olunca işimizden de olduk”

- Sendikalaşma çalışmasından, işten atılma sürecinden ve direniş kararınızdan bahseder misiniz?

- Haklarımızı alamıyorduk, verdikleri sözü tutmuyorlardı. İşler bitene kadar, yüklemeler yapıłana kadar yani işin bitirilip teslimatı yapıłana kadar bize söz verildi 'her şey daha güzel olacak' diye ama yükleme yapıldıktan, iş bittikten sonra biz hakkımızı istedik, bize 'işine gelen çalışsın, işine gelmeye kapı orada' dediler. Zam istedik, %8 zam yapıldı, gülünç bir rakam olarak geldi bize. Ondan sonra biz sendika çalışmasına girdik. Sendika üyesi olduk, sendika üyesi olduğumuz için işimizden de olduk kısacası. İçerideki arkadaşlara baskılar devam ediyor. E-devlet şifreleri zorla ellerinden alınıyor veya 'şifreni gir ben bakayım' denilip üyelikleri düşürülüyor. İçeride sıkıntılar devam ediyor.

- Çalışma koşullarından bahseder misiniz?

Havalandırması yok. Tuvalet kağıtlarını ve el havlularını iptal ettiler. Buna, temizlik ürünlerine fazla para harcanmasını gerekçe gösterdiler. Karbon çalışıyoruz sonuçta ve sağlıklı bir ortam mümkün değil. İşlendikten sonra fazla bir tehlikesi yok ama yine de havalandırma ve doğru düzgün maske olmadığı için uyduruk maskelerle sağlıklı bir çalışma ortamı olamıyor.

- Kaç aydır çalışıyorsunuz ve direnişe neden çıktığınızı anlatır mısınız?

İbrahim: Ben burada 9-10 aydır çalışıyorum. Direnişimizin sebebi sendika çalışmalarımızdır. Sendikaya üye olduk ve işten atıldık. Aralık ayının 27'sinde yükleme var diye gece gündüz, Cumartesi-Pazar, gece mesaieleri yüklemeleri bitirmek için elimizden gelen bütün gayreti gösterdik. 2 ay maaş alamadık, 3. aya girdik yine alamıyorduk. Biz sorunlarımızı, dilekelerimizi iletmiyorduk. Paramız olmadığı için kredi kartlarımızdan para çekiyorduk, gidiyorduk bankalardan kredi çekiyorduk ve

Direnişe çıktığım için gayet mutlu ve huzurluyum. Hakkımı arıyorum, aramasak olmaz, başka yere gidip çalışsam yine aynı duruma düşeceğim. Bütün işçilerin gözlerini açmasını temenni ediyorum.

ödeyemiyorduk. İş bırakıp başka işe girmeyi bile düşündüm. Ama bize 'arkadaşlar bizi idare edin yükleme bitene kadar, yükleme bittikten sonra emeğinizin, alınterinizin karşılığını size bizzat vereceğiz, bunun sözünü bizden alabilirsiniz' dediler. Biz de güvendik, çalıştık. En sonunda bitirdik bütün işi. Heyet geldi Milli Savunma'dan işlerimizi beğendiler, onayladılar. İş tesliminden sonra patronlar ödemeyi de aldılar. Normalde bize 1 Ocak'tan itibaren zam yapmaları lazımdı ama ilk ayı vermediler. İkinci ayda Şubat ayı 28 çektiği için %8 vereceklerine %7 verdiler. 3. ayda da %8 zam yaptılar. Ama bu zamma baktığımızda kimi arkadaşımıza 50 TL, kimi arkadaşımıza 30 TL düştü, bazı arkadaşımıza da 100 TL düştü. Biz de bunun için gittik toplandık arkadaşlarla ve müdürlerimizden toplantı istedik. Onlara durumumuzu anlattık, borçlarımızdan bahsettik 'bütün olanlardan sonra bunun karşılığı 30 TL mi' diye sorduk, verdikleri sözleri hatırlattık ve düzenleme yapılmasını istedik. Onlar da bize 'işine gelen çalışsın, işine gelmeye kapı orada' dediler. Ben de 'ben burada gece gündüz çalıştım, alınterimi döktüm, emeğimi, alınterimi bırakıp ben nereye gideyim' dedim. İstesene de bırakamazsın yani. Çalışma koşulları zaten zor. Sonra arkadaşlarla toplandık. Patronun söylediklerine dayanamayıp çekip giden arkadaşlarımız oldu. Baktık herkes teker teker gidiyor, biz de sendikaya başvurduk. Petrol-İş Sendikası'na üye olduk ve çoğunluğu sağladık. Bakanlık onayladı, yetkimizi aldık ve işyerine geldik. Patron, çoğunluk sayımızı düşürmek için 11 arkadaşımızı işten çıkardı. Biz de direnme kararı aldık. Fabrikanın önüne çadırımızı kurduk. İçeride çalışan

arkadaşlarımıza baskılar devam ediyor. Hakaret ediyorlar 'sendikaya üye oldunuz, terörist misiniz, anarşist misiniz? Çıkın hakkınızı dağda arayın' diyerek rencide edici laflar konuşuyorlar. Ama onlar öyle konuştuğunda arkadaşlarımız daha çok birbirlerine kenetleniyor. Arkadaşlarımız da 'Biz dağa gitmiyoruz, biz burada emeğimize, mücadelemize, alınterimize sahip çıkıyoruz. Biz sizden istedik vermediniz, biz de hep birlikte istiyoruz' diyorlar.

- Direnişin ve mücadele etmenin size kattıklarından bahseder misiniz?

- Mücadelenin kattığı şeyler emek mücadelesi. Yani işçiler birbirine artık eskisi gibi değil. Şuradan çıksak ne olur bize diye düşünüyorduk ama artık ne olduğunu görüyoruz. Direnişe çıktığım için gayet mutlu ve huzurluyum. Hakkımı arıyorum, aramasak olmaz, başka yere gidip çalışsam yine aynı duruma düşeceğim. Bütün işçilerin gözlerini açmasını temenni ediyorum. Bakın dünyada neler bitiyor, ne oluyor, adamlar orada BMW'lere Range Rover'lara biniyor, biz eve 1 ekmeğe nasıl götüreceğiz diye onu düşünüyorum. Eve gidiyorum hanım bana elektrik, su faturası, doğalgaz faturasını gösteriyor. Çocuk okula gidiyor, okulun çeşitli masrafları var. Yani artık işçi sınıfı olarak uyanmamız lazım. Uyanıyor da. Televizyonlarda gördüğümüne göre Bursa olsun, Eskişehir olsun, Gebze olsun, mesela dün bir arkadaşımız geldi diyor ki: 'Gebze'de 15 fabrikada direniş var.' Bu da beni çok mutlu ediyor, demek ki bir şeyler düzeliyor.

Polimer işçileri grevde!

Polimer patronu ile Petrol-İş Sendikası arasında süren Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine Polimer işçileri 17 Haziran sabahı greve başladı.

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Polimer Kauçuk ve Pazarlama San. A.Ş.'de çalışan bin 871 işçi adına yürütülen TİS sürecinde ücret zammı talepleri karşılanmayan işçiler fabrikaya grev pankartını astı.

Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, genel merkez, İstanbul ve Trakya şube yöneticilerinin de katılımıyla gerçekleştirilen eylemde sendika yöneticileri işçilere seslendi. Alanda yapılan konuşmaların ardından grev pankartı asılırken, işçiler halay çekerek grevi sürdürdü.

Görüşmeler ücret zammında tıkanı

Sendika tarafından yapılan açıklamada görüşmelerde idari maddelerin büyük bir bölümünün kabul edildiği ancak başta ücret zammı modeli olmak üzere ekonomik maddelerde anlaşma sağlanmadığı belirtildi.

Grev öncesinde yapılan son toplantıda Petrol-İş Sendikası'nın ücret zammı modelinin yıllık olması, sözleşmenin 1. yılında 370 TL, sözleşmenin ikinci yılında ise yıllık enflasyon oranına 2 puan ilave ile bulunacak oran kadar ücret zammı yapılmasını teklif ettiği belirtildi. Açıklamada bu haklar kazanılana kadar grevin ve mücadelenin süreceği vurgulandı.

Ümraniye'de sınıf faaliyeti

Ümraniye'de devrimci sınıf faaliyeti çeşitli araçların kullanımıyla yaz döneminde de devam ediyor.

İstanbul Sarıgazi'de işçi servislerinin yoğun olarak geçtiği alana 15 Haziran günü "15-16 Haziran militan ruhu ile mücadele sürüyor" şiarlı Metal İşçileri Birliği pankartı asıldı.

Ayrıca vardiya dönüşümünde ABB fabrikası önünde *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı yapıldı. Kapağında "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri" şiarı yer alan gazete işçiler tarafından ilgiyle karşılandı. Süreç hakkında işçilerle sohbetler edildi. Metal fabrikalarındaki gelişmeler ve yakın zamanda gerçekleşecek olan Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şube seçimleri işçilerin gündemindeydi.

Ayrıca örgütsüz Reha Tekstil işçilerine DEV TEKSTİL bildirimleri ulaştırıldı. İş çıkışında yapılan dağıtıma işçilerin ilgisi yoğundu. Bildiride metal sektöründeki gelişmeler aktarılırken tekstil işçileri de metal

işçilerinden öğrenerek mücadeleyi büyütme ve fabrikalarında kendi komitelerini oluşturup "söz, yetki, kararın" kendilerine ait olan mekanizmalar kurmaya çağrıldı.

Eğri oturalım doğru konuşalım!

Son iki haftadır kendisine işçi basını diyen bir gazetenin sayfalarında Türk Traktör'de yaşananlar üzerinden MİB hedef haline getirilmeye çalışılıyor.

Yine bu gazeteye yakınlığıyla bilinen direniş sözcüsü Emre, başka bir internet sitesine verdiği röportajda "Şu MİB denen siteyi bir gün bilsam gırtlaklarına çökerim" diyebilecek kadar haddini aşıyor. Direnişi kırılmaya götüren hatalarını örtmek için küçük hesapları ile MİB'i hedef tahtasına çakıyor.

Öncelikle şunu söyleyelim, Emre MİB'e nasıl ulaşacağını aslında çok iyi biliyor. Dahası bu röportajı internete düşüktükten sonra kendisine ulaşan MİB'lilerin görüşme talebine geri döneceğini söyleyerek yanıt verdikten sonra günlerce telefonuna yanıt vermeyen de kendisi. Emre'nin gerçekte ne yapmaya çalıştığını sadece bu örnek bile çok iyi gösteriyor.

Ama biz yine de buraya takılmayalım.

Hatta eylem kararının MİB sayfasında yayınlanmasını isteyenlerin arasında kendisi olmasa da bizzat direniş sözcüleri olduğunu da es geçelim.

Hatta MİB ile sadece birkaç dakika farkla kendi sayfalarında da eylem çağrısının yayınlandığını da unutalım.

Ama bu haddini bilmezler atılan işçilerden içerdeki arkadaşlarını arayarak "Eylem yapmayın!" diyenler olduğunu unutacağımızı sanıyorsa yanılıyorlar.

Dahası, üretimi durdurma eyleminin nasıl sona erdiğini, son gün orada neler yaşandığını, yönetimle görüşmelerde kendisini dev aynasında görenlerin (başta gırtlakımıza çökecek sözcü olmak üzere) yaptıkları hataları ne Türk Traktör işçileri ne de bizler unutacağız!

Kendisini dev aynasında gören, iş çetrefilleşince gardı düşüp çevresine umutsuzluk yayan, işten çıkarmalara karşı eylem kararı alınmışken kendisi fabrika önüne gidemeyen, bırakalım yazılı protokol imzalamayı bir görüşme bile yapılmamışken 12 gün boyunca direnen işçileri evine gönderenlerin; değil MİB'lilerin gırtlaklarını sıkma, bu işçilerin karşısına çıkmaya bile yüzü olamaz.

Ey, MİB'in gırtlaklarını sıkma heveslisi eski TTF sözcüsü ve "gazeteci arkadaşları", hatalarınızın çamurunu MİB'e atarak kendinizi aklamazsınız. Metal işçisi sizin gibilerin sözünü dinleseydi ne 26 Nisan, ne 5 Mayıs olurdu. Ne de Türk Traktör işçisi böyle onurlu bir direnişe imza atabilirdi.

Haddinizi bilin ve yerinize oturun. Yoksa metal işçisinin gırtlakınıza çökeceği günler hiç de uzak değil.

Metal İşçileri Birliği / 14 Haziran 2015

Maden işçilerine birlik çağrısı

Sınıf mücadelesinin kızıştığı bir dönemde, *Yeraltından Sesler Platformu* maden işçilerini mücadeleyi büyütmeye, birlik olmaya çağırıyor:

Maden İşçileri Birliği'ni oluşturalım!

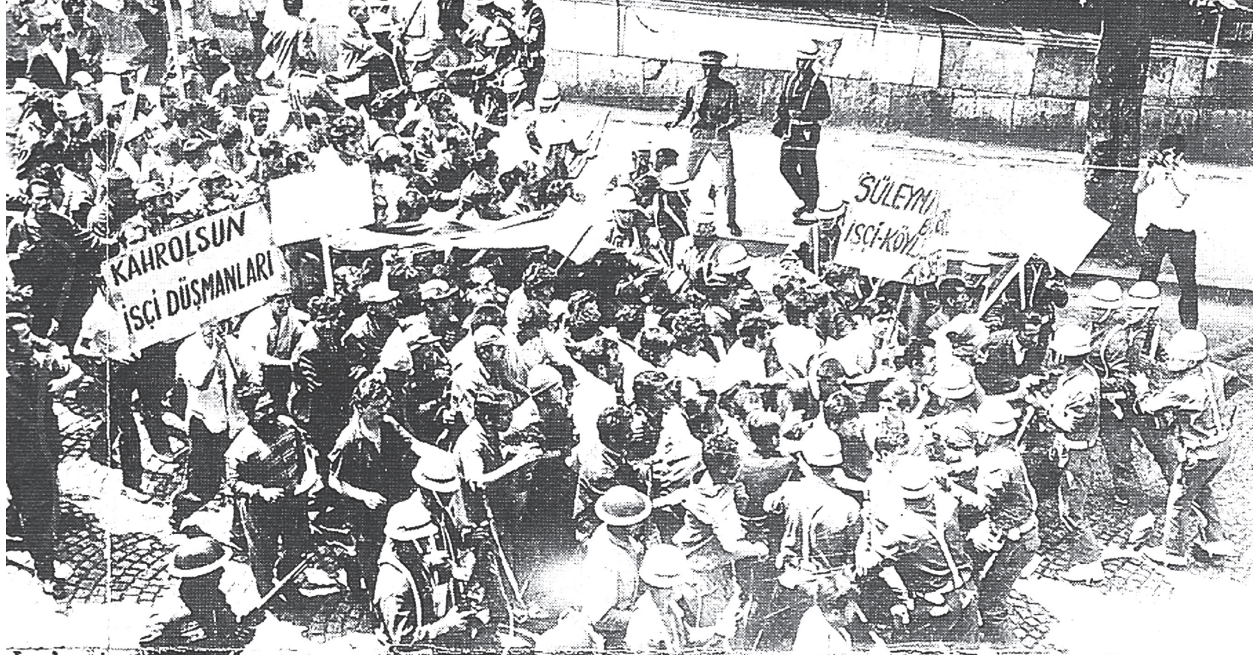
GMİS Genel Kurulu ile birlikte zorlu bir döneme gireceğiz demiştik. Bu sürecin ilk etabını TİS görüşmeleri oluşturuyor. Hem TTK'da hem de HEMA'da sona gelmiş bulunmakta. Sendika seçimlerinden önce "Her şeyi tabana soracağız" diyen sendika bürokratları, TİS görüşmelerinde bunu hayata geçirmediler. TİS görüşmesinde belki de en can alıcı nokta "2 asgari ücret verilmesi" talebiydi. Bu konuda TTK karşı hamlesini yaptı, HEMA'nın yapacağı hamle ise bekleniyor. Tüm bunlar olup biterken ve sendikanın acizliği ortadayken yapmamız gereken şey "Söz, yetki, karar işçilere!" diyerek önümüzdeki dönem için mücadele hattını örmemiz gerektiğidir. Bu, hem bugün hem de gelecekte bizlere karşı yapılacak saldırılara ve hak gaspına karşı örgütlü bir mücadelenin zeminini oluşturacaktır. *Yeraltından Sesler* olarak yapılması gerekenin özel ve TTK ocaklarında çalışan maden işçilerinin birlik içindeki mücadele hattını örme gerektğine inanmaktayız. Bunun zor olduğunu, daha fazla emek harcamak gerektiğinin bilincindeyiz. Fakat maden işçisinin geleceği için bu birliğin kurulması, mücadele hattının taban örgütlülüklerine dayanması hayati bir önem taşımaktadır. Bunun için de önümüze hedef olarak "**Maden İşçileri Birliği'ni** örgütlemek" yönündeki adımlarımızı hızlandırmalıyız!

Maden İşçileri Birliği'ni oluşturmak için 3 temel gerekçe

- 1- Yıllardır patronların işine yaramış ayırıştırma politikasına son vermek. Yıllardır bizleri memleketlerimize göre böldüler, yeri geldi seçimlerde birbirimize düştük.
- 2- Farklı birimlerde çalışan maden işçilerini bir arada ortak bir mücadelede buluşturmak. Yeryüzü ve yeraltında çalışanlar, 2006-2009 girişliler ve daha öncekiler diyerek maden işçilerini yıllarca 2 gruba böldüler.
- 3- Özel ve TTK ocaklarında çalışan maden işçilerinin mücadelesini ortaklaştırmak.

Maden işçileri kendi geleceklerini ellerine almalı, "Söz, yetki, karar işçilerde" diyerek kölelik düzeninin sömürüsüne, ağır çalışma koşullarına, düşük ücretlere ve sendika ağalarının saltanatına son vermek için kendi örgütlü birliğini oluşturmalı **Maden İşçileri Birliği'ni** yaratmalıdır!

"15-16 Haziran Direnişi ve Metal Fırtınası"

'Metal Fırtınası' 14 Haziran günü Sincan ve Küçükçekmece'de gerçekleştirilen söyleşilerle tartışıldı.

Sincan'da 15-16 Haziran söyleşi

Ankara'da Sincan İşçi Birliği 14 Haziran Pazar günü gerçekleştirdiği "15-16 Haziran Direnişi ve Metal Fırtınası" başlıklı söyleşiyle 15-16 Haziran Direnişi'ni ve metaldeki mücadeleyi tartıştı.

Dernek binasında düzenlenen söyleşide Sincan İşçi Birliği adına yapılan sunumda, öncelikle 15-16 Haziran'ın tarihsel süreci aktarıldı. 15-16 Haziran Direnişi'nin Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinde hala aşılamayan en önemli direniş olduğu vurgulandı.

15-16 Haziran dersleri ışığında metal fırtınasını ele alan SİB temsilcisi, Türk Metal çetesinin kuruluş sürecinden ele alarak, sermaye-Türk Metal-işçi sınıfı ilişkisini değerlendirdi. Tekel direnişi ile güçlenen sendikal bürokrasiye karşı mücadele pratiğinde metal fırtınası ile işçi sınıfı için önemli bir eşğin aşıldığını ifade etti.

Sunumda metal fırtınasının gelişim süreci tarih tarih temel noktaları ile aktarılırken bu süreçte açığa çıkan eksiklikler ve olumlu yanlar vurgulandı. Bir öfke patlaması olarak yaşanan metal fırtınasının öğrettiği temel gerçekler söyleşi boyunca tartışmalara konu olurken "yeni sendika" tartışmaları da söyleşinin temel bir gündemi oldu.

Sunumun ardından yapılan tartışmalarda metal fırtınasının hala devam ettiği, bu süreçten öğrenilecek

en önemli başlıkların üretimden gelen gücün kullanılması ve fabrikalarda oluşturulan işçi kurulları olduğu ifade edildi.

Sefaköy'de "Metal Fırtına" söyleşi

İstanbul Küçükçekmece'de Sefaköy İşçilerin Birliği Derneği'nde 14 Haziran günü gerçekleştirilen söyleşi ile metal işçilerinin neler yaptığı, neler istediği ve bu mücadelenin nereye evrildiği üzerine konuşuldu.

Metal İşçileri Birliği temsilcisinin de katılımıyla gerçekleşen söyleşide, Bursa'da başlayan ve hızla ülkenin dört bir yanına yayılan Metal Fırtına'nın işçi sınıfı açısından büyük kazanımlar elde etmeye çoktan başladığı ve daha da artarak devam edeceği aktarıldı.

'98 yılındaki yenilgi, Bosch işçilerinin kazanımları, 2015 yılında sendikal bürokratik kastın yenilgiye uğradığı, istifalar karşısında işçilere olan saldırı, işçi sınıfının mücadele arayışları ve sermaye devletinin gün geçtikçe ağırlaşan baskıları karşısında metal işçilerinin sözlerini söylemek için mücadeleye atıldığı ifade edildi. 14 Nisan başlangıcında sadece Türk Metal çetesine olan öfkenin ön planda olduğu ancak mücadelenin sermayenin devletinden ayrı tutulamayacağı vurgusu yapıldı.

Metal İşçileri Birliği'nin mücadelenin tam da merkezinde olduğu, Fabrikalar Arası Kurul ile birlikte sürecin daha da ileriye evrileceği vurgulandı ve söyleşi bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara - Küçükçekmece

Amasra'da madencilere çağrı

Amasra'da HEMA Holding'de çalışan maden işçilerine seslenen **Yeraltından Sesler Platformu**, sendikal bürokrasiye ve hak gasplarına karşı mücadeleyi yükseltme ve birliğin kurulması çağrısında bulundu. Maden işçilerine yapılan çağrıda şu ifadeler yer verildi:

"Amasra'da gün birlik ve beraberlik günüdür. Patronun ve sendikanın sömürü düzenini parçalamak için birlik olmak şart. İki asgari ücret almak için birliğimizi güçlendirmeliyiz! Gücümüzün farkına varalım, birliğimizi kuralım!"

“Ölmek var, dönmek yok!”

Ağırlıklı olarak kadın işçilerin çalıştığı SeraPool'da işçiler örgütlenme haklarının tanınması ve işten atılan arkadaşlarının geri alınması için üretimi durdurma, fabrikayı terk etmeme eylemine başladı.

SeraPool fabrikasında işçilerin çoğunluğunu kadın işçiler oluşturuyor. Kadın işçilerle yaptığımız röportajda işçiler kötü çalışma koşullarının zorluğundan bahsetti.

- Kaç yıldır çalışıyorsunuz ve çalışma koşullarınız nasıl?

1. kadın işçi: 8 aydır çalışıyorum. 10 sene çalışan arkadaşlarımız var aynı parayı alıyoruz. Çalışma koşulları çok kötü. Örnek verecek olursak, rapor aldığımızda bir güne iki günümüz gidiyor ve parasını ödemiyorlar. Zehirli gazların arasında çalışıyoruz ve havalandırma sistemi yok. Hepimiz hasta oluyoruz teker teker boğazlarımızdan. İşyerinin doktoru şeflerimize söylemesine rağmen, şeflerimizin de işyeri patronuna söylemesine rağmen patron hiçbir şekilde havalandırma yapmadı. Kanser riski taşıyor o gazlar. Havalandırma olmadığı için de sıcakları bunaltıcı bir ortamda, kışın soba olmadığı için soğukta çalışıyoruz. 1.5 tonluk paletleri kadınlar tek başına çekip tek başına yerleştiriyor. Mesela kendimiz 55 kilo olduğumuz halde 40-45 kiloluk kasaları tek başımıza 5'er dakikada bir kaldırıp yerine koyuyoruz. Hepimiz burada zaten ya boyun fıtığı ya bel fıtığı oluyoruz. Şefimiz diğer bölümlerde eleman ihtiyacı olduğu zaman kafasına göre bizi gönderiyor biz istemediğimiz halde. İtiraz etme hakkımız da yok. Yemek saatimiz yarım saat, ağır sanayi olmasına rağmen. Yani molamız çok az, çay içecek vaktimiz dahi olmuyor. Saymakla bitmez aslında. Maaşımız çok düşük. Asgari ücretin altında. AGİ (Asgari Geçim İndirimi) ile birlikte 1045 almam gerekirken ben AGİ ile birlikte 990 alıyorum.

- Uzun zamandır fabrikada çalışan bir işçi olarak ne söylemek istersiniz?

2. kadın işçi: 14 yıldır çalışıyorum burada. Bunca senedir taşeron işçisiyim. Yeni patron gelince koşullarımız daha da kötüleşti. Sağlık yönünden olsun,

insana değer olsun çok kötü davranıyorlar, kötü koşullarda yaşıyoruz. Maaşlarımıza zam yapmıyorlar. Biz onun hakkını kazandık ama o bizim hakkımızı vermedi. Ramazanlar'da yemekhaneleri açmıyorlar. Bizim 1 metre çıkarttığımız ürün benim 1 aylık maaşım. Günde 250-300 metre ürün çıkartılıyor. Her bölüm ayrı çıkartıyor. Yukarıda 350-400 metre çıkartıyorlar, biz 100 metre çıkartıyoruz. 1 file malzeme 800 TL, 1 metre bile değil. Çıkarttığımız ürün mutfak taşları, banyoların taşları, salonlar TV arkalarına her yere yapıyor. Bin çeşit üretimimiz var. Sipariş çok fazla oluyor, yetiştiremiyoruz, yurtdışına da ürün yapıyoruz.

- Örgütlenme sürecinden ve direniş kararınızdan bahsedebilir misiniz?

Zaten 3-4 aydır süren bir şeydi bu. Kimsenin haberi yoktu, sendikalaşma çalışmamız sürüyordu. Son 1.5 aydır 165 kişi sendikalı olmuştu. Kavakpınar Mahallesi'nde bulunan derneklerden birinde toplantılarımızı gerçekleştiriyorduk. Güvenilir olan arkadaşlarımızla fabrika içerisinde süreci konuşuyorduk. Sendikal örgütlenme süreci içerisindeyken öncü arkadaşlarımızdan birini işten çıkarttılar, çocuğuyla tehdit ettiler, "başka iş bulamazsın" dediler, "her yerde sana engel oluruz" dediler. Biz o yüzden ayaklanma çıkarttık. "Sendika yüzünden arkadaşımızı çıkartamazsınız" dedik biz de ona sahip çıktık. Ama onlar çıkartma sebebini sendika olarak göstermiyorlar, başka sebep sunuyorlar. Bugüne kadar, patron "o arkadaşı asla işe almam" diyordu, bugün de "kimse işten çıkarılmadı, çalışacak burada" demiş. "Yapılan kesintilerden de haberim yok" diyormuş. Biz de "ölmek var dönmek yok" diyoruz. Bu süreç içerisinde dile getirdiğimiz; "direnişteki işçiler işten atılmayacak, direniş boyunca çalışmadığımız günlerin ücreti kesilmeyecek, sendikal örgütlülüğümüz tanınacak" taleplerimiz kabul edilene kadar mücadeleye devam edeceğiz.

Kızıl Bayrak / Kartal

SeraPool işçileri fabrikayı terk etmiyor

İstanbul Pendik'te havuz kaplama malzemeleri üreten SeraPool fabrikasında bir işçinin işten atılması üzerine iş bırakan işçiler fabrikayı terk etmeme eylemi başlattı.

DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, 1 arkadaşlarının işten atılması üzerine 11 Haziran günü iş durdurarak işten atılan arkadaşlarına sahip çıktı.

Fabrikaya kapanan SeraPool işçileri "Sendika hakkımız söke söke alırız!", "İşten atılanlar geri alınsın!" sloganlarını attı.

15-16 Haziran Direnişi'nin 45. yıldönümünde kendi direnişlerini Kurtköy sanayiye diğer fabrikaların da desteklemeleri için SeraPool fabrikasının Kurtköy'deki deposu önünde toplanan işçiler Kurtköy sanayi yolundan fabrikaya kadar yürüyüş gerçekleştirdiler.

"İş ekmek özgürlük!", "SeraPool'a sendika girecek!", "İnsanca çalışmak istiyoruz!" sloganları atan işçiler patronun sendika karşıtı tutumunu protesto ettiler. Kurtköy sanayi bölgesinde çalışan işçiler de eyleme büyük ilgi gösterdiler.

Fabrikayı terk etmeyen kadın işçiler çalışma koşullarını ve patronun tehditlerini anlattılar.

BDSP'den SeraPool işçilerine ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) iş bırakma ve fabrikayı terk etmeme eylemi yapan DİSK'e bağlı Cam Keramik-İş üyesi SeraPool işçilerini ziyaret etti. Sınıf devrimcileri, ziyaret esnasında direniş ve örgütlenme süreci üzerine işçilerle sohbet ederek direnişin önemi üzerine konuştular.

SeraPool işçilerinin başlattığı mücadeleyi sınıfın diğer bölüklerine taşıma sözü veren sınıf devrimcileri, **Kızıl Bayrak** gazetesinin son sayısını direnişteki işçilere ulaştırdı. Kadınların çoğunlukta olduğu direnişte sohbetler sırasında metal işçilerinin mücadelesi de aktarıldı.

BDSP'liler ziyaretin sonunda "SeraPool işçisi yalnız değildiniz!", "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla direniş alanından ayrıldı.

Kızıl Bayrak / Kartal

Metal işçisi birliğini güçlendiriyor

Metal işçilerinin Bursa'dan başlayarak bir dizi kentte gerçekleştirdiği direniş ve fiili grevlerin ardından MESS-Türk Metal ittifakının devreye soktuğu karşı saldırılar sürüyor. Henüz istifaların yaşanmadığı fabrikalarda ise Türk Metal yeni çöküşlerin önünü alabilmek için çabalıyor.

Mücadele devam ediyor

Eskişehir **Arçelik**'te Türk Metal'den istifalar tüm hızıyla devam ediyor. İşçiler, şirketin İstanbul'daki fabrikasında çalışan işçilere seslenerek "Sıra sizde, ne duruyorsunuz?" diyorlar.

Ototrim işçileri 13 Haziran'da fabrikalarında eylem yaparak "Şov devam etmeli" dediler. İşçiler "Ototrim burada dimdik ayakta!" sloganı attılar.

Trakya'daki fabrikalarda da Türk Metal'e yönelik tepkiler dile getiriliyor. Metal İşçileri Birliği'nin Facebook sayfası üzerinden paylaşımlarda bulunan işçiler, gözlerin Trakya Döküm ve B/S/H işçilerinde olduğunu, bu fabrikalardan gelecek haberleri beklediklerini ifade ediyorlar.

Türk Metal'i fabrikalarından silen, patronun işten atma saldırısı karşısında üretimi durdurarak kazanan **EGO** işçileri, fabrikada hala kandırılmaya çalışıldıklarını ve işçiler üzerinde baskı kurulduğunu bildirdiler.

TTF'de de Türk Metal'in yeniden fabrikaya girmeye çalıştığı, bunu yaparken de "yaşananlardan ders aldığı" yalanına sarıldığı belirtildi.

Bursa'da bulunan **Cansan Alüminyum**'da bir araya gelen işçiler 17 Haziran'da 08.00-16.00 vardiya çıkışında eylem yaptı. Alkiş ve ısıklarla Türk Metal çetesini protesto eden işçiler "Türk Metal istifa!", "Cansan uyuma aşına sahip çık!" sloganlarını haykırdı.

Yine Bursa'da bulunan **Rollmech**'te de 17 Haziran'da alkiş ve ısıklarla eylem yapılarak Türk Metal protesto edildi.

"Temsiliyet hakkı Delphi İşçi Birliği'nindir!"

Bursa'da **Delphi** işçileri 16 Haziran günü fabrikalarında yaptıkları eylemle yönetimi uyardı. İşçiler kendi iradeleriyle seçtikleri 5 temsilciye Türk Metal çetesinin temsilcileriyle eşit koşullarda oda tahsis edilmesini istedi. Yönetim tarafından Delphi İşçi Birliği'ne tahsis edilen odadaki eksikliklerin giderilmesi

EGO işçileri grevle kazandı

Tekirdağ Çorlu'da EGO-Elektrikli Ev Aletleri AŞ'de Türk Metal çetesini eleştirdikleri için 5 işçinin işten atılmasının ardından üretimin durdurulmasıyla başlayan grevin 2. gününde işçiler kazanıma ulaştı.

Çok sayıda kadın işçinin bulunduğu EGO fabrikasında iki vardiyada da üretimi durdurarak fabrikadan ayrılmayan işçiler taleplerini elde etti.

11 Haziran akşam saatlerinde fabrika yönetimiyle işçi temsilcileri arasında yapılan görüşmede, patronun atılan işçilerin geri alındığını açıklaması ve

için yönetimle yapılan görüşmelerden sonuç alamayan işçiler, sloganlar eşliğinde kısa süreliğine idari binayı işgal ettiler.

Bunun uyarı amaçlı olduğunu belirten Delphi İşçi Birliği şu açıklamayı yaptı:

"Direnişimizin sonucunda elde ettiğimiz haklardan olan ve 5 temsilciyle TM ile eşit imkanlarda oda tahsisinin de sözünü aldığımız yönetim tarafından tahsis edilen 'Delphi İşçi Birliği' odamızda eksik donanımların tamamlanması için yapılan görüşmelerin tıkanması sonucu ile bugün A ve C vardiyalarının katılımı ile yapılan eylemde...

İdari bina işçiler tarafından saat 16:00 itibarıyla sloganlar eşliğiyle kısa süreliğine işgal edilmiştir.. Bu eylem işçiler tarafından yönetime uyarı niteliği taşımaktadır.. Bu süreçte işçiler yönetime yeterince taviz vermiş ve daha fazlasını vermeyeceğini göstermiştir.. Kimse unutmasın ki Delphi'de temsiliyet hakkı TM nin değil Delphi İşçi Birliği'nindir. Eğer birileri Delphi'de iş barışından bahsetmek istiyorsa binlerce kişinin önünde verilen sözlerini hatırlamalılardır...."

Gebze ZF Sachs'ta sözcüler seçildi

Gebze ZF Sachs'ta işçiler Türk Metal'den istifaların tamamlanmak üzere olduğunu duyurdular. ZF Sachs işçileri 17 Haziran günü sandıklarını kurarak sözcülerini seçtiler. İşçiler Renault ve Tofaş işçilerine seslenerek "Siz de kurun sandıkları" diyorlar.

Valeo'da seçimler yapıldı, baskılar sürüyor

Valeo'da işçiler sandıkları kurarak temsilcilerini seçtiler. Temsilci seçimlerinin ardından 'daha güzel bir ortamın olduğunu' belirten işçiler, diğer fabrikalardan işçilere de sandıkları kurarak temsilcileri seçme

diğer talepler için "şimdi gidin, yarın iş başı yapın, görüşürüz!" yönünde görüş bildirmesinin ardından direnişe devam kararı alan işçilerin talepleri patron tarafından kabul edildi.

Türk Metal'in silindiği fabrikada patron, 5 işçinin işbaşı yapmasını kabul etti. Patronla işçi temsilcileri arasında yapılan görüşmede, işçilerin sendikal tercihinin saygılı olunacağı sözü alındı. Bundan sonraki sendikal tercih sürecini ise fabrikada işçilerin ortak kararı ile belirleneceği işçi temsilcileri tarafından açıklandı. Ücret iyileştirmesi noktasında görüşmeler devam edecek.

çağrısında bulundular.

Buna karşılık, Türk Metal işçiler üzerinde baskı kurmaya çalışıyor. Türk Metal temsilcisinin işe yeni girenlere baskı yaptığı belirtilirken, şube başkanı da fabrikaya geldi ancak konuşma yapamadan gitti.

"Renault'a örnek olsun"

Metal İşçileri Birliği (MİB) de Valeo'daki seçimlerin Renault'a örnek olması gerektiğini belirterek şu açıklamayı yaptı:

"Renault'ta, sözcüler sandık kurulsun denildiğinde bazı arkadaşlar kıyameti koparıyor. 'Aman fırsatçılar aday olacak', 'Aman kargaşa çıkacak' diyorlar.

Ama bakın temsilcilik seçimlerinin sandıklar kurularak yapıldığı Valeo'da böyle sorunlar yaşanmadığı gibi, seçimler her türlü kargaşalık ihtimaline de son verdi.

Nasıl mı oldu?

Valeo yönetimi sözcülere, 'Seçime ne gerek var biz sizi tanıyoruz zaten. 2017'ye kadar siz temsilcisiniz' dedi. Ama sözcüler 'Hayır sandık kurulsun, biz seçimle gelelim' dediler.

Kapının önünde sandıklar kuruldu. Toplam 5 aday çıktı. Bunlardan birkaçı da TM'nin yönlendirdiği adamlardı. Bu kişiler yoğun bir seçim çalışması da yaptılar. Direnişin öncülere özel bir çalışma yapmaya bile gerek görmedi. Sonuç ne mi oldu?

Açık oy farkıyla mücadeleye öncülük edenler temsilci seçildiler.

Fabrikadaki tüm tartışmalar sona erdi. Arkadaşlarımız büyük bir özgüven ve yönetim nezdinde daha kesin bir meşruiyet kazandı. İşler yoluna girdi.

Peki Renault'ta neden işler böyle yürümüyor? Sözcüler neden sandıktan uzak duruyor?

Böylelikle kendilerini yıpratmıyorlar mı? Kim neden korkuyor?"

Tofaş'ta işçi temsilcileri yönetimle görüştü

Tofaş'ta işçilerin seçtiği temsilcilerle yönetim 16 Haziran günü bir görüşme yaptı.

İşçiler toplantıda Tofaş yönetiminin kendilerinin işçilere para vermek istediklerini ancak MESS'e üye diğer ufak iş yerlerinin vermeyebileceğini gerekçe göstererek 'orta yol düşündüklerini' söylediklerini aktardı.

İşçiler "Tofaş işçisi için orta yol, emeğinin hakkı olan iyileştirme. Yani Bosch sözleşmesi baz alınarak yapılacak iyileştirme..." ifadelerini kullandılar.

Sendikalar ve sınıf mücadelesi

“Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı her günkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleridir. Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır. TKİP, sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine karşı sistematik bir mücadele yürütür. Sendikaları devrimcileştirmeyi işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak ele alır.”
(TKİP Programı)

Sendikalar sorunu, işçi sınıfı hareketini geliştirme ve devrimcileştirme, sınıf kitlelerini devrime hazırlama hedefleri çerçevesinde partimiz için stratejik önem taşıyan bir sorundur. Komünistler sınıfa yönelik çalışmalarının başından itibaren sendikalar sorununa da gerekli ilgiyi gösterdiler ve Partimizin Kuruluş Kongresi, sınıf hareketinin durumunu ve sınıf çalışmasının sorunlarını sendikalar sorunuyla bağlantıları içinde tartışıp değerlendirdi.

Partinin sınıf çalışmasındaki ilerlemesine bağlı olarak, bu temel önemde sorun artık çok daha somut ve can alıcı biçimde durmaktadır önümüzde. Bu yeni durum, konuyu teorinin yanı sıra ulusal ve uluslararası deneyimlerin ışığında daha derinden ve çok yönlü olarak incelememizi, parti içinde enine boyuna tartışmamızı gerektirmektedir. Bu inceleme ve tartışmalar konunun teorik ve ilkesel çerçevesini aydınlatacak, sendikalar cephesindeki güncel sorunlara ve partinin bu alandaki görevlerine de açıklık getirecektir. Bir bütün olarak parti, özellikle de sınıf çalışması içindeki kadro ve militanlarımız konuya ilişkin bu teorik ve taktik açıklıklarla donandıkları ölçüde, siyasal çalışmamızın ve mücadelemizin bu cephesindeki görevler de daha başarılı bir biçimde yerine getirilebilecektir.

Sınıf mücadelesi ve iktisadi mücadele

Proletaryanın sınıf mücadelesi, bütünlüğü içinde ekonomik, politik ve teorik olmak üzere üç temel biçimden (ki buna mücadelenin üç yönü ya da cephesi de denebilir) oluşur. Bu mücadeleler birbirlerinin zorunlu tamamlayıcısıdır. Bu bütünlük içinde esas ve belirleyici olan politik mücadeledir. Politik mücadele proletaryanın genel sınıf çıkarlarına dayanır ve temel devrimci amaç ve hedeflerini gerçekleştirmeye yönelir. Bu nedenle öteki iki temel mücadele biçimi politik mücadeleye tabidirler; proleter sınıf mücadelesinin genel çıkarları ve tayin edici başarısı için de tabi olmak zorundadırlar.

Öte yandan politik mücadelenin bu tayin edici konumu, hiçbir biçimde teorik ve iktisadi mücadelenin önemini azaltmaz. Tersine, yolu ve yönü teorik

mücadele tarafından aydınlatılmayan ve ekonomik mücadelenin kendine özgü dinamikmi ve çok yönlü olanaklarıyla beslenmeyen bir politik mücadelenin sonuçta herhangi bir başarı şansı da kalmaz. Dolayısıyla, politik mücadelenin esas ve tayin edici konumu temelinde vurgulanması gereken, proleter sınıf mücadelesinin organik bütünlüğüdür; bu üç temel mücadele biçimi arasındaki yakın, sıkı ve kopmaz ilişkidir.

Ekonomik mücadele, temelde işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarında kısmi iyileştirmeler gerçekleştirme mücadelesidir. Daha yüksek ücretler, daha kısa çalışma süresi ve daha iyi çalışma koşulları, bu mücadelenin esas kapsamını oluşturur. Bu mücadele tek tek fabrika ve işletmelerdeki kapitalistlere ya da şu veya bu üretim ve hizmet dalındaki sermaye gruplarına karşı yürütülür. Geniş anlamda bu mücadele, (ki bu onun politik mücadeleye yaklaştığı, ifade uygunsu onunla kesiştiği ve ona dönüştüğü noktadır), sınıfın çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesine yönelik genel reform mücadelelerini da kapsar.

Nesnel bir mantığa ve temele sahip olan bu mücadele kapitalist düzen altında gerekli, bundan da öteye zorunludur. Bu nesnel ve zorunlu mantığından dolayıdır ki birçok durumda kendiliğinden ortaya çıkar. İşçi sınıfının en geri, bilinçsiz ve örgütsüz kesimleri bile bu mücadeleye kendiliğinden itilirler ve ilkel anlamda ilk sınıfsal uyanışlarını da çoğu durumda bu mücadeleler içinde yaşarlar.

Ekonomik mücadele bir yandan işçi sınıfını fiziki ve manevi yozlaşmadan korurken, öte yandan sınıf kitlelerinin birleşme ve dayanışma bilincini

geliştirir, örgütlenme ve mücadele kapasitesini ve yeteneğini ilerletir. TKİP Programı'nın “Emeğin Korunması”na ayrılmış bölümünün (ki bölüm geniş anlamda ekonomik mücadeleye denk düşer) sunuşunda, bu ikili yön, “işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunması, kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğinin yükseltilmesi için” sözleriyle dile getirilir.

Ekonomik mücadeleye elde edilen kazanımlar, işçi sınıfını fiziki ve manevi/kültürel yozlaşmadan korur. Düşük ücretler, uzun işgünü, bunlardan ayrı düşünölemeyecek olan kötü çalışma ve yaşam koşulları, işçi sınıfı kitlelerini (ve kuşaklarını) fiziki yıpranma ve bozulmanın çok yönlü sonuçları ile yüz yüze bırakır. Bununla da kalmaz, eğitimden ve kültürden yoksun bırakılmanın, sosyal ve siyasal yaşamdan dışlanmanın bir sonucu olarak ve sefaletle dayalı yaşamın çok yönlü etkileri altında, manevi ve kültürel bir yozlaşmaya da sürükler. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesi öncelikle kapitalist sömürü ve köleliğin bu dolaysız sonuçlarına karşı bir direnişi ve savunmayı anlatır.

Öte yandan bu mücadele, adım adım işçi kitlelerinin bilincini ilerletir, birliğini, dayanışmasını, örgütlenmesini ve eylem yeteneğini güçlendirir. İşçiler bu mücadele içinde, bu mücadelelerin eğitici deneyimleri sayesinde, kendi durumlarının ve güçlerinin gitgide daha çok bilincine varırlar; birleşmenin, örgütlenmenin, dayanışmanın ve mücadele etmenin anlamını, önemini ve işlevini, henüz sınırlı, geri ve ilkel biçimiyle de olsa, kavramaya başlarlar. Özetle ekonomik mücadele, her zaman ve her yerde, işçi kitlelerine ilk mücadele eğitimlerini

sağlar, onların birliğini ve örgütlenmesini geliştirmeye hizmet eder ve onu daha ileri mücadelelere hazırlar. “Eğer işçi sınıfı, sermaye ile olan günlük çatışmasında gerileyecek olsaydı, daha büyük çapta şu ya da bu harekete girişim olanağından kendi kendini yoksun bırakmış olurdu” (Marx).

Kendi başına alındığında bu mücadele kapitalizmin temellerine hiçbir biçimde dokunmaz ve sömürüyü ortadan kaldırmaz. Ekonomik mücadele kendi sınırları içinde doğası gereği yalnızca kapitalizmin sonuçlarına yönelir ve sömürüyü sınırlandırmaya (ki genellikle geçici olmaya mahkum biçimde) hizmet eder. Fakat devrimci bakış açısından bu mücadele hiçbir zaman kendi başına ele alınmaz; tersine, her zaman proleter sınıf mücadelesinin bütünü içinde kavranır ve politik mücadeleye tabi biçimde ele alınır. Böyle olduğunda ise ekonomik mücadele tüm dar, sınırlı ve kısmi niteliğine rağmen, proletaryanın genel sınıf mücadelesi için büyük ve çok yönlü olanaklar sağlar.

Fakat bu bütünlük salt politik mücadeleye sağladığı olanaklardan dolayı önem taşımaz. Tersinden de, ekonomik mücadele, ancak proletaryanın genel mücadelesinin bir parçası olarak kavrandığı ve politik mücadeleye doğru bir biçimde bağlandığı ölçüde, işçi kitlelerinin çalışma ve yaşam koşullarında gerçekten belli iyileştirmeler sağlayabilir. Dahası, bu mücadelenin ve kazanımların işçi sınıfının uyuşturulmasına ve böylece kapitalist düzene bağlanmasına değil, tersine, sınıf bilincinin ve örgütlenmesinin gelişmesine hizmet etmesi de ancak böylece güvence altına alınır. Devrimci iktidar mücadelesi perspektifi içinde ele

alınan bir politik mücadeleye bağlanmadığı sürece, salt ekonomik sınırlarda bir mücadele (ki buna politik nitelik taşıyan ekonomik-demokratik reformlar mücadelesi de dahildir), işçi sınıfını burjuvazinin ve burjuva politikasının eklentisi olmaktan kurtaramaz. Bu sınırlarda bir mücadele ona hiçbir kalıcı kazanım sağlamadığı gibi, ilelebet sermayenin ücretli kölesi olarak kalmasına yol açar.

Proletaryanın sınıf mücadelesini bütünlüğü içinde kavrayamayan, onu en geri, dar ve sınırlı biçimine indirgeyen ekonomist anlayışı reddetme ile bütünsel mücadelenin temel bir yönü olarak ekonomik mücadeleyi küçümseme iki ayrı şeydir. Yazık ki Türkiye'nin halkı küçük-burjuva akımları uzun yıllar bu hataya düştüler, politik mücadelenin önemi ve belirleyiciliği adına ekonomik-sendikal mücadeleyi küçümsediler, bunu reformizme ait bir alan sayabildiler. Oysa ekonomik mücadele sözkonusu olduğunda sorun onu önemsemek ya da küçümsemek değil, fakat doğru bir biçimde ele alarak proletaryanın genel sınıf mücadelesi içinde yerli yerine oturtmaktır.

İdeolojik açıdan ekonomist anlayışın sağlam temellere dayalı en kapsamlı eleştirisini yapan Lenin, bizzat Rus devrimi deneyimine de dayanarak, ekonomik mücadeleye dayalı kitle hareketini “devrimci bunalımın ilk kaynağı ve en önemli” temeli olarak tanımlar (Mart 1907), “Devrimci hareketin bütün güçlü dalgalarının yalnızca bu türden ekonomik kitle hareketleri temelinde ortaya çıktığını” vurgular (Mart 1906). 1905 Devrimi'nin deneyimlerini irdeleyen çalışmasında Rosa Luxemburg'un da aynı düşüncesi

altını çizerek dile getirdiğini biliyoruz. Mücadelenin bütünlüğü konusunda ise Lenin, yine bizzat devrim deneyimine dayanarak, “Ekonomik ve siyasi mücadelenin birleştirilmesinin ve işi yürütülmesinin bütün bu biçimleri, hareketin devrimci kitle grevlerini yaratan gücünün hem bir koşulu, hem de bir güvencesi” olduğunu vurgular (Şubat 1913).

Devrimci kitle pratiğinin tarihsel verilerine dayanan bu düşünce ve gözlemler, sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının “iktisadi eylemi ile siyasal eyleminin ayrılmazcasına birbirlerine bağlı olduğunu” (Marx, Eylül 1871) vurgulayan temel marksist düşünceyle örtüşmekte, onun tarihsel bir doğrulanması olmaktadır. (Elbette Marx'ın bir Enternasyonal kararı olarak yaptığı bu önemli vurgu, bir gerçeğin basitçe dile getirilmesi ihtiyacından doğmuyordu. Bu, işçi sınıfı mücadelesinin farklı yönlerini birbirinden koparan, ekonomik mücadele ve örgütlenme adına siyasal mücadele ve örgütlenmeyi, ya da tersinden politik mücadele ve örgütlenme adına ekonomik mücadeleyi küçümseyen, hatta reddeden küçük-burjuva eğilimleri karşı alınmış ilkesel bir tutumun ifadesiydi.)

İktisadi mücadele ve sendikalar

Sendikalar işçi sınıfının ekonomik mücadelesinin tarihsel olarak oluşmuş örgütsel biçimidir. Tarihsel oluşumlarının başlangıç evrelerinde işçilerin kapitalist sömürünün sonuçlarına karşı mücadelelerinden büyük ölçüde kendiliğinden doğdular. Tarihsel ve evrensel deneyim onların işçilerin ekonomik mücadelesi için en uygun örgütsel biçim olduğunu gösterdi ve bu işçi hareketinin filizlendiği her yerde bu örgütlerin bilinçli çabalarla da kurulmasını beraberinde getirdi. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinin büyük ölçüde sendikalarla özdeşleşmesi, dolayısıyla bu mücadelenin aynı zamanda sendikal mücadele olarak anılması bundan dolayıdır. Aynı olgu, sendikaların işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde tarihsel olarak salt gerekli değil aynı zamanda kaçınılmaz örgütler olduğunu da gösterir.

Ekonomik mücadelenin doğası gereği sendikalar, işletme ya da işkolu düzeyinde işçi sınıfının nispeten geniş kesimlerini kucaklayan kitlesele örgütlerdir. Ekonomik mücadelenin kendi sınırları içinde geri, dar ve işçilerin dolaysız gündelik çıkarlarına yönelen karakteri, işçilerin kitle halinde sendikalarda örgütlenmesini kolaylaştırır. Bu mücadelenin deneyimleri ve dolaysız kazanımları, işçilerin bu örgütleri sıkı sıkıya benimsemesini ve böylece sendikaların az çok istikrarlı bir varlık zemini kazanmasını sağlar. Sendikalar ekonomik mücadelenin geliştirilmesinin araçları olarak kalmazlar, bizzat bu mücadele sayesinde yaygınlaşır ve böylece daha geniş işçi kitleleri içinde örgütlenmeyi de başarırlar.

Ekonomik mücadelenin işçilerin eğitiminde oynadığı rol, doğal olarak bu mücadelenin araçları olan sendikalar için de geçerlidir. Sendikaların işçiler için mücadele okulu olarak nitelenmesi buradan gelir. Fakat eğitim ve bilinçlenmenin bu kadarı ekonomik mücadelenin kendisinden ve kendiliğinden gelir. Oysa bundan da önemli olan sendikaların işçilerin eğitim ve bilinçlendirilmesinde oynayabilecekleri, oynamaları gereken bilinçli roldür. Bu ise onlara egemen ideoloji ve politikadan ayrı düşünülemez. İşçi sınıfının devrimci dünya görüşü ve politikasının egemen olduğu durumda sendikalar devrimci sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu rolü de oynarlar. Her biçimiyle burjuva dünya görüşü ve politikasının egemenliği durumunda ise, sendikalar işçi sınıfını gündelik ve parçalı mücadelenin dar sınırları içinde kötürümleştirmenin, böylece devrimci politika ve mücadeleden özenle uzak tutmanın araçlarına dönüşürler.

Sendikalar, işçilerin ekonomik istemlerine ve gündelik çıkarlarına yönelik mücadelenin en uygun araçlarıdır. Fakat proletaryanın genel sınıf mücadelesi açısından bakıldığında sendikaların bundan da önemli olan işlevi, geniş işçi sınıfı kitleleri için bir örgütlenme odağı olarak oynadıkları roldür. Sendikalar, işçiler henüz gelişmelerinin en geri aşamasındayken bile onların geniş kesimlerini birleştirmeye ve örgütlemeye elverişli araçlar olmak bakımından benzersiz örgütlerdir.

Elbette sendikalar işçi sınıfının tek kitlesel örgüt biçimi değildir. Tarihsel deneyimin de gösterdiği gibi, mücadelenin farklı aşamaları ve ihtiyaçları kendi dinamizmi içinde farklı kitlesel sınıf örgütleri ortaya çıkarır. Bunlardan örneğin işçi sovyetleri (konseyleri ya da meclisleri), ortaya çıktıkları andan itibaren sendikalarla kıyaslanamaz bir önem kazanırlar. Fakat sendikalar işçi sınıfının tüm öteki kitle örgütlerinden farklı olarak, mücadelenin her döneminde ve aşamasında gerekli ve zorunludurlar. İşçi hareketinin henüz en geri ve ilkel aşamasında ortaya çıkan sendikalar, kapitalizmden sosyalizme miras kalarak değişen konumları ve işlevleriyle varlıklarını sınıfsız toplumun kurulması mücadelesinin ileri aşamalarına kadar korurlar. Bu denli geniş bir tarihsel süreçte ve birbirinden temelden farklı toplumsal koşullarda işçi sınıfı için gerekli ve zorunlu örgütler olmaları bile

sendikaların stratejik önemini göstermeye yeter.

İstikrarlı ve uzun süreli kitle örgütü olma karakteri, işçi sınıfının örgütlenme merkezleri olarak sendikalara ayrı bir önem kazandırır. Sendikalar, sermayeye karşı gündelik mücadeleler içinde geniş işçi sınıfı ordusunun adım adım birleştirilmesini ve örgütlenmesini sağlarlar. Bu mücadelenin gündelik, kısa süreli sonuçlarından bağımsız olarak sendikaları sınıf mücadelesi için önemli kılan, örgütlenme araçları ve merkezleri olarak oynadıkları bu roldür. *“Sendikalar, sermaye ile emek arasındaki yer yer küçük çatışmalardan ibaret gündelik savaş için vazgeçilmez iseler de, örgütlü aygıtlar olarak, bizzat ücretlilik sisteminin kaldırılması için çok daha önemlidirler” (Marx).*

Bu sözler sendikaların iktisadi mücadelenin ötesindeki temel stratejik işlevine ışık tutmaktadır. Sendikalar mesleki dar görüşlülüğü ve salt gündelik çıkarlara dayalı mücadele sınırlılığını bir yana bırakarak, bir bütün olarak sınıf çıkarları ve hedefleri için de mücadele etmek, bunun için de politik yaşamın tümüyle ilgilenmek, politik sorunların tümü karşısında işçi sınıfının devrimci tavrını takınmak zorundadırlar. Ancak böylece sınıfın gündelik çıkarlarıyla birlikte temel sınıf çıkarlarını da savunan gerçek sınıf örgütleri haline gelebilirler.

Fakat sendikalar bu işlevi hiçbir durumda kendiliğinden ve kendi kendine değil, fakat her zaman ancak devrimci sınıf politikasının egemenliği koşullarında ve devrimci sınıf partisinin yol göstericiliği altında hareket ettikleri sürece yerine getirebilirler. Bu olmadığı takdirde ve hele de burjuva politikasının egemenliği koşullarında, sendikalar sınıfın kitlesel örgütleri olarak tam tersi bir rol oynarlar; işçi sınıfını burjuvazi adına denetim altında tutmanın, düzene sağlamca eklememenin ve böylece devrimci sınıf mücadelesinden ve devrimden alıkoymanın etkili araçlarına dönüşürler.

Sendikalar ve devrimci sınıf partisi

Böylece sınıfın kitlesel örgütleri olarak sendikalar ile sınıf örgütlenmesinin en üst biçimi ve öncü gücü olarak komünist partisi arasındaki ilişkilere de gelmiş oluyoruz. Bu ilişkinin esası örgütsel değil fakat politiktir. Sorun temelde, sendikaların işçilerin gündelik

ekonomik mücadelesini hangi politik perspektif içinde ele alacakları sorunudur. Bu sorunun genel çerçevesi konusunda söylenmesi gerekenleri, işçi sınıfının ekonomik mücadelesi ile politik mücadelesi arasındaki ilişki üzerinden halihazırda söylemiş bulunuyoruz. Bütün bunlar, bakış açısı ve davranış çizgisi olarak, gerçek devrimci sınıf sendikaları için de geçerlidir. Sendikalar işçileri gündelik mücadeleler içinde sermayenin saldırılarına karşı savunmakla kalmamalı, bu mücadeleyi devrimci sınıf perspektifiyle ele almalı, işçi sınıfının ücretli kölelik düzeninden kurtulma temel hedefine bağlamalıdır. Ancak böylece gerçek sınıf örgütleri olarak davranmış, her türlü burjuva etki ve politikanın dışına çıkmış olurlar.

Kuşkusuz sorun hiç de salt sendikalardan bu çizgide davranmalarını istemek değil, fakat çok yönlü ve zorlu bir mücadeleyle sendikaları bu çizgiye getirmektir. Bu ise ne kolay ve ne de kısa süreli bir iştir. Burjuvazinin işçi sınıfını bizzat sendikalar üzerinden kuşatma ve denetim altına alma çabası ve bu alandaki büyük başarıları düşünüldüğünde, buradaki zorluk daha iyi anlaşılır. Fakat partinin sınıf tabanında ve sendikalar içindeki devrimci çalışması sayesinde sendikalar bu çizgiye getirilebildiği ölçüde, parti ile sendikalar arasındaki ilişkiyi olması gereken çerçevede kurmak ve yürütmek kolaylaşır.

Sendikalar devrimci sınıf çizgisine getirilmiş olsalar bile, yürüttükleri çalışmanın kendine özgü niteliği ve kapsadıkları işçi kitesinin bundan ayrı düşünülemez olan politik heterojenliği, onların örgütsel açıdan partiden bağımsız olmalarını gerektirir. Fakat tam da devrimci sınıf çizgisinin egemenliği, parti ile sendikalar arasında yakın ve sıkı bir işbirliğini olanaklı kılar ve alabildiğine kolaylaştırır. Bu durumda sendikalar partinin geniş işçi kitleleriyle bağ kurmasını ve onları örgütlü bir güç olarak devrimci sınıf çizgisinde harekete geçirmesini kolaylaştıran dayanaklar olurlar.

Sendikaların tarafsızlığı düşüncesi ve siyaset üstünlüğü iddiası bir burjuva aldatmacasından başka bir şey değildir. Sendikalar yapıları gereği işçi sınıfı örgütleri oldukları için burjuvazi onlardan burjuva partilerinden yana tavır almalarını ve burjuva politikasını desteklemelerini kolay kolay isteyemez. Bunun yerine sendikaların politika dışı, tarafsız ve siyaset üstü olmasını ister ve bunu da onların ekonomik mücadele örgütleri olmalarıyla, bununla sınırlı kalmaları gereğiyle ilişkilendirir. Böylece de onların sınıf politikası izlemelerini, devrimci sınıf partisiyle yakın ilişki içinde çalışmalarını ve devrimci politik amaçlar gütmelerini engellemeye, gerçekte egemen burjuva ideolojisine ve politikasına boyun eğmelerini ve kurulu düzeni benimsemelerini, hiç değilse onun temellerine dokunacak her türlü davranıştan geri durmalarını sağlamaya çalışır.

Komünistler sendikaların tarafsızlığı ve siyaset üstünlüğü safsatasına karşı etkili bir mücadele yürütürler ve sendikaları devrimci sınıf çizgisine çekmeye ve böylece de sınıfın devrimci partisi ile en yakın ve sıkı bağlar içinde hareket etmelerini sağlamaya çalışırlar. Fakat bunda ne denli başarılı olurlarsa olsunlar, sendikaların basitçe partinin örgütsel eklentisi olmasını istemekten de özenle uzak dururlar. Kendine özgü konumları ve yürüttükleri çalışmanın özgün niteliği nedeniyle, sendikalar ile parti arasında kaba bağımlılık ilişkisinin faydadan çok zarar getireceğini bilirler. Buna yönelik bir davranış çizgisinin her eğilimden işçi kitlelerinin sendikalar aracılığıyla kucaklanmasını, sınıf mücadelesi pratiği içinde seferber edilmesini ve böylece eğitilip devrimci amaçlara kazanılmasını zora sokacağı bilinciyle hareket ederler. Komünist partisinin sendikaların

izlediği politikada etkili olmasını, sendikaların örgütsel bağımsızlığını ortadan kaldırarak ya da zedeleyerek değil, fakat tabanda ve sendikalar bünyesindeki çalışma yoluyla devrimci politikayı her düzeyde etkin kılarak sağlamaya çalışırlar. Komünistler bunda başarılı oldukları ölçüde, sendikalar, ilkin izledikleri çizgi üzerinden ve ikinci olarak da bünyelerindeki komünist çalışmanın her düzeydeki dolaysız gücü ve etkisi sayesinde partiye yakınlaşırlar, onunla sıkı bir işbirliğine girerler ve politik yürüngesinde hareket eder hale gelirler.

Sonuç olarak, işçi sınıfının mücadelesinin bütünlüğü, bu çerçevede politik mücadele ile ekonomik mücadele arasında ilkinin belirleyiciliği temelinde kurulması gereken sıkı ve kopmaz bağ, ekonomik mücadele örgütleri olarak sendikalar ile politik mücadelenin öncü ve yönlendirici örgütü olarak devrimci sınıf partisi arasındaki ilişkinin de çerçevesini verir bize. Kendi sınırları içinde sendikalar işçilerin gündelik, mesleki ve dolayısıyla kısmi çıkarlarını, parti ise bir bütün olarak işçi sınıfının uzun vadeli genel devrimci sınıf çıkarlarını temsil eder. Bu, ideoloji ve politikada sendikaların neden partiye tabi olması, onun önderliği altında hareket etmesi gerektiğini de açıklar.

Devrimci sınıf partisi ile sendikalar arasındaki bu yakın, sıkı ve sürekliliği işbirliği, işçi sınıfının genel devrimci mücadelesi için vazgeçilmezdir. Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü "dünyanın hiçbir yerinde proletaryanın gelişmesi, sendikalar olmadan, sendikaların ve işçi sınıfı partisinin karşılıklı eylemi olmadan gerçekleşmemiştir ve gerçekleşemez" (Lenin). Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü sendikalar "işçi sınıfının örgütlenme araçları olarak burjuvaziye karşı savaşım için son derece büyük bir önem taşırlar" (Marx). Bu ilişki vazgeçilmezdir; çünkü, "ilk baştaki amaçları dışında sendikaların", "işçi sınıfının örgütlenme ocakları olarak, işçilerin tam kurtuluşu gibi çok güçlü bir çıkar uğruna, daha bilinçli bir biçimde hareket etmeyi öğrenmeleri gerekir" (Marx) ve bunu ise onlar ancak devrimci sınıf partisinden, onun önderliği ve yol göstericiliği sayesinde öğrenebilirler.

Sendikalar ve sendika bürokrasisi

Sendikaların burjuvaziye karşı inatçı direnişlerin sonucu olarak ve on yılları bulan bir mücadeleyle kendilerini kabul ettirdiklerini biliyoruz. Başlangıçta sendikaları engellemeye çalışan ve yasaklama yoluna giden burjuvazi, onların kendilerini işçi sınıfının direnişiyle zorla kabul ettirmesinin ardından ise olanaklı olduğunca etkisizleştirmeye çalıştı. Bu çabalar da istenen sonucu vermeyince ve işçi hareketi bünyesindeki gelişmeler uygun zemini oluşturunca daha değişik bir yol denedi. Sendikaların sınıf mücadelesinde oynadığı ve oynayabileceği son derece önemli rolü de göz önünde bulundurarak, çok yönlü çabalarla bu örgütleri kendi denetimi altına almaya çalıştı ve dünya çapındaki tarihsel deneyimlerin açıkça gösterdiği gibi sonuçta bunda bir hayli de başarılı oldu.

Burjuvazi işçi sınıfı hareketinin başlangıç dönemlerinde bu olanağı, bizzat sendikaların kendine özgü konumu ve işlevinin doğurduğu yanlış eğilimler sayesinde yakaladı. Ekonomik mücadelenin politik mücadeleden, kısmi istemler uğruna gündelik mücadelenin temel sınıf çıkarları ve hedefleri uğruna devrimci mücadeleden, sömürüyü sınırlama mücadelesinin sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinden koparılması, sendikalar bünyesinde kendini gösteren bu zaafı eğilimlerin ideolojik

kaynağını oluşturdu (İngiliz trade-unionculuğu başlangıçtaki biçimiyle bu eğilimin klasik temsilcisiydi). İşçi sınıfının henüz yeterince olgunlaşmadığı bir aşamada işçi hareketi içinde etkin olan çeşitli türden küçük-burjuva sosyalist akımların (iktisadi mücadele ve örgütlenmeye karşı çıkan prodhonculuk, siyasal mücadele ve örgütlenmeye karşı olan bakuncililik ve genel olarak anarko-sendikalizm, iktisadi mücadeleyi yararsız ve sonuçsuz bulup reddeden lasalcılık vb.) yanlış ve çarpık yaklaşımları bu eğilimleri farklı yönlerden ayrıca besledi.

Lenin sendikaların gelişmelerinin belli bir evresinde sergiledikleri bu mesleki darkafalılık hakkında şunları söylemektedir: "Sendikalar, kapitalizmin gelişmesinin başlangıcında işçi sınıfına pek büyük bir ilerleme sağladılar; bu örgütler, işçilerin dağınık ve güçsüz durumuna son verip onların ilk sınıf gruplaşmalarını gerçekleştirdiler. Proleterlerin sınıf birliğinin en yüksek biçimi, proletaryanın devrimci partisi (...) gelişmeye başladığı zaman, sendikalar, kaçınılmaz olarak, bazı gerici özellikler, bir çeşit mesleki dar görüşlülük, siyaset-dışı kalma eğilimi, bir çeşit hareketsizlik vb. eğilimi göstermeye başladılar. (Lenin, "Sol" Komünizm...). Bu türden eğilimler son tahlilde burjuva ideolojisi ve politikasının sendikalar bünyesinde yansımından başka bir şey değildi ve gerisin geri sendikaların bu aynı ideoloji ve politikasının etki alanında hareket etmesini ayrıca kolaylaştırdılar.

Fakat sürecin ilerlemesine de bağlı olarak burjuvazinin başarısında bundan da önemli bir rol oynayan yeni bir etken belirdi: Ayrıcalıklarla donanmış ve giderek kastaşmış bir sendika bürokrasisi. Sendikalar bünyesinde zamanla ayrıcalıklı bir bürokratik yönetim kasti ortaya çıktı. Bu kast, işçi sınıfının ayrıcalıklı dar bir kesimini oluşturan işçi aristokrasisi ile birlikte burjuvalaşmış bir işçi tabakasının ifadesi oldu. Bu burjuvalaşmış işçi tabakası, işçi sınıfı içinde burjuvazi için temel önemde bir sosyal dayanak haline geldi ve bundan böyle işçi hareketi içinde burjuvazinin ajanı rolünü oynamaya başladı. Bir yandan sosyalist işçi partilerini reformist burjuva işçi partileri olarak yozlaştırırken, öte yandan sendikaları burjuva düzeninin zararsız eklentileri ve burjuvazi payına işçi kitlelerini denetim altında tutmanın araçları haline getirdi. Geçmişte mesleki dar kafalılık olarak kendini gösteren ideolojik eğilimler ve politik davranışlar, bundan böyle artık işçi

sınıfını kapitalizme karşı mücadeleden ve devrimden uzak tutmanın bilinçli araçları ve dayanakları haline geldiler. Çabalarını artık açıkça ekonomik reformlar mücadelesiyle sınırlayan oportünist sendikaların bu tutumunu kendi cephesinden, kendilerini gitgide daha çok burjuva düzen koşullarına uyarlamış bulunan sosyal-demokrat partilerin parlamentarizme dayalı politik reformlar çizgisi tamamladı. İkisi bir arada ve yakın bir işbirliği halinde işçi hareketini sendikal ve politik cepheden burjuvazinin denetimine soktular. II. Enternasyonal'in çürümesi ve birinci emperyalist savaşla birlikte utanç verici çöküşü bunun ürünü ve sonucuydu.

Fakat genel olarak emperyalist batılı ülkelerde yaşanan bu gelişme, işçi hareketi bünyesindeki sendikal yozlaşmanın ve çürümenin, bir başka ifadeyle işçi sınıfının sendikal örgütlerini burjuva düzene peşkeş çekmenin henüz ilk aşamasıydı. Birinci emperyalist dünya savaşı sonrasında bunu yeni aşamalar izledi ve bu süreç zamanla burjuvaziye ve burjuva devlet aygıtıyla çok yönlü bir kaynaşmaya vardı. Bu dönüşümü yaşayan sendikalar, işçileri bir araya getiren, işçilerin dar iktisadi çıkarları ve gündelik istemleri için hala da bir şeyler yapan (ki bu onların işçi kitlelerini denetim altında tutabilmelerinin zorunlu koşuludur) örgütler olma özelliklerini korusalar da, kurumlaşmaları ve iktisadi-mali ilişkileriyle sermaye sınıfının ve kapitalist devletin uzantısı aygıtlar haline geldiler. (Bunun tipik bir örneğini, bugün Alman Sendika Konfederasyonu DGB üzerinden görmekteyiz).

Geçerken parantez içinde belirtmiş olalım. Bu köklü dönüşüm, onların tabanında devrimci çalışmayı etkili biçimde sürdürme ihtiyacını ortadan kaldırmaya bile, bu sendikaların aygıt olarak devrimleştirilmesi olanağını ortadan kaldırdı. Artık sözkonusu olan, bu örgütleri devrimci sınıf sendikalarına dönüştürmek değil, fakat tabanda soluklu bir devrimci çalışmayla işçi sınıfı kitlelerini zamanla bürokratik aygıtın denetiminden kurtarmak ve günü geldiğinde yerine devrimci sınıf sendikalarını geçirmek üzere bu bürokratik burjuva aygıtları parçalamaktır.

Emperyalist metropollerde burjuvazinin işçi sendikalarını denetim altına almadaki büyük tarihi başarısı, evrensel bir deneyim olarak bağımlı ülkeler burjuvazisi önünde de "yeni ufuklar" açtı. Birçok ülkede (ve bu arada İkinci Dünya Savaşı sonrası Türkiye'sinde) işçi sendikaları, işçi sınıfının tabandan

gelen dinamizmini mümkün mertebe bloke ederek, daha baştan devlet denetimi ve yönlendirmesi altında kuruldu. Türkiye gibi ülkelerde ve genel olarak bağımlı ülkelerde sendika bürokrasisinin dayanabileceği sözü edilebilir bir işçi aristokrasisi bulunmadığı için de, burjuvazi sendikalar üzerindeki denetimini çok daha özel yöntemlerle sürdürme yoluna gitti. Bunda temel dayanağı ise özel olarak eğitilmiş ve desteklenmiş bir profesyonel sendikacılar kasti oldu.

İşçi aidaatlarıyla oluşturulan fonlar üzerinden kendini sayısız ayrıcalıklarla donatmış bulunan bu özel burjuva kasti devletle ve sermaye çevreleriyle çok yönlü sıkı bağlara sahiptir. Yaşam seviyesi ve tarzı, gelirleri, düşünce ve duygularıyla bu sınıfın bir parçasıdır. Görevi burjuvazi ve devlet adına işçi hareketini denetim altında tutmak ve kelimenin en tam anlamıyla işçileri düzenli olarak kapitalist patronlara satmaktır. Bu hainler güruhu işçi sendikalarını adeta bir çiftlik gibi kullanmakta, onları birçok durumda mafyavari yöntemlerle yönetmekte ve elde tutmakta, sendika içi demokrasiyi boğmakta, tabandan gelen dinamizmi döne döne kırmak için bin bir yola başvurmakta, sözün kısası, bir kez daha kelimenin en tam anlamıyla, işçi sınıfı içinde sermayenin ajanı olarak hareket etmektedir.

Sınıf mücadelesinin zorlu bir alanı olarak sendikalar

Burjuvazinin her cinsten sendika bürokrasisi eliyle elde ettiği bu büyük tarihi başarısı, daha geçen yüzyılın başından itibaren ortaya yeni bir sorun çıkardı: Sendikal alanda ve sendikalara egemen olmak üzere, devrimci proletarya ile burjuvazi arasında zorlu ve kesintisiz sınıf mücadelesi. Sınıfın iktisadi mücadele örgütleri olan (ve gerçekten sınıfın çıkarlarına bağlı kalmak istiyorlarsa eğer bu mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleyle birleştirmeleri gereken) sendikaların bizzat kendisi, bundan böyle sınıf mücadelesinin bu yeni cephesinin değişmez sahnesi haline geldiler.

Burjuvazinin sendikalara egemen olma ve böylece onları işçi sınıfını kontrol altında tutma aygıtlarına dönüştürme çabası daha başından itibaren işçi hareketinin devrimci kanadının sert direnciyle karşılandı. Ekim Devrimi'nin zaferiyle birlikte yeni bir güç kazanan bu direnişin ve mücadelenin stratejik hedefi, sendikaları gerçek devrimci sınıf örgütleri haline getirmek, onları geniş işçi yığınları için gerçek birer sınıf mücadelesi ve sosyalizm okulu olarak değerlendirmek, ve nihayet, burjuvaziyi devirmek ve

proletarya diktatörlüğünü kurmak mücadelesinde onlardan devrim mücadelesinin etkili kaldıraçları olarak yararlanmaktı (ki bu, bugün de sendikal cephedeki devrimci sınıf mücadelesinin genel perspektifini oluşturmaktadır).

Bu mücadele o günden bugüne bir dizi safhadan geçti. Uluslararası devrimci işçi hareketinin örgütlü ifadesi olan dünya komünist hareketi özellikle geçen yüzyılın ilk yarısında bu alanda büyük tarihi başarılar elde etti. Bunu komünizmin büyük tarihi kazanımlarının adım adım yitirildiği on yıllar izledi ve sonuçta bugüne gelindi. Bugün bu mücadele komünistler açısından son derece güçsüz ve halihazırda etkisiz bir aşamadan geçmektedir. Fakat bu, hep vurgulaya geldiğimiz gibi, aynı zamanda bir geçiş aşamasıdır da. Dünya ölçüsünde işçi hareketi ve komünist hareket büyük yenilgilerin sersemletici etkisinden kurtulmanın, kendini bulmanın ve sermayeye karşı yeni bir direniş dönemine girmenin sancılarını yaşıyor. Ve olaylar bu yöndeki bir toparlanmayı ve yeniden ileri atılmayı kolaylaştırarak ve hızlandıracak bir doğrultuda gelişiyor.

Uluslararası sermayenin '80'li yıllarda gündeme getirdiği neo-liberal saldırı, '89 çöküşü sonrasında yeni bir ivme kazandı ve son on yıl içerisinde, sıkça kullanılan ifadeyle, işçi sınıfının yüz elli yıllık tarihi kazanımlarını ortadan kaldıran, işçi sınıfına 19. yüzyıl vahşi kapitalizminin sömürü ve çalışma koşullarını dayatan bir noktaya ve kapsama vardı.

Bu gelişmelerin konumuzu ilgilendiren yönü şudur: İşçi sınıfının sendikalaşma hareketi büyük tarihi atılımını 19. yüzyılda ve bizzat o günün vahşi kapitalizminin ağır sömürü ve çalışma koşullarına karşı yapmıştı. Bugün burjuvazi işçi sınıfına yeniden

benzer bir sömürü ve çalışma ortamını dayatırken, bunu işçi sınıfını örgütsüzleştirme ve atomize etme, bu çerçevede, tümüyle kendi denetiminde olsalar bile sendikaları mümkün mertebe güçten düşürme ve etkisizleştirme saldırısı eşliğinde yapıyor. Düne kadar sorunu sendikaları denetim altında tutmak olarak gören burjuvazi, gelinen yerde sendikal örgütlenmenin kendisini yük sayıyor ve olanaklı olduğunca tasfiyeye yöneliyor. Bu saldırı işçi sınıfını atomize etme hedefi çerçevesinde, onları temel önemdeki bu örgütlenme merkezlerinden yoksun bırakmak anlamına geliyor.

Fakat bütün bunlar ters tepecektir. Bu pervasız saldırılar kaçınılmaz olarak beraberinde işçi sınıfının karşı tepkisini de getirecektir ve daha şimdiden belirli sınırlar içinde getirmektedir de. On yıllar boyunca sınıf barışının egemen olduğu zengin kapitalist metropollerde bile emek-sermaye çatışmalarının günden güne çoğalması, işçi direnişlerinin gitgide sendika bürokrasisinin denetimini zorlayacak tarzda gelişmesi bunu göstermektedir.

İşçi sınıfının uzun on yılların ürünü en temel iktisadi-sosyal ve demokratik kazanımlarına ve bu arada sendikal örgütlenmesine yönelen bu tarihi saldırı, tam da bu aynı alanlar üzerinden işçi hareketinin yeni bir tarihi çıkışını da mayalamaktadır. Ve bu olgu, sözkonusu mücadelenin doğası gereği, önümüzdeki yıllar içinde sendikal cephedeki mücadeleye de yeni bir anlam, güç ve ivme kazandıracaktır.

Temel önemdeki bu konuya önümüzdeki sayılarda devam edeceğiz.

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Ağustos 2004 tarihli 238. sayısının başyazısıdır...)

Greif fabrikalarında mücadele çağrısı

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), geçtiğimiz yıl taşeronluğa ve ağır çalışma koşullarına karşı işçilerin 60 gün fabrika işgal eylemi yaptığı ve işgal sonrası taşeronluğun kaldırıldığı Greif'in Samandıra, Dudullu ve Sultanbeyli fabrikalarına 13 Haziran günü bildiri dağıttı.

Bildiride öncelikle metal işçilerinin tıpkı Greif'te bulunan ihanetçi, işbirlikçi DISK/Tekstil Sendikası gibi olan Türk Metal'e karşı mücadele verdikleri anlatıldı. Sonrasında Türk Metal'i fabrikalarından silen metal işçilerinin oluşturdukları taban örgütlenmeleri vurgulanarak yeni sendika kurma girişimi aktarıldı.

Bildiride Greif işçilerine DEV TEKSTİL'de

örgütlenme çağrısı yapılarak şunlar söylendi: "Öncü tekstil işçilerinin patron sendikacılığına karşı gerçek işçi sendikası olarak kurduğu Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) bütün işçileri geleceklere sahip çıkmaya çağırıyor. Fabrikalarda komiteler kurarak mücadeleye atılmaya çağırıyor. Metal işçilerinin yaktığı mücadele ateşini biz de kendi fabrikalarımıza taşımamız. Fabrikalarımızda kendi komitelerimizi kuralmalıyız. Patronlarla işbirliği yapan sendikalara da hak ettiği cevabı vermeliyiz. Ülke geneline yayılan metal fırtınasını yaratan kardeşlerimiz gibi biz de cüretli olmalıyız. Artık sessiz geçirdiğimiz her gün bizim için kaybedilmiş bir gündür. Şimdi hak mücadelesini fabrika, fabrika büyütme zamanıdır. Haydi, sen de birliğini kur geleceğine sahip çık DEV TEKSTİL'de örgütlen!" Samandıra, Dudullu ve Sultanbeyli Greif

fabrikalarına ulaştırılan bildirilere ilgi yoğunu. Konuşulan işçiler metal sürecinden haberdar olduğunu ve takip ettiklerini ifade ettiler.

Ayrıca bildiride metal işçilerinin eylemlerini doğru kanallardan takip edebilmeleri için Metal İşçileri Birliği'nin Facebook adresi verildi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Metal işçileri ve MİB engelleri aşıyor! - 1

Metal işçisinin aylara yayılan eylem, direniş ve fiili-meşru grevleri devam ediyor. Metal İşçileri Birliği sözcüsü ile metal sürecini, reformist solun bu süreçte müdahaledeki uğursuz ve geriye çekici rolünü, MİB'in metal fırtınasını örgütlenme ve yönetim planındaki politik-pratik müdahaleleri ile hareketin geleceğini ve yeni sendika hazırlıklarını konuştuk... İki bölüm halinde yayınlanacak bu röportajın ilk bölümünü okurlarımıza sunuyoruz...

- Metal hareketi yolunda yürümeye devam ediyor. Geleneksel aşamada solun da bir nebze gündemine girdi. Hareketin iki ayı geride bırakan bu dönemde siz tabloyu sol adına nasıl görüyorsunuz?

“Çizgimizi metal işçisi çok iyi biliyor”

- Solun ana gövdesiyle sınıfla ilişkilenişi bakımından ne durumda olduğu biliniyor. Ama hareketin gelişimi karşısında politik tutumlarıyla da sınıf dışı olduğunu göstermiştir. Hareketin iki aylık dönemi bu bakımdan tam olarak bir ayna işlevi görmüştür.

Genelden baktığımızda solun işçi sınıfıyla bağı zaten çok zayıf. İşçi sınıfının tarihsel misyonunu kavrayamamak, işçi sınıfından uzaklık, sınıf dışı farklı düzlemlerde kendini bulma çabasıyla karakterize olan bir sol var karşımızda. Devrimci hareketin büyük oranda tasfiye olduğu, komünistlerin bu alanda ısrarla mücadele ettiği bir dönemde sol ise Kürt hareketinin kuyruğuna takılmış durumda. Bu hareketin çıkışının seçimlerle çakışmasıyla daha net görüldü. Sınıf mücadelesinden kaçanların en açık biçimde kendi konumlarını gösterdiği bir dönem oldu. Solun özellikle reformizmle temsil edilen kesimi zaten büyük ölçüde iddiasını kaybetmiş, tüm hesaplarını sandıktan çıkan sonuçlara göre yapar hale gelmiştir.

Ama metal hareketi geliştikten sonra işçi sınıfıyla ilişkilenme çabası olan geri tavırlarına şahit olduk. Bu noktada hareket içinde reformist cemahtan EMEP en aktif olanıydı. Bunun gerisinde kalanlara dejenere iddiasız küçük çevreler tablosudur. Bunlar isimlerini bile saymaya gerek duyulmayacak, bizi hedef olarak dikkat çekmeye çalışanlar olmaktan öteye geçemediler.

EMEP de pratikte bir ağırlık merkezi olarak değil ama sınıf içinde her türlü geriliğin temsilcisi olarak boy göstermiştir. Bir ağırlık merkezi asla olmamıştır, ama reformizmin tipik bir temsilcisi olarak rolünü oynamaya çalışmıştır.

Onun politikası metal işçilerinin dar ve geri yönelimine yaslanma çabası, geri çekme politikasıdır. Bu yanı sıra sol süreç boyunca bizimle politik planda karşı karşıya geldi. Sürecin başında gördüğümüz tam bir hazımsızlık. Çünkü bunlar legalizme gömülmüş, buradaki olanaklarıyla ne yapsalar da sınıf devrimcilerine yetişemediler. Hem politik, hem pratik hem de sınıfla kurulan organik bağlar bakımından...

Metal İşçileri Birliği ayrı bir ruh ve iradeyi temsil

ediyordu. Tam da bu yanı sıra geride kalan solun düştüğü her türlü bürokratik ve yasalılıktan uzak, fiili-meşru mücadeleyi sınıf içinde var etme iradesiyle hareket içinde bu noktaya gelebildi. Sendikal bürokrasi ile ilişkilerini hep ilkeler üzerinden kurduğu için metal işçilerinin güvendiği bir platform oldu. Gerisinde böyle bir devrimci siyasal çizgi olduğu için bugün bu tutarlı politik mücadele pratiğini görebiliyoruz. Bu sınıf devrimciliğinin uzun yılların emeğiyle ortaya çıkarttığı, sınıf mücadelesi içerisinde biriktirdiği ve de giderek bir odak haline aldığı bir örgütlü güçtür. Metal İşçileri Birliği olarak hareketin karşısına belli bir birikimin referansı ile geliyoruz. Biz birileri gibi bir takım mevziler tutmak adına bürokratik mekanizmalar içinde on takla atmadık, ona buna yanaşarak küçük hesapların peşinde koşmadık. Sendikalarda koltuk kazanmak için kulisler de yapmadık. Biz bunu yapmadık ve bu anlayışla hep kavgalı olduk. Bizi bilen bilir. Biz sendikal bürokrasinin hiçbir bileşeni ile iyi ilişkide olmadık. Ne olursa olsun kavga verdik. Bunun sayesinde işçi sınıfı bizi tanıdı, işçi sınıfının öncüleri bize güvendi ve metal hareketinde politik bir odak haline geldik. Bizim nasıl bir politik çizginin temsilcisi olduğumuzu metal işçisi çok iyi biliyor. Bundan dolayı 14 Nisan'da ilk adımını attığı anda bile metal işçisi kimin doğru kişiler olduğunu iyi biliyordu.

Buz vura vura kırılır!

Bu süreçte hareketten hiç ayrı düşmedik, hep iç içeydik. Doğru bir çizgiyle ilkeli bir pratikle tabii ki. Bürokrasiye karşı verdiğimiz mücadele ile tabandan gelen taleplerin mücadelesini savunarak ve bunun uzun zamana yayılan pratiğiyle bu zemin oluştu. Biz hareketi bir yanından tutup onun önünü açarken bu hareketin öncüleri, başını çekenler bize güvenirken karşılarındaki MİB'li işçilere değil bu ilkeli ve istikrarlı çizgiye güvendiler. Biz en başından itibaren ön açıcı olduk. 14 Nisan'dan 5 Mayıs'a ve sonrasına uzanan dönem boyunca aslında reformizmin ne olduğunu, sınıf mücadelesinde nasıl bir rol oynadığını güncel

pratiğiyle gözlemledik.

Hareketin önünden gidiyorduk. Yol açıyorduk. Ve hareketi doğru bir politika doğrultusunda ilerletmeye çalıştık. En başından itibaren hareketle belli bir teması da bulunan Birleşik Metal-İş'in bürokrasisi ve onlarla aynı çizgide duran reformistler işçileri geriye çekmeye çalıştılar. Hareket tam gücüne ulaşmadan yani dinamizmini okumadan önce çıkıp "2017'ye hazırlanalım", "Komite kuralım ama eyleme çıkmayalım", "Risk almayalım", "Aman fabrika dışına çıkmayalım" dediler. Kendi oldukları o sınırlı zeminler üzerinden bu gerici propagandayı hayata geçirmeye çalıştılar. Yayınlarından bunun politikasını yürüttüler.

Biz Türk Metal'le ve onun arkasındaki politik güçle keskin bir mücadeleye gitmek gerektiğini söyledik. Türk Metal'in ve sendikal bürokrasinin sadece bir tabela olmadığını, bir anlayış ve davranış çizgisi, bir sistem olduğunu vurguladık. Hayat bizi doğruladı. Reformistlerin ne yapmak istediğini, bizim neyi savunduğumuzu göstere göstere, reformist solu politik olarak eze eze ilerledi hareket.

Hareketin başlangıç anlarından biri olan 18 Nisan eyleminin ardından hareket bizim de katkılarımızla kesintisiz bir mücadele sürecinden geçti. Bizim çağrımızın karşılık bulmasıyla şekillenen 26 Nisan Kent Meydanı eylemiyse reformizmin ilk büyük çuvalmasıydı. Çünkü reformistler bu açığa çıkış karşısında oldukça gerici bir politika izledi. "Kent Meydanı'nda eylem risktir", "Fabrikadan meydana çıkıyorsunuz", "İşçileri dövdüreceksiniz", "Olması gereken fabrikada alttan alta çalışmaktır" dediler. Hareket bizim katkılarımızla kendi kararını alarak yolunu yürüdü. Öncü işçilerin sınıf sezgisiyle gördükleri, bizim savunduğumuz mücadele ilkeleri hareketi ilerletti.

Şimdi bu noktada bizim konumumuza ilişkin bir parantez açmak istiyorum. Çünkü sol içindeki bir dizi dejenere çevre hep birlikte bize karşı şöyle bir yaklaşım geliştirdiler; MİB'i bir facebook sayfası ya da kendini abartan bir sözde öncülük yapan bir grup olarak tanımladılar. Bu yaklaşım onların cehaletini

gösteriyor.

MİB'in bu hareketteki gücünü sadece son dönemde Bosch'tan bile ele alsanız ortadadır. 29 Ocak metal grevinde de ortadadır. Fakat bizim geçmişimiz, çok daha öncesine dayanan emeğimiz ortada. Sendikalaşma mücadelesi veren fabrikalarını işgal eden metal işçilerinden tanıyoruz. Sendikalarına çöreklenen ağalara rağmen gasp edilen hakları için aylarca fabrikayı boşaltmayan işçilerden biliniyoruz. Tek başına da kalsa kapı önünde direnip patronlara kök söktüren direnişçilerden geliyoruz. Bunun için metal işçileri içinde MİB'in facebook sayfasına değil kendisine ciddi bir güven var. Bunun fiziki bağ alanı sınırlı olabilir ama MİB'in Bosch başta olmak üzere politik ilişkisi hep güçlüydü. Bosch işçilerinin istifa sürecinden tekrar TM çatısı altında TİS'e hazırlandığı ve grev kararı aldıkları döneme kadar bu hareketin öncesinde tekil bir mevzideki önemli her mücadelede yine yanlarında MİB vardı. Ama amansız, ama bağımsız, ama hesapsız...

Ama bunu görmeyenler var, aslında görmek istemeyenler var. Bu hareketi 19 Nisan'lardan hatta daha sonrasında Reno'daki üretim durdurma eyleminden ele alarak okumaya çalışıyorlar. Yer yer solda yansıyan "Reno direnişi" başlığı bile metal işçisi hareketine yabancıklarını, Coşkunöz'ü, Mako'yu, Delphi'yi anlamadıklarını gösteriyor. Yine unuttukları MİB'in daha 2012 sürecinden beri bu işçi bölükleri karşısında bir pratiği var. Biz organik olarak da politik olarak da bu hareketin gelişinden önce fabrikalarla ilişkiliydik.

İşçiler ve öncüler MİB'e güvendikleri için kendi aralarında birleşmenin zemini olarak gördüler. Bakın başkaları tüm olanaklarını kullanmalarına, sayfalar kurup para ödeyerek reklam yapmalarına rağmen bizim etkimize asla ulaşamadılar. Hep hareketin kısıyında kaldılar.

Biz hiç facebook sayfası olarak kalmadık. Daha ilk eylemlerden itibaren öncü işçilerle iletişime geçtik, temas sağladık. Bunlarla birlik için masalar kurduk. Ve daha yolun başında 22 Nisan'da Reno'da Ruhi Biçer'in provokasyonunun ardından biz işçilerin arasında, kimsenin gitmeye cesaret edemediği Reno'nun önündeydik. Hareketin gücünü açığa çıkaran 26 Nisan eylemini de bu aynı alanda işçilerin ortak iradesi olarak çıkarılmasını sağladık. Yoksa fabrika zemininde her gün tekrarlanan tepki eyleminin sınırları vardı, tekdüze pratiğin kargaşası vardı. 22 Nisan'da bizim hareketle iç içe olmanın özgüveniyle fabrika önünde olmamız bir güven ilişkisi yarattı.

Burada şunu belirtelim; biz fabrika önünde konuşma yaparken hareketle kucaklaşacak böyle

bir cesaret ve irade göstermekten uzak durdular. Bunun dışına çıksalar ne olurdu? Hareket onları kabul etmezdi, BM'nin arkasındaki reformistler siyasal isimleriyle gelse yine kabul edilmezdi. Çünkü hep yabancıydılar. Ama biz o gün alana geldiğimizde yüzümüzü tanımasalar da MİB adına geldiğimizi söylediğimizde coşkuyla karşıladılar. Yani kişi olarak değil yapı olarak bizi tanıyor ve güveniyorlardı. Kendi aralarında bir güvensizlik olsa bile MİB tüm bu ilişkilerin üzerinde otorite olarak görüldü. Yani MİB'in gücü facebook sayfası değil alandaki bu politik ve manevi bağdan geldi.

Geri işçilerin bilincine, korkusuna yaslanmaya çalıştılar

Aynı dönemde reformistlerin de kendi belli takipçi sayısı olan metal işçileri için hazırladıkları facebook sayfalarında 26 Nisan eylemini sabote etmeye çalıştılar. EMEP bunun başını çekerken Birleşik Metal yönetimi ve arkasındaki siyasetler de bunu yaptı. Bu eylemi yaptırmamaya çalıştılar. Fiziki temasları olan işçiler üzerinde bu korkuyu büyütme çalıştılar. Biz bunlara karşı da mücadele ettik. Metal işçileri hareketinin bu süreci örmesi tam da reformistlere rağmen oldu. Bu hareket bunları aşa aşa ilerledi.

Onlara karşı bu mücadele verilmeseydi hareket bu noktaya gelemezdi. Konu reformistlerin farklı bir politika geliştirerek başka yöne çekmesi değil, geri işçilerin bilincine, korkusuna yaslanmasıydı. Başarsalardı mücadeleyi ilerletmeye çalışan işçilerle genel işçi kitlesinin birleşmesini kıracaklardı. Çünkü onlar hep geri bilince oynadı. Hareketin içinde temkinli duran işçilerin ilerlemesini engellemeye çalıştılar. TM'nin yaymaya çalıştığı korkuyu ondan bağımsız da olsa sol olarak desteklemiş oldular.

Biz öne çıkan, mücadele için cesaret eden işçiye yaslandık. Politik doğruları taşıyarak onların daha güçlü hareketi ilerletmesi için zemin verdik. Sağlamcı işçilerden gelen temkinliliği aşmaları için ellerini güçlendirdik. Bu sayede bir dizi işçi öncüleştirdi. Bundan kaynaklı 26 Nisan eyleminde bu cesur öncülerden bazılarının bile bu korku atmosferinin etkisiyle pratikte geri çekildiğini gördük. Çünkü daha hareketin temeli olabilecek komite/kurullar yok, kitle dağıntık ve parçalı, ortak bir irade yok. Böyle bir anda MİB daha fazla sorumluluk alarak eylemin boşa düşmemesini sağladı. Komite toplamaya çalıştık, ki Fabrikalar Arası Kurul'un ilk girişim oluşumu bu eylem için yan yana gelişle şekillendi. O dönem bir dizi öncü işçi geri çekildi, baskıyı ve sorumluluğu kaldıramadı. Adları bizde saklı kalsın. Ama MİB yine de eylemin örgütlenmesini

başarıyla tamamladı. Eylemin gerçekleştirilmesi için teknik, politik, fiziki hatta güvenlik boyutuyla tam sorumluluk alarak buluşmayı hazırladık. Yoksa eylem gerçekleşmeyecek ve hareket ilk elden darbe alacak, süreci kesintiye uğrayacaktı. Bunu söylerken şunun altını çizelim; bu eylem tümüyle işçilerin iradesi ve isteğiyle oluştu. Çünkü hareket içinde bu doğal bir eşik haline gelmiş tüm fabrikaların tepkisinin ortaklaşmasının ileri çıkaracağı enerji görülmüştü. Bu yönüyle biz harekete karşı sorumluluğumuzun gereğini yaptık. Bu eylemin gerçekleşmesini sağladık. Her türlü provokasyondan uzak Türk Metal ve ortaklarının bunu istismar edeceği zeminleri ortadan kaldırmaya çalıştık. Metal İşçileri Birliği oradaydı, onun güçleri vardı, onun olanakları vardı, onun itmesi vardı, teknik olanaktan emniyetten izin almaya kadar sorumluluğu üstlenmişti.

Ama sonuçta ne oldu, bu metal işçilerinin tabandan ortaya çıkardığı bir istektir. Bu hareketin toplamında da toplam sürecinde de var. İnsanlar en başında çok dağıntıktı, çok örgütsüzdü. Ama giderek birbirlerine yaklaştılar, giderek bir kıvam kazandı. Zaman içerisinde örgütlülüklerini kurdular, bizimle temas noktalarını arttırdılar. Biz de daha fiziki olarak hareketin yönetim merkezi ile daha doğrudan ve o merkezin oluşturulmasında ve sürdürülmesinde daha doğrudan rol oynadık. İlk anda bin parçaya ayrılan bir işçi kitlesi vardı. Sayfamız üzerinden birleşti ve biz bilerek bu harekete biçim verdik. Şimdi dediğim gibi Kent Meydanı eylemi böylelikle gerçekleşti. Reformistler açıktan açığa bu eyleme "katılmayın" çağrısı yaptılar. Birleşik Metal-İş kendi kanalları üzerinden yaptı. Tam da dediğimiz gibi o geri işçiler, ileri ama tereddütlü işçiler çekindiler ama metal işçileri burada önü açtı ve Kent Meydanı eylemi gerçekleşti.

Burada büyük bir tokat yiyen reformizm yine de aynı çizgiyi sürdürmüştür. Dağıtmak, geriye çekmek, geri bilince dayanmak ve böylece hareketi yeniden en geri noktaya çekmek için çalıştılar. Reformizmin genel bir karakteristiğidir, tipik bir özelliğidir, "adım adım gidelim, kademe kademe gidelim, suya sabuna bulaşmayalım, örgütleyelim" der. Küçük küçük örgütleyelim anlayışıyla bize o zaman da karşı çıktılar. Kent Meydanı'ndan sonra geriye çekmeye çalıştılar. Ne oldu Kent Meydanı'ndan sonra 5 Mayıs istifa süreci var. Kent Meydanı'ndan 5 Mayıs'a giden istifa süreci yine doğrudan MİB'in yönlendiriciliği ile müdahaleleriyle bu konudaki inisiyatif ile gerçekleşmiştir, bunun altını çizmek lazım. Bu kendiliğinden bir kurgu ile olmamıştır. MİB oturmuş önden planlamamıştır ama yön vermiştir. Tam da harekete biçim vermek kaygısıyla, doğru bir rotada götürmek kaygısıyla yapılmıştır.

Burada olan şey nedir: Birincisi politik olarak biz hareketi bir yere çektik, sağlam bir rotada yürütmesine katkı sağladık. Örneğin işçilerin taleplerini biçimlendiren bizdik. Hareketin belli talepleri vardı bunu üç ve bir yerden sonra dört talebe indirgeyen, bunu formüle eden bizdik. 5 Mayıs'a giden istifa sürecinin nasıl örgütleneceği ile ilgili anlayış, çizgiyi, bürünecek yolu tanımlayan bizdik. Ama ne oldu, şunu söylemek lazım, MİB başta daha uzakta harekettten temas noktasında politik bir varlıktı ama biz Kent Meydanı ve sonrasında işte Fabrikalar Arası Kurul'u kurduk. Çünkü nedir; aynı zamanda bizim Facebook'tan organik ilişkilerimizden -bu daha dar olmakla beraber- fabrikada ilişki kurduğumuz o öncülerle olan bağı, irtibatları bir potada topladık.

Çağrımız şuydu: "Fabrikalarda kurulunuzu oluşturun! İşçi kurulları oluşturun!" dedik. Bunun çerçevesini belirledik. Şimdi bazıları bizim dışardan konuştuğumuzu düşünüyor. Sadece şuradan bile bakılsa, bizi on binlerce işçi izledi o zaman. Bizim

sayfamızın gönderi erişim 3.5 milyona kadar çıktı. Bu şu anlama geliyordu; tek bir işçi, bu öncü olsa bile sadece kendi çevresine ulaşırken onun sözünü MİB bütün fabrikaya ulaştırdı. Bir irtibat, bir iletişim kanalı oldu MİB sayfası. Ama aynı zamanda MİB alanda da birlik olarak vardı. Bu öncüleri kendi arasında birleştirdi diğer fabrikalarla yan yana getirdi. Yön çizdi, bilinçli bir karakter kazandırdı.

“Eylemlerin cüreti ve güveniyle öncü işçiler birleşti”

Biz öncü işçileri aynı masaya oturttuk. Biz de o masadaydık. Bugüne kadar bunu söylemedik. Ama hareket artık bunu anlayacak olgunlukta, reklam peşinde olmadığımızı biliyor ve doğruların ortaya konması gerekiyor. Ayrıca polis felekelerine de yansımış durumda. Bunun altını çizelim, harekete karşı sorumluluğumuzdan dolayı bu yalın durumu belirtmedik, adını dahi anmadık. Ama bizim buradaki rolümüz hakkındaki spekülasyon ve karalamalara karşı da artık bunu söylemek lazım. Bu harekete biçim verdik. Hem organik, hem örgütlenme tarzı, hem de talepleri açısından politik olarak yönünü verdik. Bir dizi fabrikada -başta Renault gelir- öncülerin birbiriyle fabrika içinde temas kurmasını bile sağladık. Bizim verdiğimiz randevularla öncüler aynı fabrika çatısı altında olmalarına rağmen yan yana gelebildi, ardından bölüm temsilcisinin seçimini organize ettiler. Yani çok ayrıntı var ama bunlara çok girmeye gerek yok. Ama gerçeklik bu.

Sonuçta ne oldu? İlk Fabrikalar Arası Kurulu 26 Nisan'dan sonra topladık. O eylemin cüreti ve güveniyle birçok fabrikadan öncü işçiler birleşti. Bu kurula katılanlar bizzat öncülerden oluşuyordu. Yani hareketin merkezinde duran öncü işçiler tek bir politik odakta buluşmuştu. Hareketin bugüne gelmesinde yükü taşıyan fabrikaların öncüleri bu kurul ile bunu başardı. Bir fabrikadan 7 kişilik öncü kurul katıldı. Önce kendi fabrikasında kurul toplantısını yaptı, hattını belirledi ardından kurul toplantısına katıldı. Böylece eylemde bütünlük sağlandı. Tekil fabrikaların tepkisinden birleşik mücadele iradesi oluştu. 5 Mayıs'ın anlamı da budur. Yoksa istifa yöntemi farklı olabilirdi. Ama birleşik mücadele bakışı ile ortak istifa noktası kuruldu. 5 Mayıs'ın organizasyonu bunun ürünüdür ve MİB masanın tarafıdır. MİB masada önerilerini sunmuştur, politik yönünü tartışmıştır ve tamamen bu kuruldaki işçilerin organizasyonu ile kendi iradelerinin ürünü bir program çıkmasını sağlamıştır. İşçilerden görev çalmadık, tamamen onların yönetiminde bir plan yapılması için yol gösterdik. MİB bundan onur duymuştur. İşçilere Fabrikalar Arası Kurul'un hareketin merkez üssü olduğunu söyledik, onların yönetiminde olduğunu hissettirdik. On yılların edilgenleştirilmiş işçiler böylece hareketi yönetir hale geldi.

Bu noktada reformizmin ne yaptığına dönersek 5 Mayıs gibi böyle birleşik mücadele için önemli bir adımı engellemeye çalıştılar. 26 Nisan'da olduğu gibi aynı propaganda ile önünü almayı denediler. Saldırı ihtimalini buna karşı hazırlıktan değil yapılmaması gerektiğinden tartıştılar. MİB bunu öngörerek hazır olalım derken, reformistler kendi gettolarından, kimsenin takip etmediği sayfalarından yapılmamalı dediler. Yani cüret eden işçiye destekleyip temeli güçlendirmeye çalışmak yerine korkanları arttırıp zemini boşaltmak için çalıştılar.

Ama öncü işçiler bir tutum oluşturdu. 5 Mayıs eylemi bunlara yani reformistlere rağmen yapılmıştır.

Mesele harekete uzaklık, arkasından gelmek değil yine hareketi geri çekme girişiminde olmaktır. 5 Mayıs eylemi de Kent Buluşması gibi hareketin gücünü arttırdı, saldırıya karşı hazırlık yapmama hatasına rağmen ders çıkarıp eksiklerini kapatmasını sağladı. MİB'in uyarılarının anlamını ve buna kayıtsız kalırsa neler yaşandığını gördü. Reformistler çıkıp daha yaralanan işçilerin kanı kurumadan “biz demiştik” diyerek durumdan prim kazanmaya çalışırken, işçiler “MİB demişti” diyerek daha iyi hazırlanmak gerektiğini söylüyordu. İşte bundan dolayı Türk Metal çetesinin bu saldırısı etki yaratmak bir yana Bursa'da iplerini çeken son adım oldu. İstifalar durdurulmak bir yana hareket Tofaş'ı da, Delphi'yi de, Valeo'yu da ve sayısız fabrikayı da yanına katarak büyüdü. Bunun için öncü işçilerin de söylediği gibi 5 Mayıs olmasaydı hareket olmayacaktı.

Biz hareket boyunca reformistlerin, solun dediklerine çok da bakmadık, yolumuzu yürüdük. Ama zaten sözüne bakılacak kimse de yoktu esasında. Söyledikleri ya hareketin çoktan aştığı bir geçmiş durumdu ya da hareketin arkasında sürüklendiklerinin ilanıydı. Biz reformistlerin geri çekiş çabalarını ileri işçilerin, öncülerin bilinçlerine yaslanarak gerilettilik. Bundan dolayı onların sınırlı organik ilişkileri bile bizimle, hareketin ileri politik hedefi doğrultusunda yol yürümüşür. Burada tekrar belirtelim; biz solla, reformist hareketle değil onun da yaslanmaya çalıştığı geri bilinçle mücadele ettik. Korkan işçilerin dar sınırlarıyla paralel bu hattı dağıtmaya çalıştık. Bizim derdimiz buydu, bunu başardıkça reformizmin zaten marjinal olan zemini daha da zayıfladı.

5 Mayıs'ta işçilerin kanı kurumadan ilk yazdıkları yazıda “sınıf dışı küçük burjuvaların müdahalesiyle sokağa taşınan mücadele yeniden fabrika zeminine dönüyor” dediler. Ama böyle bir durum zaten hiç olmadı. Hareket hep iki ayağı birlikte yürüttü. Sokak ayağı ile fabrika temeli arasında hiçbir ayırım konmadı. Fabrika temellerine dayanarak birlikte hareket için sokağa çıkıldı. Meydanlarda birleşmenin, ortak irade çıkarmanın gücüyle fabrika zeminleri güçlendirildi. Biz “komite kurmayalım” demedik, keza kurduk. Ama meydanlardaki eylemler hareketin itici gücüdür. Eylemin olmadığı yerde örgütlenme olmaz, ihtiyacın duyulmadığı yerde işçiler yan yana gelmez. Solda duranların, yerde sürünen çevrelerin kavrayamadığı bu. “Komite kuralım” diyorlar ama önüne eylem koymuyorlar. Yoksa beş sene oturursunuz komite gerçek bir komite olmaz ancak sizin yayınlarınızda övündüğünüz bir komite olur.

EMEP'in biz yaptık diye öne çıkardığı İzmir'deki pratikleri ortada, istifa edenlerin ertesi gün Türk Metal'e geri dönmesine neden olan nedir? Böyle komiteler hareketin dışında kalır. Bir yere de varamaz. Ama bu hareket tam da bu bütünlük içerisinde

yol alabilir. Bizim kavrayışımız bu yönde. Komite dediğimiz bizim eylemin içerisinde doğmuştur. Doğrudan eylemin içerisinde şekillenmiştir. İşçiler hem kent merkezlerini tutmuştur. Ama aynı zamanda fabrikada örgütlenmiştir. Komite fabrikayı sağlam tutmuştur. Biri olmadan öteki olmaz. İşte bu bütünlük üzerinden gelmiştir. 5 Mayıs sonrası istifaların büyümesi, gerçekleşmesi ve arkasından Renault eylemi ile beraber hareketin yeni bir aşamaya ulaşması durumu vardı. Tam da bu süreç içerisinde aslında bizim yaklaşımımız şu olmuştur. Hem bu eylemi güçlendirmek, buna hazırlık yapmak, iş durdurmaları ama aynı zamanda bunların hepsi Fabrikalar Arası Kurul'da konuşulmuştur. Fabrikalarda neler yapılacağı, nasıl davranacağı, Renault'un iş bırakması durumunda diğerlerinin nasıl konuşacağı, aynı zamanda da ne konuşulmuştur, daha bu tarihte yeni sendika kuruluşu konuşulmuştur.

Söylenen şey şu olmuştur: Biz bir yandan bunu yapacağız ama diğer yandan geleceği hazırlamak adına önümüzü görmek adına bundan sonraki sürecin nasıl örgütleneceği, nasıl bütünlük içerisinde sürdürüleceği ile ilgili bir yapılan uzun tartışmayla beraber yeni bir sendika gündeme gelmiştir.

Bu hiç de kendiliğinden değildir. Burada masalar vardır, taraflar vardır. Gelecek tasarlanmıştır. Nasıl yürütüleceği konuşulmuştur. İşlerin nasıl planlanacağı ve uygulanacağı konuşulmuştur. Şimdi süreç böyle gelişmiştir. Yani hiç kimse dışardan maval okumasın.

MİB hem Facebook üzerinden o yayını politik bir kanal olarak çok sıkı kullanmıştır, hareketi bu anlamda doğru bir yola yönlendirmiştir. Aynı zamanda fiziken bu masada ve alanda hareketin öncüleri ile süreci ilerletmiştir. Bir daha altını çiziyorum. Fabrikada kurulda 30-40 kişilik toplantılar olmuştur. İşte bunlar değişik fabrikalarda işçilerle ve öncülerle daha sonrasında birilerinin sonradan gelip uzaktan keşfettiği işçilerdir. İki konuşmayla hareketi çözdüğünü düşünenlerin bahsettiği öncü kişilerin de katılımıyla olmuştur. Ve sonuçta ne olmuştur süreç gelmiştir. İlerlemiştir. Fabrikalar Arası Kurul hep işçilerin yüzünü döndüğü bir kurumdur. Bu eylemlerin gerçekleştirilmesinde, koordine edilmesinde bir rolü olmuştur.

Sonuçta devletde bunu gördü. İktidar da bunu gördü. Türk Metal de bunu gördü. MİB'i hedef almasından bellidir. Sonuçta ne yaptılar; tam da hareketin bu yönünü, bu gidişatını, bu örgütlülüğünü, bu biçimini sakatlamaya çalıştılar. 20 Mayıs günü eylemler gerçekleştiikten sonra operasyon bunun ifadesidir. Bu operasyon siyasal bir eylemdir, siyasal bir karardır. Şimdi buraya yeniden gelmek üzere kısa bir parantez açmak istiyorum. (Devam edecek...)

Metal direnişi yedi düvele karşı verilmiş bir savaştır!

Bosch işçisinin basıncıyla Türk Metal'in almak zorunda kaldığı grev kararı, Türk Metal çetesini ve kapıkulu olduğu kapitalist işletmeleri beklemedikleri bir metal fırtınasıyla yüz yüze bıraktı. Renault'ta başlayan homurtular kısa zamanda dalga dalga yayılarak bir kasırgaya dönüştü. Bahar aylarının takvim yaprakları metal işçilerinin filli grev ve direnişlerinin tanığı olarak sınıf savaşımı tarihindeki onurlu yerini aldı. Kendi öz sınıfsal hedefleri için, taban örgütlülüğünün gücüne dayanarak eylemlere başlayan metal işçilerinin eylemleri bir anda fabrikaların, kentlerin ve giderek ülkenin sınırlarını aştı. Yerel ve uluslararası ölçekte dost ve düşmanlarını saflaştırdı. Sermayenin uluslararası karakterini açığa çıkardı.

'Ulusal' zor aygıtı olan Türk sermaye devletini ve onun ideolojik-politik-kültürel ve ekonomik aygıtlarının; hükümetinden valisine, polisinden Türk Metal gibi çete örgütlenmelerine, MESS'ten burjuva medya kuruluşlarına kadar uzanan örgütlerinin kimlerin hizmetinde olduğunu açığa çıkartarak deşifre etti. Anti-emperyalist mücadeleyle anti-kapitalist mücadelenin birbirinden koparılamaz bir bütün olduklarını gösterdi. Anti-emperyalist mücadelenin yolunu çizdi. Kapitalist üretim ilişkilerini hedeflemeyen bir mücadelenin, anti-emperyalist olamayacağını canlı olarak ortaya koydu. Bosch'tan Renault'a, Ford'dan Fiat'a, Türk sermaye devletinden emperyalist tekellerin CEO'larına ve onların emperyalist merkezlerine kadar uzanan sermaye cephesi bir bütün olarak metal işçilerinin karşısında saf tuttular. Yalan, şantaj ve kirli propagandaya devlet-yargı-polis ve Türk Metal çetesinin şiddet ve baskısı eşlik etti. Metal işçileri, deyim uygunsu yedi düvele karşı kavga yürütmek zorunda kaldı. Sermayenin bu kirli, gerici ve kanlı cephesine karşı yerel ve uluslararası alanda da dostlar ve müttefikler kazandı.

Kapitalizm sömürü ve kavgayı genelleştirdi

Metal direnişlerine sahne olan kapitalist işletmelerin en büyüğünden en küçüğüne kadar hemen hepsi kapitalist üretim zincirinin birer halkasıdır. Kocaeli'de ya da Bursa'da başlayan grevin etkisi Romanya, Fransa, İtalya veya İspanya'daki

işletmelerde parça akışını kesintiye uğratarak üretimin yavaşlamasında hissettirdi kendini. Bosch tekelinin, Bursa Bosch işçilerini 'enjektör üretimini Almanya/Bamberg'e aktarırız' tehdidini Bosch'un Almanya işçileri 'grev kırıncısı olmayacağız' açıklamasıyla yanıtladı. Metal fırtınası uluslararası alanda sınıf kardeşlerinden kendisine müttefikler kazanmaktan geri kalmadı. Almanya'dan Fransa'ya, İspanya'dan Brezilya'ya kadar uzanan geniş bir alanda dayanışma bildirileri dağıtıldı, toplantılar yapıldı, dayanışma mitingleri yapıldı, heyetler dayanışma ziyaretleri gerçekleştirilerek metal işçilerinin sesini duyurmak için büyük bir çaba ortaya koydular.

Sendika yönetimlerinin çürümüşlüğü ve işçi kurulları/işçi komiteleri

Metal direnişi, işçilerin ortaya koydukları sınıfsal yaratıcılık, örgütlenme yeteneği ve dayanışmadaki duyarlılık işçi sınıfının bağrında taşıdığı ve 'normal' zamanlarda kimileri tarafından görülmeyen cevherin direniş ve kavga alanlarında ortaya çıkmasına da vesile oldu. Fabrika içi kurullardan Fabrikalar Arası Kurul'a (FAK), bu direnişlerin ortaya çıkardığı mücadele örgütlerinden yalnızca bazılarıdır. İşçileri bu yola iten kendi deneyleriyle açık yüzünü gördükleri 'satılmış sendikalar'ın varlığı olmuştur. Taban örgütlülüğüne dayanan ve Fabrikalar Arası Kurul önderliğinde güçlerini birleştiren işçiler tam bir dayanışma ve yaratıcılıkla güçlü bir mücadele ortaya koydular. Fabrika komitelerine/kurullarına dayanan, satılmış sendikaları tasfiye ederek işçi demokrasisini ilke edinen, 'söz, karar, yetki işçilerde!' diyen yeni bir sendikanın kurulma çalışması, asalaklar takımının korkulu rüyası olmaya yetti. Alçakça saldırılarla daha rüşeym halinde olan bu oluşumu şiddetle ve nefretle boğmaya çalıştılar.

Satılmış sendikalar ortak bir özelliğe sahip olsa da, her durumda değişik biçimler altında kendisini ortaya koyarlar. Metal işçilerinin estirdiği fırtına sermayeye karşı olduğu gibi onun kapıkulu olan köle-üşak sendikacılığa karşı da pozisyon almış olması, uluslararası sendikal bürokrasinin de bu direngen, yaratıcı ve dayanışmanın en seçkin örneklerini (aileleri

ve çocuklarıyla birlikte) ortaya koyan işçi hareketine karşı sessiz kalarak, onun boğulması için kapitalistlere destek sundular.

Uluslararası alandaki dayanışma hareketinde de aynı tutumlara tanık olduk. Sendikal bürokrasi ve onların sofralarından yemlenenler, ideolojik gıdalarını bu sofralardan kaptıkları kırıntılarla oluşturanlar, metal fırtınasına karşı arsızca bir sessizliğe büründüler. Oysa bu aynı çevreler, sendikal bürokrasi önderliğinde gelişen eylemlerde az-çok seslerini yükseltiyorlardı. İşçinin sınıfsal iradesinin kırılması üzerine kurulan bu bürokratik yapılar, işçilerin sınıfsal olarak ortaya çıkmalarının azılı düşmanları olduklarını Greif Direnişi'nde olduğu gibi metal direnişi döneminde de tekrarladılar. Metal direnişi bu asalaklar takımına rağmen duvarları, sınırları aşarak dillerini bilmedikleri, yüzlerini görmedikleri işçi kardeşleriyle buluştu, onlar tarafından sempati ve dostlukla selamlandı. Fabrika önlerindeki bildiriler bu işçiler tarafından dağıtıldı, dayanışma ağları örüldü.

İşçi direnişleri ve yeni tip örgütler...

Hiçbir emek boşa gitmez. Sınıflar savaşımı için bu çok daha doğrudur. Halk hareketleri döneminden ağırlığını işçi hareketlerinin oluşturduğu bir döneme geçiyoruz. Son yılların halk hareketlerinde tanık olduğumuz hareketlerin peş peşe gelmesine işçi hareketlerinde de tanık olacağız. Kapitalist üretim sömürüye ve yaşam koşullarına bir standart getirdi. İşçi sınıfı uluslararası tekeller tarafından yoğun bir sömürü ve baskıya maruz kalıyor. Kapitalist tekeller aynı kölelik koşullarını işçi sınıfına ve emekçi halklara dayatıyor. Onları kendilerine karşı isyana ve ayaklanmaya zorluyor.

Metal işçilerinin, mücadele sürecinde ortaya çıkardıkları örgütlenme modelleri ve mücadele araçları bu zorlu dönemin temel mücadele araçları olarak geliştirilmeyi bekliyorlar. Yeni dönemin mücadele araçlarını başka yerlerde aramaya gerek yok. İşçi sınıfı mücadele içinde sınıfsal yaratıcılığıyla bu araçları ortaya çıkartıyor. Yeni mücadele dönemine yeni mücadele araçlarıyla hazırlığını yaparak giren sınıf yenilmez olacaktır.

Kirli ve kanlı bir suç çetesinin Bilderberg toplantısı

Batı Avrupa ve Kuzey Amerika arasında diyalog ve işbirliğini teşvik etme amacıyla kurulduğu iddia edilen Bilderberg Toplantıları'nın 63.'sü 10-14 Haziran tarihlerinde Avusturya'nın Tirol eyaletinde yapıldı. İstihbarat, siber güvenlik, kimyasal silah ve terör tehdidi, Avrupa stratejisi, küreselleşme, Yunanistan, İran, Ortadoğu ve Rusya gibi konular bu yılki toplantının gündemleriydi.

Aralarında cumhurbaşkanı, başbakan, bakanlar, finans bakanları, diplomatlar, medya patronları, sermaye ve teknoloji devleri, bankacılar, istihbarat servislerinin müdürleri, stratejistler, NATO genel sekreteri ve adına "düşünce kuruluşları ve vakıflar" denilen ama aslında birer suç çetesi olan kurumlardan önemli isimlerin bulunduğu 22 ülkeden 140 kişi katıldı. Toplantıya Türkiye'den ise CHP Genel Başkan Yardımcısı Selin Sayek Böke, CHP'den milletvekili seçilen İlhan Kesici, Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç, Kimyasal Silahların Yasaklanması Örgütü Genel Direktörü Ahmet Üzümcü katıldı.

Küresel sermaye örgütlerinin Avrupa ayağı olan bu örgütün kurucuları arasında eski Naziler, Avrupa kraliyet aileleri mensupları, büyük sermaye sahipleri ve istihbarat örgütleri var. Küresel sermayenin farklı isimlerle kurduğu ve birer suç çetesi olarak dünyayı örümcek ağı gibi saran kurumların etkin temsilcilerinin katıldığı bu toplantı "Küresel beyin fırtınası" olarak da tanımlanıyor. CIA tarafından 1954'te Hollanda'da Oosterbeek şehrinde Bilderberg Otelinde kurulan ve "Küresel beyin fırtınası"nın estiği bu toplantılar son derece gizli koşullarda ve özel ortamlarda yapılmaktadır. Katılanların hiçbir bilgi vermemesi temel bir kuraldır. Yine toplantı kuralları gereği yapılan hiçbir konuşma kayıt altında tutulmaz ve konuşmalarda hiçbir kaynak belirtilmez. Toplantı sonunda hiçbir şekilde sonuç raporu yayımlanmaz vs. Tam da bu özelliğinden dolayı ona aynı zamanda "sır toplantısı" da denmektedir.

Bunlar doğallığında da anlaşılacağı gibi nedensiz değildir. Ezilen halkların, emekçilerin ve dünya işçi sınıfının kaderini, yaşamını ve geleceğini doğrudan ve derinden etkileyecek kirli kararların, bölgelerde ve ülkelerde tezgahlanan her türlü kirli ve kanlı icraatların bilinmemesi özel bir önem taşımaktadır. Bilderberg toplantılarının mimarlarından olan ABD'li patron David Rockefeller, 1991'de bu gizliliğin önemini ve anlamını şu sözlerle özetlemiştir: "Toplantılarımıza katılan New York Times, Washington Post gibi önemli yayın kuruluşlarında görevli yöneticilere, ne yapmak istediğimize dair bilgileri 40 yıl boyunca halka açıklamayacaklarına dair verdikleri sözleri tuttukları için teşekkür ediyorum. Eğer onlar gizli görüşmelerimizi deşifre etseydi, ışıklar üzerimize yanacaktı, dünyaya dair planımızı uygulamaya koymamız imkansız olurdu. Ama artık dünya kurmak istediğimiz dünya hükümetine çok daha hazır."

Uzun yıllar boyunca hakkında çok az şey bilinen bu örgütle ilgili detaylı bilginin İspanyol İstihbarat Örgütü'nün üst düzey yöneticisi Luis Gonzales Mata'nın yazdığı kitapta yer aldığı iddia edilmektedir.

Bilderberg toplantısı olarak bilinen küresel çete, yapısı, amaçları ve icraatları üzerinde yerinde bir tanımla küresel mafya olarak ta anılıyor. Bunun nedenlerini anlamak için öteki şeylerin yanı sıra katılımcıların profiline bakmak mafya tanımına ışık tutacaktır.

"Dünyanın Gerçek Efendileri" isimli bu kitap 1975 yılında Paris'te Bernard Grassed Yayınevi tarafından yayınlanmış fakat piyasadan toptan satın alınmış ve okuyucuya ulaşması engellenmiştir.

Dünya kamuoyu bu suç şebekesinin kendisi ve yöneticilerinden birinin kendi ifadesiyle "ne yapmak istedikleri" hakkında pek bir bilgi sahibi olmadığı için bu kirli ve karanlık örgüt uzun yıllar pek deşifre olmamıştı. Ama son yıllarda kamuoyunda "Bilderberg mafyadır, sessizliğe son verin, konuştuklarınızı açıklayın" seslerinin yaygınlaşması ve bunun protestocular şahsında "Kapitalizmin egemenliğine son!", "Sermaye faşizmine son!" biçiminde net ifadeler kazanmasına bağlı olarak bu suç şebekesi ve yapmak istedikleri deşifre olmuş, ilerici insanlık nezdinde kirli ve kanlı küresel bir suç örgütü olarak kodlanmıştır.

Dünya mafyası olarak Bilderbergçiler

Bilderberg toplantısı olarak bilinen küresel çete, yapısı, amaçları ve icraatları üzerinde yerinde bir tanımla küresel mafya olarak ta anılıyor. Bunun nedenlerini anlamak için öteki şeylerin yanı sıra katılımcıların profiline bakmak mafya tanımına ışık tutacaktır. Katılımcılar arasında uluslararası dev şirketlerin patronları, Avrupa ülkelerinin başbakanları, dışişleri ve maliye bakanları, merkez bankası başkanları, önemli stratejistler, uluslararası medya kuruluşlarının etkili isimleri ve Kraliyet aileleri mensupları var. Dünya Bankası Başkanı, IMF Başkanı, CIA ve öteki istihbarat şefleri, NATO Genel Sekreteri gibi kişiler bu toplantıların değişmez simalarıdır.

CIA ve öteki ülke istihbaratlarının ve NATO'nun hemen tüm ülkelerdeki gladyo-kontrgerilla gibi yapılanmaların yaratıcıları olduğu, bu yapılanmaların ise kirli, karanlık birer cinayet-mafya şebekesi olarak çalıştığı düşünüldüğünde Bilderbergler'in dünya mafyası olarak tanımlanması anlaşılır olmaktadır. Bilderbergler'in katılımcıları dünyanın çeşitli bölgelerinde emperyalist gerici savaşları çıkaranlardır. Dünyada akmakta olan kara paralar ve mafyalaşmış çeteler bunların denetimindedir. Hükümetleri onlar kontrol eder, gerektiğinde onlar yıkar ve yenisini onlar kurarlar. Ülke ekonomilerini onlar batırır, cinayet şebekelerini onlar harekete geçirir vs.

Konuyu uzatmadan sözü İsviçre bankalarında üst düzey yöneticilik yapmış ismi gizli tutulan bir bankacıyla yıllar önce yapılan röportajdaki şu ifadelere bırakalım: "Yıllarca İsviçre bankalarında üst düzey yöneticilik yaptım. Bir ülke liderini öldüren katile bizzat elimle ödeme yaptım. Ödeme talimatını gizli servisler veriyordu. Bütün İsviçreli bankalar bu tür kirli işlere alet olmuşlardır. Ödemeler bankanın merkezinde, kayıtdışı, denetlenmeyen hesaplardan yapılırdı. Birçok suikast, saldırı ve devrim için ödemeler yaptık. Bazı ödeme emirleri Bilderbergci kişilerden gelirdi. Öldürülen kişiler arasında IMF, Dünya Bankası ve Bilderberg'in emirlerini uygulamayanlar vardı. İsviçre bankalarını artık İsviçreli yönetmiyor. Yöneticilerin çoğu Anglo-Saxon kökenli Amerikalı ve İngilizler. Bunlar İsviçre bankalarını illegal işlerini gerçekleştirmek için kullanıyorlar. Çok büyük meblağda para ülkeleri yok etmek için kullanılıyor. Bilderberg toplantısı 2009'da Yunanistan'da yapıldı, Yunanistan battı. 2010'da İspanya'da yapıldı, İspanya da battı." İsmi gizli tutulan bankacı bu sözlerinin devamında "İsviçre'yi

de batıracağız" diyerek korkusunu dile getiriyor. Üst düzey banka yöneticisinin dilinden dökülen bu sade ifadeler Bilderberg'çilerin bir mafya şebekesi olduğunun çarpıcı özetini sunmaktadır.

Arzuladıkları dünya düzeni kabusları olacak

Bilderberg'çiler uzun yıllardır, "dünya devleti" ve "küresel hükümet"in savunucuları oldular. Bu amaçla tüm ülkelerde gizli ve kirli gündemlerini uygulamak için bir örümcek gibi ağırlar örgütlediler. Ünlü finansçı olan Paul Warburg'un "Hoş olsun ya da olmasın, bir dünya hükümetine sahip olacağız. Tek sorun bunun fetih yoluyla mı, yoksa mutabak yoluyla mı kurulacağını bilmek" ifadesi amaca ulaşmaktaki "kararlılığın" yanı sıra canılığı de dile getirmektedir.

Fetihlerle de olsa "dünya hükümeti" kurma arzusunun dünya halklarına ve emekçilerine, dahası gezegenimize faturası onları ilgilendirmemektedir. Çetenin şeflerinden biri "Dünya üzerinde tek bir hükümet kurulması fikri karşısında hepimizin yanıp tutuştuğumuzu söylemek, abartılı olabilir" dedikten sonra "dünya üzerinde tek bir topluluğun oluşması fikrinin iyi olabileceğini de hissetmeye başladık" diye sözlerini tamamıyor. Bu açıklamalara ABD'li patron David Rockefeller "dünya kurmak istediğimiz dünya hükümetine çok daha hazır" sözlerini de eklersek Bilderberg'çilerin planladıkları bir dünya kurmaya hayli inandıkları anlaşılıyor.

David Rockefeller şunları söylemişti: "Eğer onlar gizli görüşmelerimizi deşifre etseydi, ışıklar üzerimize yanacaktı, dünyaya dair planımızı uygulamaya koymamız imkansız olurdu." Ama, artık "hakikatın ışıkları", onların dünya planlarının üzerine düşmüş bulunmaktadır. Dünya halkları ve emekçileri onların planlarını reddetmeye hazırlanıyor. Bilderberg'çilerin rüyası, halkların ve emekçilerin kabusu olan bu planlar daha şimdiden önemli darbeler almış bulunuyor. Öteki başka gerçeklerin yanı sıra daha şimdiden bir ilk silkiniş olarak dünyanın dört bir tarafında milyonları kapsayan ve güçlenerek devam edecek olan büyük çaplı kitle hareketleri ve halk ayaklanmaları/isyancıları bunun dolaysız habercisidir. Artık bütün sosyal sorunların ve hertürlü toplumsal belanın kaynağı olarak kapitalizm sorgulanıyor. Bu sorgulama beraberinde kaçınılmaz olarak kapitalizme karşı alternatif arayışlarını hızlandıracaktır. Dolayısıyla onların planlarını uygulamaya koymak sanıldığı kadar kolay olmayacaktır. Zira sonucu onlar değil, dünya işçi sınıfı ve halkların arayışı ve bu doğrultuda ortaya koyacakları tarihsel inisiyatif belirleyecektir.

NATO Rusya ile tüm ilişkilerini kesti

ABD'nin Baltık ülkelerine yığınak yapma kararının ardından Rus emperyalizminin şefi Vladimir Putin, gelişmiş 40 nükleer füzenin askeri envanterlerine ekleneceğini söyledi. NATO da bir açıklama yaparak Rusya ile tüm ilişkilerini kestiklerini duyurdu.

Ukrayna'daki krizin ardından Rusya ve Batılı emperyalistler arasındaki gerilim gün geçtikçe büyüyor. ABD emperyalizminin Polonya, Litvanya, Letonya ve Estonya'ya ağır silah ve asker konuşlandırarak Rusya'yı tehdit etmesine yanıt gecikmedi. Rusya Dışişleri Bakanlığı, ABD'nin hamlesinin Rusya-NATO anlaşmasının baltalanmasına sebep olacağını kaydetti.

Rusya'dan nükleer hamlesi

Askeri tehdide karşılık yeni hamlesini oynayan Rus emperyalizminin şefi Vladimir Putin ise nükleer başlık taşıyan 40 kıtalararası füzenin envantere ekleneceğini söyledi. Putin, füzeler ve gelecekteki askeri hedefleri ilgili şu konuşmayı yaptı:

"Bu füzelerin tamamı Batı'nın geliştirmekte olduğu füze kalkanını yüzde 100 delme özelliğine sahip olacak. Rusya silahlanma yarışına girmek niyetinde değil. Ancak elimizdeki silahları 2020 yılında yüzde 70 oranında yenilemeyi amaçlıyoruz. Belirlediğimiz bu hedef ülkemizin güvenliği için yerine getirilecek."

NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ise kendilerinin füze kalkanları ve askeri yığınaklarla Rusya'yı tehdit etmelerine karşın Rusya'yı askeri harcamalarını arttırmakla suçladı. "Rusya'nın bu nükleer tehdidi, gayri meşru, istikrar bozucu ve tehlikeli" diyen Stoltenberg, şöyle konuştu: "Bu üzerine eğildiğimiz bir şey ve güçlerimizin çevikliğini ve hazırlığını arttırmamızın da nedenlerinden biri."

Özel telefonlar söküldü

NATO daha sonra da Rusya ile tüm ilişkileri kestiklerini kaydetti. NATO ile Rusya arasında iplerin

tamamen koptuğunu belirten Dışişleri Bakan Yardımcısı Aleksey Meşkov, şunları söyledi:

"Şu anda Rusya ile NATO askeri ittifakı arasında hiçbir bağlantı noktası kalmadı. Bugün NATO karargâhıyla Rusya arasında kurulu özel telefonlar sökülerek teslim edildi. Zaten özel telefonlar bize geri teslim edilmeden önce son aylarda batı askeri ittifakıyla Rusya arasında tüm ortak programlar durdurulmuştu."

"Silah yarışına girmeyeceğiz"

Putin'in dış politika danışmanı Yuriy Uşakov ise şu açıklamayı yaptı:

"Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in dün söyledikleri bizim yeni silahlanma yarışına gireceğimizi anlamına gelmiyor. Rusya, ekonomisini baltalayacak böyle bir adım atmak niyetinde değil. Oluşan şartlar karşısında sadece bize yöneltilen askeri tehditlere yeterli düzeyde yanıt vermekle yetineceğiz. Kendimizi savunmanın ötesine giden bir niyetimiz yok."

Diğer yandan Rusya Savunma Bakanlığı'ndan Korgeneral Alexander Golovko da Rusya hava-uzay askeri birliklerini oluşturmak için çalışmalarına başladıklarını açıkladı.

400 milyon kişi sağlığa ulaşamıyor

Dünya Sağlık Örgütü ve Dünya Bankası Grubu'nun hazırladığı rapor, kapitalizmin sağlık alanında iflasını belgeler nitelikte oldu. İki örgütün hazırladığı raporda 2013 yılı itibarıyla anne ve çocuk sağlığı, doğum öncesi ve sonrası sağlık yardımı, bulaşıcı hastalıkların tedavisi, çocukların bağışıklık sisteminin güçlendirilmesi gibi temel sağlık hizmetlerine erişim imkanları incelendi.

Raporda dünya genelinde temel sağlık hizmetine ulaşamayanların sayısının 400 milyon olduğuna dikkat çekilirken emperyalizmin talan ettiği ülkeler olan 'gelişmemiş' ülkelerde nüfusun yüzde 6'sının da sağlık harcamalarını kendi cebinden karşılamak zorunda olması nedeniyle aşırı yoksulluğa maruz kaldığı

belirtildi.

Dünya Bankası Grubu'ndan Dr. Tim Evans, rapora ilişkin şu ifadeleri kullandı:

"Söz konusu bulgular bir uyarı. Tüm dünya nüfusunun sağlık kapsamı içinde olması hedefinden çok uzağımız. Yoksulların sağlık hizmetlerine ulaşmasını sağlamalı ve sağlık harcamaları nedeniyle fakirlerin aşırı yoksulluğa düşmesini engellemeliyiz."

Raporda dünya genelindeki ülkelere seslenerek nüfuslarının en az yüzde 80'ini temel sağlık hizmetleri kapsamına almaları tavsiyesi de yer aldı.

IMF'nin yıktığı sağlık sistemi

Diğer yandan, Afrika'da 11 bin kişinin ölümüne neden olan ve neo-liberal yıkım politikalarının nedeniyle yayılmaya devam eden Ebola virüsü

gereğesiyle Sierra Leone'nin kuzeyinde yer alan iki bölgeye giriş-çıkışlar yasaklandı. Sierra Leone Devlet Başkanı Ernest Bai Koroma dün yaptığı açıklamada ülkenin kuzeyindeki Kambia ve Port Loko bölgelerine giriş çıkışların yasaklandığını belirtti.

Yetkililer virüsün yayılmaya devam ettiğini bildirdi. Virüsle mücadelede yeteriz kaldığı eleştirileri yöneltilen DSÖ, son yaptığı açıklamada, Sierra Leone'de 15 yeni vakanın saptandığı bilgisini vermişti. Örgütün verdiği bilgilere göre Batı Afrika ülkeleri Liberya, Gine ve Sierra Leone'de ölenlerin sayısı 11 bini aştı.

Cambridge Üniversitesi'nden uzmanlar IMF'nin Sierra Leone, Liberya ve Gine'de dayattığı kamu harcamaları kesintilerinin sağlık sistemlerini zayıflattığı, yeterince kaynak alamayan hastanelerin gerekli personel ve teçhizatın yoksun olarak hizmet vermek zorunda kaldığını belirtmişti.

Kadına yönelik şiddeti düzen siyaseti körüklemektedir!

Özgecan Aslan'ın vahşice katli sonrasında kadına yönelik şiddete karşı artan tepkiler oldukça anlamlı bir düzeydeydi. Kadına yönelik şiddete tepki Özgecan ile sembolleşmiş, ailesine taziyeye için Mersin dışından da pek çok ziyaret yapılmıştı. Tepkilerin kitlesel bir şekilde çok sayıda ilde gösterilmesi ve Özgecan'ın toplumun hemen hemen değişik kesimleri tarafından sahiplenilmesi AKP'yi de bu konuda vitrine çıkmaya zorladı. Özgecan'ın ailesine ziyaretler, kimi açıklamalarla AKP "denetiminden çıkmakta" olan bir duruma müdahale hamleleri geliştirdi. Özgecan'ın ailesine ziyaretlerin yerel makamlarca denetlenmesi ve düzenlenmesi yoluna dahi gidildi.

Onlar da biliyorlar ki, kadına yönelik şiddetin en çok arttığı dönem kendilerinin iktidarda oldukları dönemdir. Artan şiddetin, taciz ve tecavüzlerin gerisinde dinci-gerici iktidarın neden olduğu pek çok etken bulunmaktadır. Buna örnek olarak AKP zihniyetinde olanların sarf ettikleri kadına yönelik gerici söylemlerden, yargının iyi hal indirimlerinden ve daha pek çok etkenden bahsedilebilir.

Öte yandan tüm bu gerici söylem ve uygulamalar toplumun ilerici kesimlerinden tepki almaktadır. Özgecan şahsında açığa çıkan kitlesel tepki de bu süreçlerin sonucunda gelişmiştir. Bunun farkında olan AKP hükümeti de algı operasyonlarındaki hünerini bu açıdan da kullanmak istemektedir. Suçlarını perdelemek niyetiyle kadına yönelik şiddete kendilerinin de karşı olduklarını çeşitli vesilelerle söyleyerek, toplumda oluşan tepkinin yönünü başka yere çevirmek istemektedirler.

Bunun son örneğini Özgecan'ın duruşmasına kendi gerici çizgilerindeki kadın dernekleri ile katılarak gösterdiler. Sözde Özgecan'a destek olmaya gelen bu Kadın ve Demokrasi Derneği (KADEM) esasta hangi misyonla geldiğini "Özgecan masumdur, siyaset yapma!" sloganıyla özetlemektedir. Daha

önceki kadın cinayetleri davalarında hiç de ortalıkta görülmeyen KADEM, her ne hikmetse Özgecan davasına ellerinde dövizlerle hazırlanarak gelmiştir. Duruşmayı izlemeye gelen ilerici kadın platformlarının "Kadın cinayetleri politiktir!" vurgusuna ve AKP karşıtı sloganlarına karşılık "Özgecan masumdur, siyaset yapma!" sloganı atıldılar. Böylelikle de esas derdinin Özgecan davası değil, kadın cinayetlerine karşı tepkinin siyasallaşmasını engellemek olduğunu gösterdiler. Bu gerici duruşma için gelen ilerici güçlerin tepkisiyle karşılaştı ve engellendi.

KADEM duruşma sırasında taşıdığı dövizlerde de burjuva gerici kadına bakışının tipik temsilcisi olduğunu gösterdi. Ataerkil gerici söylemi ardına alarak sözde kadına yönelik şiddete karşı sloganların yer aldığı dövizlerde; "Önce adam ol! Kadına el kaldırmak adamlık değildir!", "Erkeksen öfkene hakim ol!" gibi sloganlar kadın ve şiddet konusunda gerici bakışlarını göstermektedir.

Bu zihniyet kadına şiddet sanki sadece öfke kontrolü ile önlenabilir sığındadır. Öte yandan kadına baştan zayıf ön kabulü ile yaklaşılmakta, zayıfa el kaldıran da "adam"dan sayılmamaktadır. Dinci-gerici iktidarın kadına yönelik şiddete karşı önlem algısı bu kadardır. Bu gerici ataerkil söylemi Tayyip Erdoğan da ifade etmiş, dini referanslarla kadını "korunması" gereken bir "emanet" olarak nitelemişti. Bu bakışın gerici bir yana, gerçekte kadına şiddeti dert ettikleri falan yoktur. Ama kadına yönelik şiddetin oldukça fazla yaşanıyor olması ve gelişen tepkiler onları böylesi söylemleri dillendirmek zorunda bırakmaktadır.

Kadınları korunması gereken bir emanet olarak gören bu zihniyet aynı zamanda kadınların bu korunmayı hak edebilmesi için de kıstaslar belirlemektedir. Örneğin kahkaha atmaması, kısa etek-tayt giymemesi, "edep" olması, kocasına itaat etmesi vb. gerekmektedir. Aksi halde başına gelebilecek her

şeyden o sorumludur. Bundan dolayı kendisine tecavüz edenini öldürene değil de tecavüzcülere ya da kadın katillerine iyi hal indirimi uygulanmaktadır.

Bu dinci-gerici iktidar altında hemen hemen her gün kadına yönelik gerici söylemler, ayrımcı dil ve hakaret içeren ifadeleri duymak zorunda kalıyoruz. Her gün kadın cinayetleri işleniyor. Taciz ve tecavüz oranları çocukları da içine alacak denli sürekli artıyor. KADEM'in "siyaset yapma" söylemi ise, kadın cinayetlerinin, kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüzlerin artmasında önemli rolü olan bu dinci-gerici iktidarı korumayı amaçlamaktadır.

Biliyoruz ki kadına yönelik şiddetin kökeninde özel mülkiyete dayalı sömürü sistemi kapitalizm var. AKP gerici de bu sömürü düzeninden beslenmektedir. Bundan kaynaklı kadına yönelik şiddete tepkinin siyasallaşmasını istemiyorlar. Kurulu düzenlerini hedef alabilecek tepkilerden ölesiye korkuyorlar.

Bu korkularını gerçek kılmak için işçi ve emekçi kadınlar düzene karşı devrim çizgisinde siyasallaşmalı, örgütlenmeli, savaştırılmalıdır. Çünkü kadın cinayetleri, taciz ve tecavüzler bu kurulu düzen var oldukça bitmeyecektir.

Katleden sömürü sistemidir

"Selçuk Mahallesi'ndeki bir apartmanda oturan Emine Adıgüzel, komşu ziyaretinde iddiaya göre bir markette kasiyer olarak çalışan kızı Meryem ile tartışmaya başladı. Kızının 3 aylık hamile olduğunu öğrenen anne, 5'inci kattaki evlerine çıkıp tabancayla döndü ve Meryem Adıgüzel'e 5 el ateş etti.

Ağır yaralanan Meryem Adıgüzel, vatandaşlar tarafından otomobille hastaneye götürülürken yolda hayatını kaybetti. Olayın ardından sinir krizi geçiren 5 çocuk annesi Emine Adıgüzel ise Niğde Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı. " (DHA - 12.06.15)

Yazık ki bu kötü haberde dikkati çeken şeylerden biri, 17 yaşında Meryem'i öldürenin babası ya da abisi değil annesinin olmasıdır. Anne de kızını öldürdükten sonra sinir krizi geçirmiş. Yani anne soğukkanlı bir katil değil. Bekarken hamile kalan kızını

öldürme zorunluluğu hisseden bir anneydi demek ki. Anneye bu zorunluluğu hissettiren gelenek, töre hatta cehalettir denebilir. Ama 17 yaşında gencecik bir kadının hamile kaldığında katlini vacip gören gelenek, töre, onun çalışmasını da yasaklıyor. Töreye göre kadın çalışmaz, çalışırsa da evinde çalışır. Kapitalist üretim ilişkileri Türkiye'de egemen olana kadar, kadının çalıştırılmaması, yani hapsedilmesi töresine uyulurdu. Ama kapitalizm törenin bu kısmını yerle bir etti. Çünkü kapitalizmde kadın işgücü ucuz işgücüdür. Kadını eve hapseden töre kapitalistin kârına dokunuyor. O halde kadını "özürlüştürmeli", evden çıkarmalı, ucuz işgücü olarak emeğine "değer" kazandırmalı.

Kapitalistler ucuz işgücü olarak kadını "özürlüştürdü." En cahil, en gelenekçi kafa bile, bugün kadının çalıştırılmasına karşı çıkmıyor. Ayrıca karşı çıkıyor olsa bile, yaşam koşulları, onun karısını ya da kızını çalıştırmak zorunda bırakıyor.

Törenin kârına dokunan kısmını yerle bir eden

kapitalistler, kadını neredeyse insan olarak varlığını bile yadsıyan töreye hiç dokunmuyor. Çünkü törelerin bu kısmı da kapitalistin kârını arttırıyor. En başta kadın erkekten daha az iş yaptığı için değil, bu bakıştan kaynaklı daha az ücret alıyor. Kapitalistler her zaman anneliğin kutsallığından söz eder ama, pek çok işyerinde kadının hamile kalması bile onun işten atılma nedeni haline geliyor. Kapitalistleri bunun gibi, ikiyüzlülüğünü ortaya seren pek çok örnek var.

Buradan Meryem'in annesine dönersek. Töreye göre kızının hamile olması "katli vacip" diye anneyi koşullarken, aynı anne kızını çalıştırabiliyor. Meryem'in annesi kapitalistlerin istediği ve şekillendirdiği ideal bir anne. Anne cahilse bile, kapitalistin kârına zarar verecek biçimde cahil değil.

Bu cinayette de esas katil kapitalizmdir. İşçi ve emekçi kadınlar bu cinayetin hesabını, erkek sınıf kardeşleriyle birlikte, kapitalizmi tarihin çöp sepetine göndererek sormalıdır.

M. Kurşun

Kadına yönelik şiddet ve 'iyi hal' indirimi üzerine

Özgecan Aslan davası 9 Eylül'e ertelendi

Mersin'in Tarsus ilçesinde 11 Şubat 2015'te üniversite öğrencisi Özgecan Aslan'ın tecavüz girişiminin ardından yakılarak katledilmesiyle ilgili davanın ilk duruşması 12 Haziran'da görüldü.

Katiller Ahmet Suphi Altındöken, Necmettin Altındöken ve Fatih Gökçe'nin yargılandığı davanın Tarsus 1'inci Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ilk duruşması için yaklaşık 1000 avukat Mersin Barosu'na başvururken mahkeme salonuna ise sadece 100 avukat girebildi.

Adliye önünde de çeşitli kadın örgütleri ile ilerici ve sol güçler davayı takip etti. Mahkeme başlamadan önce, kadın cinayetlerinde yakınlarını kaybedenler adliye önünde konuşmalar yaptılar. Kadınlar, AKP'lilerin gerici kadın örgütü KADEM'in adliye önünde yapmak istediği basın açıklamasını engelledi. KADEM'in "Özgecan masumdur, siyaset yapma!" gibi gerici sloganları karşısında kadın platformu bileşenleri adliye önündeki alanda KADEM'in açtığı pankartın önüne yürüdü. Karşılıklı sloganlar atılırken, kadın platformu bileşenleri ajitasyon konuşmalarıyla AKP'yi ve "KADEM dışarı!" sloganıyla KADEM'i protesto etti. Araya çevik kuvvetin girmesi sonucunda kadınlar sırtlarını dönerek durumu protesto etti.

Iddianamenin okunmasıyla başlayan duruşma savunmalarla devam etti. Bant kaydından okunan iddianamede katillerin Özgecan'ı nasıl öldürdüklerine ilişkin ifadeleri yer aldı. Katil Suphi Altındöken, tecavüz ve yakarak öldürme fikrini arkadaşına yükledi ve Fatih Gökçe'nin kendisini ihbar etmekle tehdit ettiğini söyledi. Altındöken'in ağlama numarasına hakim de tepki gösterdi.

Avukatlar içeride silahlı polislerin bulunmasına tepki gösterdi. Polislerin bir kısmı dışarıya çıkarıldı. Katil Fatih Gökçe'nin ardından katil Necmettin Altındöken savunma yaptı. Duruşmada katillerin sık sık ağlamaları ve kendilerini 'iyi' olarak göstermek için davayla ilgili olmayan bir dizi ayrıntı anlatmaları dikkat çekti.

Müşteki vekilleri, sanığı çapraz sorguya tabi tuttu. Suphi Altındöken, "Niye çıplak yaktınız?" sorusuna "Çıplak yakmadık" yanıtını verirken "Ne vardı üzerinde!" sorusunu ise "Bilmiyorum" diyerek cevapladı.

Özgecan'ın amcası "Sanıklar büyük pişkinlik içerisindedir ve çok profesyoneller, başka cinayetler de işlemiş olabilirler, araştırılsın" ifadelerini kullandı.

Katillerin avukatları savunmalarında katillerin medya aracılığıyla mağdur edildiğini iddia etti. Özgecan Aslan ailesi ile Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın duruşmaya müdahillik talepleri kabul edildi. Ancak baroların ve kadın örgütlerinin talepleri reddedildi. Duruşma 9 Eylül 2015 tarihine ertelendi.

Özgecan Aslan'ın mahkemesi vesilesiyle kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet tekrar gündemde yer buldu. Her gün kadın cinayetlerinin işlendiği, taciz, tecavüzlerin sürekli artış gösterdiği bir ülkede kadın cinayetlerine ve şiddete karşı sokakta olmanın ve davanın takipçisi olmanın önemi ortadadır. Bundan dolayı yargı kurumu oluşan toplumsal duyarlılığı hesaba katmadan bir karar veremeyecek, en azından katile "iyi hal" indirimi gibi neredeyse genelleşen bir uygulamayı öyle kolayından yapamayacaktır.

Tam da bu nedenle çeşitli kadın platformlarının "Özgecan yasası" olarak tarifledikleri 'iyi hal indirimi'ni ortadan kaldıran yasa beklentilerine değinmek gerekmektedir. "Yasayı çıkart, kadını yaşat!" gibi sloganlara da yansıyan, yasa çıkartılınca sanki kadın cinayetlerinin durdurulacağı algı-yanılsaması üzerinde durulmalıdır. Bu bakış yasanın çıkmasının caydırıcı olacağı ön kabulünü içermektedir. Kuşkusuz böyle bir yasanın kadın lehine bir yanı vardır ve en azından yasalarda yer bulmasının da bir anlamı bulunmaktadır. Ancak talepleri mücadele ufkuyla sınırlı olan feminist-reformist düşünceye sahip kimileri bunun caydırıcı etken olarak işe yarayacağını ummakta, kağıt üzerindeki kimi yasaların sorun çözücü olacağını düşünebilmektedir. Kadına yönelik şiddetin kökeni, nedenleri doğru tanımlanmadığında çözüm de kurulu düzen kurumlarında aranmaktadır.

Kuşkusuz iyi hal indirimi gibi hukuksal kazanımlar

anlamlıdır. Ancak unutulmamalıdır ki, mevcut yasalara işlerlik kazandıran örgütlü mücadeledir. Kurulu düzen devam ettiği sürece ne kadar demokratik içerikte yasa çıksa da toplumsal yaşamda bunun yansıması oldukça sınırlı olacaktır. Zira bu ülkede kadınlar devlet koruması altında ya da kadın sığınma evlerinde de öldürülmektedir.

Emekçi kadınlara çağrımız ne olmalıdır?

Özel mülkiyete, sömürüye dayalı kapitalizm sürdükçe ataerkil gerici kültür döne döne üretilecektir. Bu düzenin her kurumuna bu gericilik sinmiştir. Bundan dolayı bu düzenin ne meclisinden ne de mahkemelerinden kadınlar için asla "iyi halli" bir yasa ve karar çıkmayacaktır. Bundan dolayı kadına yönelik şiddet gibi toplumsal bir sorunda hukuksal alandaki bu taleplerin yetersiz olduğunu görmek gerekmektedir. Zira şiddet yasal boşluklar, eksiklikler nedeniyle yaşanmıyor. Bu şiddeti yaratan toplumsal koşulların ortadan kaldırılması, kurulu düzeni hedefleyen bir mücadele gerekiyor. Bundan kaynaklı emekçi kadınlara mücadele çağrısı yapılırken birtakım hukuksal kazanımları formüle etmek yerine, hak arama-hesap sorma bilinciyle sokağa, eyleme ve örgütlenmeye çağrılmalıdır. Tabii ki bu mücadelenin ana eksenini kurulu düzeni yıkma hedefli olmalıdır.

İzmir'de Özgecan için eylem

Mersin'de hunharca katledilen üniversite öğrencisi Özgecan Aslan'ın katillerinin yargılandığı dava başlarken İzmir'de Kibris Şehitleri Caddesi'nde HDK-HDP Kadın Meclisi tarafından örgütlenen eylemle kadın cinayetleri protesto edildi.

Basın açıklamasını HDK Kadın Meclisi üyesi Canan Kaplan okudu. Kaplan, Özgecan'ın katledilmesinin ardından Türkiye'de kadın cinayetlerinin artarak devam ettiğine dikkat çekerek kadınları öldüren erkeklerin yargı tarafından korunduğunu söyledi.

Kaplan, kadın cinayetlerinin sorumlularının "iyi halden" ceza indirimi almasını protesto ettiklerini ifade etti.

Özgecan'ın katili Ahmet Suphi Altındöken'den boşanmak için dava açan eşinin Avukatı Ebru Çatıktaş'ın 'sonun Özgecan gibi olur' diyerek tehdit edildiğini hatırlatan Kaplan, Altındöken'in halen saldırganlığını sürdürdüğünü belirtti. Kaplan, kadın cinayetlerinin faillerinin yargılanması için sokaklarda olacaklarını söyledi. Basın metninin okunmasının ardından oturma eylemi gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Devrimci gençlik kampına çağrı

Devrimci Gençlik Birliği'nin 'Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz!' şiarıyla 6-12 Temmuz tarihlerinde İzmir Seferihisar'da düzenleyeceği kampın çağrısı İstanbul ve Ankara'da sürdürüldü.

Ankara

Ankara'da kamp çalışmaları aralıksız olarak devam ediyor. DGB ve DLB'liler sabah erken saatte buluşarak Konur Sokak'ta stand açıyor. Stand faaliyeti boyunca yüzlerce bildiri gençlere ulaştırılırken kampa gelmek isteyenlerin iletişim numaraları da alınıyor.

Yanı sıra sendikalar ve kitle örgütleri dolaşarak kamp için destek topluyor. Ayrıca kampın politik içeriği anlatılarak kamp broşürleri buralara da bırakılıyor.

İstanbul'da kamp çağrısı sürüyor

Avcılar

DLB, İstanbul Avcılar'da açtığı standla devrimci gençlik kampının çağrısını sürdürdü.

Avcılar Marmara Caddesi'nde açılan standda "Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz! Yaz kampında buluşuyoruz!/DGB" bildirimleri gençliğe ulaştırıldı.

Dağıtımlar sırasında kampla ilgilenen gençlerle sohbet edilerek kampın içeriği hakkında bilgi verildi ve kampa çağrı yapıldı. Faaliyet sırasında *Liselilerin Sesi* ve *Kızıl Bayrak* da gençliğe ulaştırıldı.

Bakırköy

Bakırköy Cumhuriyet Meydanı'nda açılan standla kamp çağrısı gençliğe ulaştırıldı. Karnelerin alınmasının ardından liselilerin yoğun olarak geçtiği alanda karneler için hazırlanan bildirimler de stand faaliyeti sırasında liselilere ulaştırıldı. Bildiriyle birlikte karnelerin gençliğin başarı ölçüsü olmadığı, çürüyen düzenin aynası olduğu aktarıldı. Çekilen ajitasyonlarda, bu düzenin gençlik için geleceksizlikten başka bir şey sunamayacağı aktarıldı.

"Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz! Yaz kampında buluşuyoruz! / DGB" kamp broşürleri

de gençliğe dağıtıldı. İlgilenen gençlerle yapılan sohbetlerde geçmiş kamp deneyimleri ve 6 Temmuz'da başlayacak kamp üzerine sohbetler edildi. Faaliyet sırasında *Liselilerin Sesi*, *Ekim Gençliği* ve *Kızıl Bayrak* da gençliğe ulaştırıldı.

Kartal

Kartal DLB gençliğin devrimci kampı için çalışmalarını sürdürüyor. Bu kapsamda yaz kampı için hazırlanan müzikal-tiyatronun provaları sürüyor.

Kartal DLB ve DGB'nin 12 Haziran günü gerçekleştirdiği ortak toplantıda güne yüklenmenin önemine vurgu yapılarak, kapitalist sistemin gençleri bireyselliğe ittiği ve apolitik gençlik yaratılmaya çalışıldığına vurgu yapıldı. DLB ve DGB, yaz kampının kolektif kültürü yaymak ve gençliği devrime çağırarak açısından önemine dikkat çekti. Toplantıda kampa kadar olan sürenin iyi örgütlenmesi için planlamalar

yapılarak bu planlamalar doğrultusunda DGB'nin afiş çalışmalarına başlandı.

Bankalar Caddesi'nde açılan standda dağıtılan çağrı bildirimleri ile gençlik kampa davet ediliyor. *Liselilerin Sesi* dergisinin satışının yapıldığı stand çalışmasında bileklik satışı da yapılarak kamp için destek toplandı. Kampın ihtiyaçları doğrultusunda Kartal Belediyesi'ne gidilerek müdürlüklerden de kamp için destek istendi. Daha sonrasında çay bahçeleri dolaşarak gençliğe kamp bildirimleri ulaştırıldı.

Kartal DLB, "YAZ KAMPINDA BULUŞUYORUZ! DLB Facebook: Devrimci Liseliler Birliği" yazılı şablonla Kartal merkeze ve geçitlere yazılama yaptı.

Kamp ihtiyaçları doğrultusunda Bankalar Caddesi'nde esnaflardan, devrimci bir kampın gençlik için önemi ve gerekliliği anlatılarak kampa destek istendi. Aynı zamanda geçitte bulunan sokak sanatçılarından kampa çağrı videosu alındı.

Kızıl Bayrak / Ankara – İstanbul

Meslek liseli DLB'liler buluştu

"Meslek lisesi devrim meselesidir!" şiarı ile 14 Haziran'da Ankara'da bir araya gelen meslek liseli DLB'liler, ortak talepler için mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundu.

Kurşun Kalem Kültür Merkezi'nde etkinlik gerçekleştiren DLB'liler sermayenin meslek liseleri üzerindeki yeni dönem politikalarını tartışarak, saldırılara karşı nasıl bir mücadele hattı izlenmesi gerektiği üzerine sohbet ettiler. Konuşmalarda liseli gençlik çalışmasında meslek liselerinin önemini kavrayabilmek ve güçlü bir meslek liseli faaliyetini var edebilmek için adım atılması gerektiği üzerinde

duruldu.

Etkinlikte alınan kararlar ekseninde 3 Temmuz'da Ankara merkezli meslek liseli meclisi toplama kararı alındı ve bunu güçlendirmek için yerel meclislerin toplanarak, güçlü bir ön hazırlığa dayanan çalışma örneği planlandı. Ayrıca meslek liselilerin sorunlarını anlatan duvar gazetesi ve bülten çıkartılması kararlaştırıldı.

Meslek liseliler kamp planlamasını yaparak toplantıyı sonlandırdı.

Liselilerin Sesi / Ankara

“Türkiye siyasi tarihinde Filistin” paneli yapıldı

Filistin için İsrail'e Boykot Girişimi 16 Haziran günü “Türkiye siyasi tarihinde Filistin” başlığıyla bir panel düzenledi. Panelin moderatörlüğünü yapan Ayşe Düzkan, Filistin mücadelesinin bir dinler mücadelesi değil, anti-empyalist bir hareket olduğunu belirtti ve dayatılan yeni anlatıları sorgulamak istediklerini kaydetti. Düzkan ilk sözü Türkiye'deki Filistin diasporasından **Hasan Al Tahrawi**'ye verdi.

Tahrawi, Türkiye'de Filistin'le dayanışmanın '60'lı yıllardaki silahlı mücadele ile yeni boyut kazandığını söyledi ve şöyle konuştu: “Artık, 60'lardan itibaren Filistin ile dayanışma, tüm dünyada bulunan devrimci örgütlerin bir kabesi haline dönüşmüştür. Dünyadaki tüm devrimciler Filistin'le dayanışmak için daha doğrusu devrimsel faaliyetini yürütmek için Filistin'e yönelmişlerdir.”

Yazar Faik Bulut ise, Türkiye'nin İsrail'i tanıyan ilk ülkelerden biri olduğunu belirterek eski Dışişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'in 'Bizler İsrail'le nişanlıydık şimdi ise evliliğimizi ilan ediyoruz' sözlerini hatırlattı.

Deniz Gezmiş'in Filistin'e giderek savaşa katıldığını hatırlatan Bulut, bunun bir kıvılcım haline geldiğini ve bundan sonra öğrencilerin Filistin'e gitme yolları aradığını söyledi. Bu gidişin ilk nedeninin enternasyonal mücadele olduğuna dikkat çeken Bulut, “Küba ya da Cezayir olsaydı oraya da gidilirdi” dedi. Bulut, diğer yandan da devrimcilerin orada gördükleri eğitimden sonra Türkiye'ye gelip iktidarı devirmeyi hedeflediğini hatırlatarak, 70'lerde İslamcı

kesimin Filistin'e giderek savaşanları “terörist” olarak tanımladığını söyledi.

Bulut, 1980-85 yılları arasında Filistin'e gidenlerin sayısının 1200-1500 arasında olduğunu belirterek 1990'lı yıllarda solun zayıflaması ile dayanışmanın pratik olarak sönmeye başladığını diğer taraftan da FKÖ'nün yeni biçime bürünmesi ve Hamas'ın ortaya çıkışının da solun kapanmasına neden olan gelişmeler olduğuna işaret etti.

Hüseyin Aykol ise Türkiye ve İsrail ilişkileri hakkında tarihsel örnekler verdikten sonra Erdoğan'ın İsrail ile kavgalı gibi görüldüğünü belirterek “Birkaç ay önce Bilal'in gemileri İsrail'e petrol taşıyordu. Taşımaya da devam edecek. Onlar açısından anlaşmalar devam ediyor” dedi.

Bir katılımcı sunumlarda eleştirilen Oslo sürecine dikkat çekerek Kürt ulusunun da bir Oslo süreci olduğunu belirtti ve konuşmacılara görüşlerini sordu. Faik Bulut soru karşısında Filistin'in Oslo'ya otururken yenik olduğunu iddia etti. Bulut, Türkiye'deki Oslo sürecinde ise Kürt hareketinin yükselişte olduğunu öne sürdü.

Aykol da iki Oslo sürecinin farklı olduğunu söyleyerek “Şu anda Filistin'de bir şey yok. Bir kaşar peyniri düşünün içerisinde kurtlar, İsrail askerleri dolaşüyor” dedi. Daha sonra Kürdistan'ın işgal altında olduğunu unutarak yerel yönetimin Kürtlerin elinde olduğunu öne çıkardı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Alevi mitingine katılanlara dava

3 Kasım 2013 tarihinde Alevi örgütlerinin baskıya ve asimilasyona karşı İstanbul Kadıköy'de gerçekleştirdiği mitingine katılan 15 kişi hakkında “toplantı ve gösteri yürüyüşünde görevlendirilen görevlilerin görevlerini yapmalarına engel olmak” gerekçesiyle dava açıldı.

Alevileri imha ve inkârla asimile etmeye çalışan devlet, şimdi de bu asimilasyon uygulamaları karşısında gösterilen meşru, demokratik tepkileri sindirme çabasını sürdürüyor.

Daha önce mitingine katılan ve aralarında BDSP'lilerin de olduğu 15 kişi hakkında başlatılan

soruşturma kapsamında İstanbul Anadolu 32. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açıldı.

Mitinge katıldıkları için haklarında dava açılanların isimleri şöyle: Hasan Güneş, Akın Aktaş, Sinan Yalçınkaya, Cahit Atalay, Onur Kömek, Esin Elverişli, Elif Alçınkaya, Coşkun Alsaç, Hüseyin Çoban, Mehmet Ergül, Hasan Hüseyin Ababay, Murat Bal, Hacı Bayram Kulcu, Sabit Yıldırım, Sinan Özden.

Davanın ilk duruşması 1 Eylül 2015 tarihinde saat 10.00'da İstanbul Anadolu 32. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek.

Kızıl Bayrak / Kartal

Berkin Elvan vurulduğu yerde anıldı

Haziran Direnişi sürecinde İstanbul Okmeydanı'nda polisin attığı gaz fişeğiyle kafasından vurularak ağır yaralanan ve 260 gün komada kalmasının ardından yaşamını yitiren Berkin Elvan, vurulduğu günün ikinci yıldönümünde (16 Haziran) yine vurulduğu yerde anıldı.

Elvan Ailesi ve Taksim Dayanışması'nın çağrı yaptığı anma için Berkin'in vurulduğu yerde toplandı. Burada ilk olarak Elvan Ailesi'nin avukatı Oya Aslan konuşma yaptı. Aslan, Berkin'i vuran polislerin kimliklerinin tespit edilmesini istedi.

Aslan'ın ardından, Berkin Elvan'ın babası Sami Elvan konuşma yaptı. Berkin'in katilinin 'en tepedeki insan' olduğunun altını çizen baba Elvan, “Berkin 2 yıl önce ekme almaya gitmişti ve burada vuruldu. Berkin hala ekmeğini alamadı. Bu ülkede ekme almak suç, minibüse binmek suç, kartopu oynamak suç, sokağa çıkmak suç, adalet istemek suç” diyerek tepkisini dile getirdi.

“Aslında Berkin'in katili de en tepedeki insandır” diyen Elvan mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceğini vurguladı.

Anne Gülsüm Elvan da burada yaptığı konuşmada “Berkin Erdoğan'ın itibarını sıfıra indirdi. Ortaya çıkamıyor” dedi. Anne Elvan'ın ardından Taksim Dayanışması'ndan Mücella Yapıcı konuştu.

Berkin'in vurulduğu yerde yapılan anmanın ardından Feriköy Mezarlığı'na geçildi. Berkin'in mezarı başında yapılan anmada konuşan baba Elvan, “Umarım bundan sonra sokağa çıkan çocuklar katledilmez” dedi.

Kartal'da 2 Temmuz anmasına çağrı

Sınıf devrimcileri 2 Temmuz 1993'te Sivas Katliamı'nda yitirilenleri anmak için İstanbul Kartal'da düzenleyeceği etkinliğin çağrı faaliyetlerine başladı.

2 Temmuz Perşembe günü Kartal Kazım Parkı'nda yapılacak anma etkinliğine çağrı yapan ozalitler 16 Haziran'da Kartal merkezine asılarak emekçilere etkinliğe katılım çağrısı yapıldı. “Karanlığa meşale olanlar küllerinden yeniden doğarlar” şiarıyla çıkartılan ozalitler ve bildiriler işçi ve emekçilerle buluştu.

2 Temmuz'da saat 20.00'de başlayacak anma etkinliğinin programında sinevizyon gösterimi, müzik ve şiir dinletisi ile katliama ilişkin konuşmalar olacak.

Kızıl Bayrak / Kartal

Sınıf savaşına yüreği yetmeyenler işine baksın!

Yıllardır metal işçilerinin insanca yaşam ve çalışma koşulları için mücadele eden Metal İşçileri Birliği'ne, birliğimize yönelik saldırılar her geçen gün artıyor. Dün olduğu gibi bugün de bunları savuşturmayı, bizi devirmeyen bu darbelerden daha da güçlenerek çıkacağımızı biliyoruz.

Bizler sermaye devletinin karalama kampanyalarına, polis operasyonu ve göz altlarına, fabrika dağıtımlarında kolluk güçlerinin fiziki saldırılarına, sendika bürokratlarının karalama kampanyalarına alıştık. Çünkü hepsi kendi koltuklarını ve çıkarlarını koruma peşindedir. Metal İşçileri Birliği üyesi biz metal işçileri sınıf savaşımı yürütüyoruz; bu mücadele ise büyük bir cesaret ve yürek ister. Bunların yanı sıra bizlere saldıran bir de korkaklar var, sınıf savaşından ve mücadeleden kaçanlar var. Buna en son yaşanan bir örnek üzerinden birkaç şey söylemek gerekiyor. Kendine işçi gazetesi diyen "Evrensel"de yayınlanan bir yazıda MİB'e saldırı var. Patronların, işçi düşmanı Türk Metal çetesinin gırtlığını sıkıya yüreği yetmeyenler bizlerin gırtlığını sıkacakmış! Türkiye'nin dört bir yanındaki metal işçilerinin sesi-soluğu MİB'e saldırmaya cüret ediyorlar. Deli cesareti denilen şey bu olsa gerek!

Biz, bunları yıllardır çalıştığımız fabrikalardan, çalışma yürüttüğümüz sanayi havzalarından tanıyoruz. Greve çıkan metal işçilerinin öfkesini bastırmaya çalışan Birleşik Metal-İş Sendikası'nda sahip oldukları temsilcilikleri elden gitmesin diye sesini çıkarmayan, işçilerin geri bilinçlerine seslenerek grevin sonlandırılmasında sorumlulukları olanlar bunlar.

Trakya'da kendi işçi arkadaşları Birleşik Metal'in oyunuyla SIO fabrikasından atırılan ama halen de Birleşik Metal ile sıkı fıkı ilişkileri olan ikiyüzlüler de bunlar (kendi face hesaplarından yaptıkları paylaşımlardan görülebilir).

Bursa'da metal işçisinin o büyük öfkesi patlamışken Trakya'da korkularından Türk Metal çetesine laf bile söylemeyenler yine bunlar. Trakya'da bizlerle görüşen işçilere arkamızdan "onlarla konuşmayın, görüşmeyin, başınız belaya girer" gibi gerici söylemlerle işçileri bizlerden uzaklaştırmaya çalışan yine bunlar. Daha nice korkaklıklar ve ikiyüzlülükler... daha nice metal işçisinin haklı mücadelesine ihanetler... Bunların tarihlerinde sınıf mücadelesinden duyulan korku var, metal işçilerinin haklı davasına sırtını dönme, kendi çıkarlarını koruma var. Büyük bir fedakarlıkla metal işçisinin davasının temsilcisi olan MİB'e saldırı var. Yazılacak daha nice marifetleri var bunların ama bu kadarı bile onların gerçek yüzünü ortaya koymaya yetmektedir. Bunlar işçi sınıfının devrimleşmesinden

korkuyorlar, sınıfın fiili-meşru zeminde yürümesinden, söz-yetki-karar bizde demesinden korkuyorlar. Bunlar bedel ödemekten, patronlardan, Türk Metal çetesinden korkuyorlar.

Yürekleri sadece korkaklıklarından duydukları heyecanla hızlı atıyor. Biz MİB'lilerin yüreği ise metal işçilerinin bu ezber bozan mücadelesinden, Türk Metal çetesini tarih sahnesinden silme cesaretinden, büyüyen sınıf kavgasından duyduğumuz heyecanla hızlı çarpıyor. Sizlere *Evrensel* gazetesine ve onların temsilcilerine tavsiyem şu; siz işinize bakın, sendikalarda tuttuğunuz koltuklara sarılın, korkunuzdan sokağa çıkmayın, devrim kelimesini bile ağzınıza almayın, mücadeleden kaçın!

Bizler fabrikalarda, sanayi havzalarında, sokaklarda olacağız. Metal işçilerinin fiili-meşru eylemini mücadelesini örgütleyeceğiz. Sizleri sendikalarınızda yaptığımız koltuklardan alaşağı edeceğiz.

Trakya'dan MİB'li bir işçi

Yeni sendika için sorumluluk biz işçilerde!

Biz metal işçilerinin haklı mücadelesini ileriye taşıyacak bir mevzi olan yeni sendikanın kuruluş çalışmaları sürüyor. Bu aşamada tüm sorumluluk biz metal işçilerinde. Tarih bizim omuzlarımızı bir sorumluluk yüklemiş durumda.

Tam da bundan dolayı tüm metal işçileri olarak yeni sendikanın çalışmalarına omuz vermeliyiz. Çalışmalarına katılmalı, bulunduğumuz fabrikalarda yeni sendikanın kuruluş çalışmalarını yürütmeli, tüm işçi arkadaşlarımızı bu işin bir parçası yapmaya çalışmalıyız. Bu sendika başka sendikalar gibi olmayacak, bundan emin olmalıyız. Çünkü bu sendika biz işçilerin sendikası olacak, başına birileri saltanat gibi çöreklenemeyecek. Birleri bu sendikada yıllarca aynı koltukta çakılı kalmayacak, trilyonları bulan aidat kesintileri olmayacak, en önemlisi de bu sendikada tüm inisiyatif biz işçilerde olacak. Söz-yetki bizlerde olacak.

Artık yeter, sermayenin çıkarlarını korumak için bizleri yıllardır bir cendere içinde tutan satılmış sendikalardan çektiğimiz. Bunların hepsi aynı, hepsi patron yanlısı... Türk Metal çetesi neyse Çelik-İş Sendikası da aynı, farklı gibi gözükse aslında durduğu yer itibarı ile Birleşik Metal de aynı. Hepsii yıllardır patronların biz metal işçilerinin haklarını gasp ettiği toplu iş sözleşmelerinde kölelik sözleşmelerine imza attılar, örgütlenme çalışmalarında bizleri yarı yolda bıraktılar, bizlerin mücadelesini sattılar, örgütlenme çalışmalarına sahip çıkmadılar.

Gelin metal işçisi kardeşlerim, bizim sendikamız olacak olan bu yeni sendikanın çalışmalarına güç verelim. Bir kez daha birlik olduğumuzda ne kadar güçlü olduğumuzu göstereyim. Gelin hep beraber bu yeni sendikayı elbirliği ile kuralım. Yarınımıza umutla bakmak için bu sorumluluğumuza sahip çıkalım.

Trakya'dan MİB'li bir işçi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/24 * 19 Haziran 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Kölece çalışma koşullarına karşı

DEV TEKSTİL'e üye ol! Geleceğin için mücadele et!

KARDEŞLER;

Patronlar sınıfı her geçen gün üzerimizdeki sömürü ve baskıyı arttırıyor. Kendileri daha fazla kazanırken **bizleri açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe mahkûm ediyorlar.**

Tekstil işkolu kurlsız çalışmanın en yoğun yaşandığı işkollarından biridir. Esnek ve sigortasız çalışma, uzun çalışma süreleri, taşeronlaşma düşük ücretler vb. sektörde yaygın görülen sorunlardır. Gün geçmiyor ki yeni sorunlar yaşamayalım. Her günümüz patronların ve onların üretim alanlarındaki temsilcilerinin (müdür, ustabaşı vb.) baskısı altında zehre dönüyor. Biz fabrikalarda cehennemi yaşarken, patronlar elde ettikleri kârlarla her günlerini cennete çeviriyorlar. Bizi köleleştirdikçe zenginleşiyorlar.

Bizlere dayatılan ağır ve kölece çalışma koşulları **kaderimiz değildir.** İnsanca çalışma ve yaşam koşullarını elde edebiliriz. Bunun için patronların üzerimizdeki baskı ve sömürülerine karşı **birlik olmalıyız.** Kendi gücümüzün farkına varmalıyız.

KARDEŞLER;

Tekstil işkolunda patronlar ve sözde işçi sendikaları yeni bir toplu sözleşme sürecine girdiler. Sendikalı sendikasız bütün tekstil işçilerinin çalışma ve yaşam şartlarını belirleyecek sözleşme, bizler sessiz kalırsak, geçmiş senelerde olduğu gibi patronların isteği doğrultusunda imzalanacak. Yani patronların zenginliği, bizim de sefaletimiz artacak.

Bizler bu durumu tersine çevirebiliriz. Sendikalı sendikasız bütün tekstil işçileri birlik olduğumuzda ve gücümüzü **tekstil işçilerinin gerçek sendikası olan DEV**

TEKSTİL'de birleştirdiğimizde daha iyi çalışma ve yaşam koşulları elde edebiliriz. Patronlara ve patronlarla işbirliği yapan ihanetçi sendikalara hak ettiği cevabı verebiliriz.

KARDEŞLER;

Geleceğimize sahip çıkmak için fabrikalarda kendi **temsilcilerimizi seçmeli** ve kendi birliğimizin ifadesi olan **komitelerimizi kurmalıyız.** Tıpkı Bursa'dan başlayarak ülke geneline yayılan metal işçisi kardeşlerimizin mücadelesinde olduğu gibi. Metal işçisi kardeşlerimiz de patronun ve ihanetçi sendikaların kölelik dayatmalarına karşı kendi temsilcilerini seçerek mücadeleye atıldılar. Talepleri karşılanmadığı zaman örgütlülüklerinden aldıkları güçle üretimi durdurdular. Ve patronlardan taleplerini söke söke aldılar. **DEV TEKSTİL**'in kuruluş ilkelerinde ifade ettiği "söz, yetki, karar" hakkı işçilere ilkesini hayata geçiren metal işçileri kazanmaya devam ediyor.

Bizler de daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için mücadele etmeliyiz. Bu mücadelede tekstil işçisi artık yalnız değil. Tekstil işçisinin gerçek örgütü olan, patronlara ve ihanetçi sendikalara karşı verilen dişe diş mücadelelerin yarattığı birikim üzerinden kurulan **DEV TEKSTİL** var. Bütün tekstil işçisi kardeşlerimizi fabrikalarda birlik olmaya ve **DEV TEKSTİL**'e üye olmaya davet ediyoruz.

Unutmayalım ki sessiz kalarak geçirdiğimiz her gün patronların kasası daha fazla dolarken bizim de köleliğimiz ve sefaletimiz derinleşiyor. Artık sesimizi yükseltme zamanıdır. Artık **DEV TEKSTİL**'de birleşme ve geleceğimize sahip çıkma zamanıdır.

GENEL MERKEZ

Adres: Merkez Mahallesi 1109. Sok., No: 9/13 Kat: 2 Esenyurt Meydanı,
DAB Otel Karşısı Esenyurt /İSTANBUL
İrtibat telefonu: 0212 699 13 28
0542 650 65 25

Avrupa Yakası irtibat: 0535 915 32 45

Anadolu Yakası irtibat: 0535 257 70 99

ÇUKUROVA TEMSİLCİLİĞİ

İrtibat telefonu: 0538 970 64 95

TRAKYA TEMSİLCİLİĞİ

Kazimiye Mh., Omurtak Cad., Gür Pasaj No: 66 Çorlu / TEKİRDAĞ
İrtibat telefonu: 0534 976 45 81

İZMİR TEMSİLCİLİĞİ

Menderes Mah. 152. Sok., No: 2 D:5 Buca / İZMİR
İrtibat telefonu: 0538 384 02 92

devtekstil.org / facebook: Greif isgal Grev Direnis / e-mail: devtekstil@yandex.com

DEV TEKSTİL

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası